

نظام آموزشی ایتالیا

- ۵ ملاحظات تاریخی
- ۱۲ ملاحظات جغرافیایی
- ۱۳ ملاحظات سیاسی
- ۱۴ ملاحظات اقتصادی
- ۱۵ اشتغال
- ۱۶ جمعیت
- ۱۷ زبان
- ۱۷ زبان ایتالیایی و زبانهای قومی
- ۱۸ ارتباطات
- ۱۸ سیاست های آموزشی دهه ۹۰هه
- ۲۰ ساختار آموزشی

۲۲.....	آموزش پیش دبستانی.....
۲۲.....	ساختار آموزشی.....
۲۳.....	برنامه های آموزشی.....
۲۹.....	آموزش همگانی.....
۲۹.....	سیاستهای آموزشی.....
۳۵.....	آموزش پایه.....
۳۵.....	اهداف کلی.....
۳۶.....	آموزش پیش دانشگاهی.....
۳۶.....	ساختار آموزشی.....
۳۷.....	آموزش ابتدایی.....
۳۷.....	ساختار آموزشی.....
۴۲.....	اصلاحات آموزشی.....
۴۲.....	شرایط ورودی.....
۴۳.....	برنامه های آموزشی.....
۴۴.....	ارزیابی تحصیلی.....
۴۴.....	امتحانات نهائی.....
۴۴.....	آموزش متوسطه.....
۴۴.....	آموزش مقدماتی متوسطه.....
۴۴.....	ساختار آموزشی.....
۴۶.....	پذیرش تحصیلی.....
۴۶.....	شرایط پذیرش.....
۴۶.....	ارزیابی تحصیلی.....
۴۷.....	آموزش تکمیلی متوسطه.....
۴۷.....	ساختار آموزشی.....
۵۰.....	پذیرش تحصیلی.....
۵۰.....	شرایط ورودی.....
۵۰.....	مراکز آموزشی.....
۵۱.....	اهداف کلی.....
۵۲.....	ارزیابی تحصیلی.....

- آموزش عالی ۵۲
- ساختار آموزشی ۵۲
- مقاطع تحصیلی ۵۳
- ارزشیابی مدارک تحصیلی ۵۵
- آموزش عالی فنی و حرفه ای ۵۶
- اهداف کلی ۵۶
- ارزیابی تحصیلی ۵۶
- آموزش عالی غیر دانشگاهی ۵۷
- پذیرش تحصیلی ۵۷
- آموزش غیر رسمی ۵۸
- آموزش خصوصی ۵۸
- خط مشی قانونی ۵۸
- تحصیلات خصوصی در سطح ابتدایی ۵۹
- تحصیلات خصوصی در سطح متوسطه ۵۹
- تحصیلات خصوصی در سطوح بالاتر ۵۹
- آموزش از راه دور ۶۰
- ساختار آموزشی ۶۰
- موسسات خصوصی آموزش راه دور ۶۰
- دوره‌های آموزش راه دور دانشگاهی ۶۱
- آموزش بزرگسالان ۶۲
- تاریخچه و اهداف آموزشی ۶۲
- نهادهای مرکزی ۶۳
- سیاستهای آموزشی ۶۴
- معضلات اساسی ۶۴
- اقدامات آموزشی ۶۵
- آموزش معلمان ۶۶
- تاریخچه و ساختار آموزشی ۶۶
- آموزش معلمان پایه ۶۷

آموزش استثنایی	۶۹
ساختار آموزشی	۶۹
اصول و اهداف آموزشی	۷۱
دستاوردهای آموزشی	۷۴
معضلات آموزشی	۷۶
اصلاحات آموزشی	۷۷
ارزیابی تحصیلی	۷۹
قوانین اصلی قانون اساسی	۸۰
مدیریت آموزشی	۱۲۱
نهادهای مرکزی	۱۲۱
مدیریت مدارس	۱۲۱
خط مشی قانونی	۱۲۱
بودجه آموزشی	۱۲۲
نهادهای تامین کننده	۱۲۲

ملاحظات تاریخی

تاریخ روشن واضح ایتالیا به قرن هشتم پیش از میلاد باز می گردد. در آنزمان قوم اتروسک از ترکیه فعلی به ایتالیا مهاجرت کرده و در ناحیه شمالی ایتالیا حکومت استبدادی برقرار کردند. تمدن این قوم عالیترین تمدن در ایتالیا تا قبل از روی کارآمدن دولت روم بود. همزمان با ورود این قوم به خاک ایتالیا، یونانیان نیز به نواحی جنوبی ایتالیا کوچیدند.

در قرن پنجم قبل از میلاد سلتها از اروپای مرکزی به ایتالیا هجوم آورده و اتروسکها را از دره رود پوپترف جنوب عقب راندند. در این قرن امپراطوری عظیم روم در ایتالیا پایه گذاری شد و بزودی صدها هزار کیلومتر مربع از نواحی اطراف، تحت تسلط رومیان درآمد. تعدادی از امپراطوران این حکومت بزرگ (سالهای بعد از میلاد) عبارتند از: آدریان (۱۳۸ - ۱۱۷)، آنتونیوس پیوس (۱۶۱ - ۱۳۸)، کومودوس (۱۹۲ - ۱۸۰)، دیوکلیتیان (۳۰۵ - ۲۸۶)، کنستانتین کبیر (۳۳۷ - ۳۰۶)، کنستانس (۳۵۰ - ۳۳۷)، هونوریوس (۴۲۳ - ۳۹۵)، والننتیان سوم (۴۵۵ - ۴۲۵). آخرین امپراطور این حکومت رومولوس آگوستوس (۴۷۶ - ۴۷۵) می باشد. در ضمن امپراطوری روم در سال ۳۹۵ میلادی به دو امپراطوری روم شرقی و روم غربی تجزیه گردیده بود. ایتالیا بعد از تجزیه، همچنان مقر حکومت روم غربی و جزو آن بود. دوام امپراطوری روم غربی فقط تا سال ۴۷۶ بود در صورتیکه امپراطوری روم شرقی یا بیزانس که در جنوب و جنوبشرقی اروپا و غرب آسیا حکومت می کرد تا سال ۱۴۵۳ میلادی دوام آورد.

از اوایل قرن پنجم ایتالیا همچون سایر نواحی امپراطوری روم مورد هجوم اقوام وحشی منجمله هونها، ویزگوتها و گوتهای غربی واقع شده و حملات شدید این قبایل سرانجام در سال ۴۷۶ منجر به انقراض

امپراطوری روم غربی و استیلای بیگانگان بر ایتالیا شد. امپراطوری روم شرقی همواره مدعی مالکیت ایتالیا بود. در اواخر قرن پنجم تئودوریک کبیر سردار روم شرقی بفرمان زنو امپراطور وقت به ایتالیا حمله برده و اودوآکر حاکم آنجا را کشته حکومت را بدست گرفت. با مرگ وی بعد از مدتی ایتالیا دچار هرج و مرج و تشنج گشت و تنها شخص پاپ بود که توانست منزلتی ثابت در این کشور داشته باشد. در اواسط قرن ششم بیزانس (روم شرقی) مجدداً بر ایتالیا مسلط شد. در سال ۵۶۸ میلادی قوم وحشی لومبارد که تا آنزمان در اتریش و مجارستان فعلی سکونت داشتند و به ایتالیای شمالی هجوم برده و مملکتی به پایتختی پاویا تشکیل دادند. این قوم بزودی در ایتالیای مرکزی و جنوبی نیز نفوذ کرده و نواحی عمده ایتالیا را بجز ایالات پاپی ورم و نواحی راونا، پنتاپولیس و سواحل جنوبی را که در تصرف بیزانس بود به تصرف درآوردند. پاپ گرگوریوس کبیر که ایالات پاپی را بنیان نهاده بود بزودی مملکتش را از دولت بیزانس مستقل کرد. پس از مدتی مملکت لومباردها به دوم نشینهایی تجزیه شد که مهمترین آنها اسپولتو و بنونتو بودند. در سال ۵۸۴ سران لومبارد با هم متحد شده و فردی را بنام آئوتاری بعنوان رهبر به رسمیت شناختند تا بتوانند در مقابل خطر همسایگانیشان مقاومت کنند. در اوایل نیمه دوم قرن هشتم میلادی لومباردها به رم حمله ور شده و پاپ وقت از بین شاه فرانگها (فرانسه) کمک خواست و پسر وی شارلمانی لومباردها را شکست داده و در سال ۸۰۰ بعنوان امپراطور روم غربی در رم بدست پاپ تاجگذاری کرد. شارلمانی و پدرش در وسعت دادن به ایالات پاپی اقدامات موثر و فراوانی انجام دادند. با مرگ شارلمانی در ۸۱۴ لویی اول بحکومت رسید و پس از وی در سال ۸۴۰ مملکتش میان سه پسرش تقسیم شد که ایتالیا همراه با چند ناحیه دیگر به لوتار اول فرزند ارشد وی رسید. در اینزمان مسلمانان قسمت‌های بزرگی از نواحی جنوبی کشور را تحت تصرف داشتند. در سال ۹۶۲ میلادی اوتوی اول پادشاه وقت آلمان بدعوت پاپ به ایتالیا هجوم آورده و

بعنوان امپراطور تاجگذاری کرد. این آغاز اتحاد میان ایتالیای شمالی و آلمان بود که به امپراطوری مقدس روم معروف است. امپراطوران این امپراطوری مقدس تماماً غیرایتالیایی بودند و از اینرو تسلط آنان بر ایتالیا متزلزل بود. در قرن یازدهم میلادی ایتالیای جنوبی بدست اقوام مهاجم نورمن افتاد و چندی بعد به تصرف آلمان درآمد. سپس پادشاهان ناپل و سیسیل بر جنوب تسلط یافتند. در ایتالیای شمالی اتحادیه لومبارد در مقابل امپراطوران مقدس روم یاغیگری می کرد. اتحادیه فوق‌الذکر از سال ۱۱۶۷ در شهرهای ناحیه لومباردی تشکیل شده بود. امپراطور فردریک اول پادشاه وقت امپراطوری مقدس روم مدعی فرمانروایی بر تمام شهرهای ناحیه لومباردی شد. بهمین خاطر مردم آن منطقه بر علیه امپراطور سر به شورش برداشته و با پشتیبانی پاپ شروع به جنگ با امپراطور کردند. اتحادیه سرانجام به پیروزی رسید و شهرهای آن دارای خودمختاری و آزادی گردیدند. این اتحادیه در بین سالها ۵۰ - ۱۲۲۶ تجدید فعالیت کرد ولی دوامی نیافت. در قرون سیزده، چهارده و پانزده ایتالیا دارای پیشرفتهای فراوان اقتصادی گردید که خود پایه گذار عصر رنسانس شد. کشور ایتالیا در دوره رنسانس به ممالکی تقسیم شده بود با یکدیگر رقابت داشته و بیشتر آنها برای اقتدار خود با ممالک خارجی اتحادیه‌هایی برقرار کرده بودند.

از سال ۱۴۹۴ جنگ‌های ایتالیا آغاز شد. علت اصلی این جنگها رقابت اسپانیا و فرانسه بر سر نفوذ در ایتالیا و تسخیر آن بود. در مرحله اول جنگ در طی سالهای ۹۵-۱۴۹۴ فرانسه ناپل را تصرف کرد ولی اسپانیا، امپراطوری مقدس روم، پاپ، ونیز، و میلان متحد شده و ناپل را مجدداً آزاد نمودند. در مرحله دوم جنگ (۱۵۰۴ - ۱۴۹۹) لوئی هفتم پادشاه فرانسه، میلان و جنوارا منفرداً و ناپل را متفقاً با اسپانیا اشغال کرد. بعداً میان فرانسه و اسپانیا اختلاف افتاده و طی جنگهایی فرانسه شکست خورده و نواحی اشغال را به اسپانیا واگذار نمود. مرحله سوم جنگ (۱۵۰۸-۱۶) برای فرانسه موجب از دست دادن لومباردی و بدست

آوردن میلان بود. با رقابت بین شاه فرانسه و اسپانیا جنگ بازهم ادامه یافت که در پایان فرانسوای اول شاه فرانسه به اسارت اسپانیا درآمد. وی در سال ۱۵۲۶ با قبول شرایط پیمان مادرید آزاد شد ولی پس از آزادی پیمان را نقض کرده و با کمک پاپ و چند سردار دیگر ایتالیایی، جنگ پنجم را برانگیخت. در طی این جنگ رم بوسیله سربازان اسپانیولی غارت شد و شکستهای پی در پی دیگری بر فرانسه و متحدانش وارد آمد تا سرانجام در سال ۱۵۲۹ پیمان صلح میان طرفین منعقد شد و به جنگها پایان داده شد. با این وجود هنوز هرج و مرج و عدم وجود مرکزیت در ایتالیا بچشم می خورد. در اینزمان مقتدرترین ممالک ایتالیا، و نیزوساردنی بودند که در جنگهای اروپایی دخالت فعال داشتند.

در قرون هفده و هجده، جنگهای اروپایی از جمله جنگهای جانشینی اسپانیا و لهستان که ایتالیا غیرمستقیم در آنها درگیر بود کشور را بکلی تحت استیلای خارجی درآورد. در سال ۱۷۴۸ ممالک ناپل، سیسیل، پارا و پیناچنتسا در دست اسپانیا و نواحی میلان، ماتوا، توسکان (تسکان) و مودنا در کنترل اتریش قرار داشتند. ممالک مستقلی نیز وجود داشتند که عبارت بودند از ایالات پاپی، ساردنی، و نیز، جنوا و لوکا.

در اواخر قرن هجدهم بر اثر وقوع جنگهای اروپایی انقلاب فرانسه، وضع سیاسی ایتالیا نیز دچار تغییراتی گردید. این جمهوری در سال ۱۸۰۵ نامش به مملکت ایتالیا (که تحت سلطنت ناپلئون بناپارت و نایب السلطنگی (اوژن دوبارنه) تبدیل شد و در ضمن و نیز نیز به آن الحاض یافت. در بین سالهای ۱۸۱۲ - ۱۷۹۵ نواحی ساوا، پیمون، پارما، لیگوریا، توسکان و ایالات پاپی بتصرف فرانسه درآمدند. کنفرانس وین بدنال اضمحلال امپراطوری ناپلئون در سالهای ۱۵ - ۱۸۱۴ تغییراتی در نواحی ایتالیا ایجاد نمود که سبب شورشهایی در مملکت گردید. بعضی از ایالات پاپی نیز با هم متحد شده و از اینزمان وحدت ایتالیا

آغاز شد. در سال ۱۸۶۱ ویکتور امانوئل دوم به پادشاهی ساردنی رسید و با کمک سایر آزادیخواهان از جمله کاوورو گاریبالدی وحدت ایتالیا را جامه عمل پوشانیده و کشور ایتالیا مشتمل بر تقریباً تمام ایتالیای امروزی را بوجود آوردند که بعد از آن ایتالیا روی به سوی پیشرفت نهاد. در سال ۱۸۷۸ اومبرتوی اول پادشاه ایتالیا شد و پس از وی در سال ۱۹۰۰ ویکتور امانوئل سوم به سلطنت رسید. در دوره حکومت این دو، ایتالیا دارای آزادی‌های فراوانی بود. همچنین در این دورانها ایتالیا مستعمراتی همچون سومالی، اریتره و لیبی بدست آورده و جمعیت آن افزایش فراوانی یافت و بهمین خاطر موج مهاجرت‌های دسته جمعی بسوی قاره امریکا آغاز شد. در سالهای پیش از جنگ جهانی اول در دوره صلح مسلح، ایتالیا جزو گروه سیاسی نظامی اتحاد مثلث (با آلمان و اتریش) بود ولی با شروع جنگ در سال ۱۹۱۴ ایتالیا با مسلط شدن بر دریای آدریاتیک در مه ۱۹۱۵ به اتریش اعلان جنگ داده و شروع به نبرد نمود که سال ۱۹۱۷ نیز پیروزی‌هایی بدست آمد. در ماههای اکتبر و دسامبر سال ۱۹۱۷ نیز پیروزی‌هایی بدست آمد. در ماههای اکتبر و دسامبر سال ۱۹۱۷ سپاهیان آلمان و اتریش، ایتالیاییها را در ناحیه کاپورتو (یوگسلاوی فعلی) شکست داده و بعقب راندند. در این هنگام نیروهای دیگر کشورهای متفق بکمک ایتالیا آمدند. در سایر جبهه‌های جنگ در اروپا شکستهای آلمان شدت گرفت و سرانجام با پیروزی نهایی متفقین جنگ پایان یافته و آلمان تسلیم شد. براساس پیمانهای صلح‌نواحی تیروول جنوبی، تریسته، شبه جزیره ایستریا، قسمتی از کارنیولا و جزایر زیادی در دریای آدریاتیک به ایتالیا داده شد.

در سال ۱۹۲۱ میهن پرستان ایتالیایی در مخالفت با مفاد عهدنامه‌های صلح، شهر فیوم (در یوگسلاوی فعلی) را تسخیر کردند. بر روی هم ایتالیا در طی این دوران گرفتار اعتصابات و شورشهای فراوان بود که این موضوع سرانجام منجر به تأسیس حزب فاشیست به رهبری بنیتو موسولینی شد (موسولینی

قبلاً در فرانسه و سوئیس با لنین آشنایی داشت). طرفداران حزب فاشیست پیراهن سیاه بر تن می کردند و حداقل سن اعضاء آن ۶ سالگی اعلام شده بود. در ۱۹۲۲ با پیروزی این حزب در انتخابات موسولینی با رضایت پادشاه وقت (ویکتور امانوئل سوم) به نخست وزیری رسید و با شدت عمل شروع به حکومت کرد. وی با دیکتاتوری کشور را از مخالفین تصفیه کرده و تمام اوضاع کشور را تحت اداره حزب خویش درآورد. در دوران حکومت او کارهای مثبت فراوانی از لحاظ عمرانی انجام گردید.

با قتل یکی از اعضای مهم حزب سوسیالیست ایتالیا بنام ماتتوتی بین حزب فاشیست و سایر احزاب اختلاف افتاده و فاشیستها سایر احزاب را غیرقانونی اعلام کردند. پس از این ماجرا موسولینی با دیکتاتوری شدیدتری به حکومت مطلقه خویش ادامه داد. در سال ۱۹۲۹ موسولینی اختلاف خود را پاپ را در مورد موجودیت و اتیکان حل کرده و واتیکان بصورت کشوری کوچک و مستقل در کنار شهر رم درآمد.

با روی کار آمدن هیتلر در آلمان، موسولینی به آلمان نزدیک شد. در سال ۱۹۳۵ نیروهای ایتالیایی به تلافی شکست سال ۱۸۹۶ از ایتوپی به آنجا حمله برده و پس از چندی در سال ۱۹۳۶ آنجا را بتصرف خود درآوردند. در طی سالهای ۳۹ - ۱۹۳۶ نیروها و تجهیزات ایتالیا همراه با نیروهای آلمانی در جنگ های داخلی اسپانیا بنفع سلطنت طلبان فعالیت می کردند. موسولینی برای استحکام موقعیت ایتالیا در دریای مدیترانه و تسلط بر دریای آدریاتیک در سال ۱۹۳۹ به آلبانی حمله کرد و با وجود مقاومت شدید مردم آن، این کشور را تسخیر نمود. از همان آغاز اشغال، نیروهای پارتیزان آلبانی به جنگ با غاصبان ایتالیایی پرداختند. ایتالیا در سال ۱۹۳۹ رسماً با آلمان نازی متحد شد. در همانسال جنگ جهانی دوم از سوی آلمان در اروپا شد و ایتالیا در سال ۱۹۴۰ بنفع آن کشور وارد جنگ گردید. با ورود ایتالیا به جنگ وضع نیروی دریایی انگلستان در مدیترانه بخطر افتاد. در ماه اکتبر ۱۹۴۰ ایتالیا به یونان حمله ور شد ولی با شکست،

به آلبانی عقب نشینی کرد و در همین زمان جنگ در افریقا میان آلمان و ایتالیا از یکطرف و انگلستان و سایر متفقین از طرف دیگر ادامه داشت. نبردهای شمال افریقا سرانجام در ماه مه ۱۹۴۳ بنفع متفقین پایان یافت و این در حالی بود که در سال ۱۹۴۱، امپراطوری افریقای شرقی ایتالیا، به دست انگلستان ساقط شده بود. در یازدهم مارس ۱۹۴۱ ایتالیا و آلمان به امریکا اعلان جنگ دادند و جنگ گسترده تر شد. در ماههای ژوئیه و اوت سال ۱۹۴۳ نیروهای متفقین از شمال افریقا به سیسیل هجوم برده و با تصرف آن در ماه سپتامبر بخابک اصلی ایتالیا وارد شدند. در همین زمان ویکتور امانوئل آن ایتالیا تسلیم متفقین شد. دولت بادو گلیو در ماه اکتبر سال ۱۹۴۳ به آلمان اعلان جنگ داد و بصورت یکی از متفقین درآمد. از اینرو نیروهای آلمانی وارد ایتالیا شده و به جنگ با متفقین پرداختند. سرانجام پس از تعرض نهایی آوریل سال ۱۹۴۵ بوسیله دول متفق آلمان شکست خورده و جنگ پایان پذیرفت. در سال ۱۹۴۴ با اعلام استعفای بادو گلیو شاه نیز اختیارات خود را به پسرش اومبرتوی دوم واگذار نمود. در سال ۱۹۴۶ بر اثر اجرای رفراندوم، حکومت کشور جمهوری گردید. پیمان صلح جنگ جهانی دوم با ایتالیا در سال ۱۹۴۷ باعث از دست رفتن مستعمرات و قسمتی از ناحیه شمالشرقی کشور گردید. ایتالیا در سال ۱۹۵۴ مناطق ایتالیایی نشین تریسته را بدست آورد. اوضاع سیاسی ایتالیا در سالهای اخیر بسیار آشفته بوده و دولتها یکی پس از دیگری بر روی کارآمده، استعفا داده و یا سقوط می کنند. یکی از مهمترین حوادث دهه اخیر ایتالیا، ربوده شدن آلدومورو نخست وزیر پیشین این کشور در سال ۱۹۷۸ بدست چریکهای شهری بریگاد سرخ می باشد. وی بعداً بعلت عدم قبول خواسته های آنان از سوی دولت، بقتل رسید. در همانسال جیوانانی لئونو رئیس جمهور وقت با افشاء سوء استفاده های مالی و سیاسی مجبور به استعفاء گردید و پرتینی جانشین وی گردید. در سه سال اخیر چندین دولت بر سر کار آمده اند که همگی پس از چندی استعفاء دادند. در

سال ۱۹۸۰ کوسیگا به نخست وزیری رسید ولی با استعفای وی بعلت عدم رأی اعتماد پارلمان و همچنین ناکامی در تشکیل دولت، فرلانی به نخست وزیری رسید ولی وی نیز با افشای فراماسون بودن چند تن از اعضای کابینه اش مستعفی شد. نخست وزیر فعلی ایتالیا جیووانی اسپادولینی است.

ملاحظات جغرافیایی

ایتالیا با ۲۵۲,۳۰۱ کیلومتر مربع وسعت (شصت و چهارمین کشور جهان) در نیمکره شمالی، نیمکره شرقی، در جنوب قاره اروپا، در شمال دریای مدیترانه، شرق دریای تیرنو و در غرب دریاهای آدریاتیک و ایونی (یونان) قرار گرفته و با کشورهای سوئیس و اتریش در شمال، فرانسه در شمالغربی و یوگسلاوی در شمالشرقی همسایه بوده و در ضمن کشورهای کوچک سان مارینو واتیکان در آن واقع شده اند.

بر روی هم ایتالیا کشوری است کوهستانی که قسمت عمده آن را بخصوص در قسمت شبه جزیره ای، کوهها در برگرفته و مهمترینشان رشته کوههای آلپ و آپنین (آپنینو) هستند. آتشفشانهای فعالی مانند وزوو و اتنا که گاهگاهی فعالیت آتشفشانی دارند نیز دیده می شوند. جلگه رود پو مهمترین جلگه و حاصلخیزین نواحی آن بوده و حدود ۱۵٪ خاک آن را شامل می شود. دیگر نواحی پست آن عمدتاً در کناره ها و اطراف رودها واقع شده اند. رودهای آن کوتاه و پرآب بوده و مهمترینشان عبارتند از: پو، آدیجه، آرنو، توره، فلوره، برادانو و ولتورنو. جنگها در آن وسعت زیادی داشته و عمدتاً در نواحی شمالی و شبه جزیره ای واقه شده اند. آب و هوای ایتالیا در کوههای آلپ، معتدل کوهستانی و در سایر نواحی مدیترانه ای و معتدل و همراه با بارندگی فراوان می باشد. بلندترین نقطه آن، قله مون بلان (ایتالیایی: مونته بیانکو) به

ارتفاع ۸۰۷ متر، در مرز فرانسه واقع شده و رودهای پو (۶۷۶ کیلومتر)، آدیجه (۳۶۲ کیلومتر) و آرنو (۲۴۰ کیلومتر) طولترین رودهای آن می باشند. دریاچه مادجوره (ماجوره) (۲۱۲ کیلومتر مربع)، وسیعترین دریاچه و جزیره های سیسیل (۴۶۰ کیلومتر مربع) و ساردنی (ایتالیایی: ساردنیا) (۰۸۰ کیلومتر مربع) وسیعترین جزیره های آن می باشند.

ملاحظات سیاسی

سازمانهای قانونگذاری، مجلس شورای ملی (که شامل مجلس نمایندگان و مجلس سنا) و انجمن شورای محلی را میشود. مسئولان اجرایی اصلی قانون، دولت مرکزی، دولت محلی و ادارات شهرستانی و ادارات وابسته به شهرداری می باشند. با این همه مجلس تصمیم دارد که یک رفرم را تصویب کند که در آن اجازه داده می شود هواداران خود مختار نظام فدرال بصورت ادارات محلی درآیند و دولت را اداره نمایند.

حکومت این کشور جمهوری بوده و رئیس جمهور ساندرو (الساندرو) پرتینی و نخست وزیر جیوانی اسپادولینی از حزب جمهور یخواه و کابینه وی ائتلافی از ۵ حزب است. قوه مقننه از دو مجلس تشکیل یافته یکی سنا با ۳۲۲ عضو و دیگری مجلس نمایندگان با ۶۳۰ عضو. مدت نمایندگی هر یک از این مجالس ۵ سال است. قانون اساسی موجود در سال ۱۹۴۸ تدوین شده است. براساس آخرین تقسیمات کشوری، ایتالیا از ۲۰ ناحیه تشکیل گردیده که تعدادی از آنها در امور داخلی خویش خودمختاری دارند. فعالیت احزاب در ایتالیا آزاد بوده و احزاب مهم آن عبارتند از: دموکرات مسیحی، کمونیست، سوسیالیست، نفوفاشیست (جنبش سوسیالیستی)، سوسیال دموکرات، رادیکال، جمهوریخواه و لیبرال.

ایتالیا به لحاظ استقلال سابقه دیرینه دارد ولی از سال ۱۹۴۶ به حکومت جمهوری تبدیل شده و روزملی آن اولین یکشنبه ماه ژوئن می باشد. در سال ۱۹۵۵ به عضویت سازمان ملل درآمد و علاوه بر آن در سازمانهای زیرناتو - وئو - شورای اروپا - آدب - سی سی دی - اسه - جامعه اروپا - امس - فائو - گات - یا آآ - بانک جهانی - ایکائو - ایلو - ایمکو - ایمف - اواسی دی - یونسکو - یوپو - ومو - وهو نیز عضویت دارد.

ملاحظات اقتصادی

طبق آمارسال ۱۹۹۹ ، جی دی پی (درآمد ناخالص ملی)، بر مبنای قیمت‌های جاری از بازاربر ۲/۱۲۸/۲۶۵ بلیون لیره با یک افزایش ۲/۹٪ بالغ می گردد.

واحد پول آن لیره ایتالیا (Lit) معادل ۱۰۰ سنتسیمو (چنتزیمو) است که هر ۸۲۹/۲۵ لیره ایتالیا برابر با یک دلار می باشد. تولید ناخالص ملی در سال ۱۹۷۸ حدود ۲۳۸/۳۹ میلیارد دلار بوده (درآمد سرانه، ۱۸۹ / ۴ دلار) که ۴۰٪ آن از صنایع و ۷٪ از کشاورزی بدست می آید.

رخ سالانه رشد تولید ناخالص ملی حدود ۲٪ است. درآمد بودجه ملی در سال ۱۹۷۷ بالغ بر ۴۹/۴۵ میلیارد دلار و هزینه های بودجه در همین سال معادل ۶۳/۴ میلیارد دلار بوده است.

واردات ایتالیا در سال ۱۹۸۰ حدود ۹۹/۴۸ میلیارد دلار بوده که بیشتر شامل: نفت، فلزات ، ماشین آلات، آهن و فولاد است که اکثراً از کشورهای آلمان غربی (۱۶٪) ، فرانسه (۱۲٪) و امریکا (۸٪) وارد می شود. میزان صادرات این کشور حدود ۷۷/۹۱ میلیارد دلار است که بیشتر شامل: ماشین آلات صنعتی، وسائط نقلیه، نساجی، اتومبیل و جنگ افزار است و اکثراً به کشورهای آلمان غربی (۱۸٪)، فرانسه (۱۴٪)

و امریکا و انگلستان (هر کدام ۵/۴٪) صادر می شود. مهمترین صنایع کشور عبارتند از اتومبیل، صنعت نفت، نساجی، ماشین آلات، کشتی سازی، هواپیماسازی، صنایع نظامی، شیمیایی و غذایی. غلات، برنج، انگور، زیتون، و میوه جات مهمترین محصولات کشاورزی آن کشور را تشکیل داده و سرانه زمین مزروعی برای هر نفر بالغ بر ۱۶/۰ هکتار می باشد. تولید سالانه (۱۹۷۸) گوشت گاو ۱۰۰,۰۰۰، ۱ تن، گوشت خوک ۹۲۰,۰۰۰ تن، گوشت گوسفند ۵۳,۰۰۰ تن و صید ماهی ۴۲۷,۰۰۰ تن می باشد. تولید سالانه (۱۹۷۸) نیروی الکتریسته نیز معادل ۱۷۴/۸ میلیارد کیلووات ساعت است. سرب و جیوه (دارای رتبه اول در جهان) مهمترین معادن ایتالیا می باشند و دیگر معادن آن سنگ آهن، نفت، گاز طبیعی، لیگنیت، سولفور آهن، طلا، نقره و روی هستند. ذخیره نفت زیرزمینی آن بالغ بر ۶۴۵ میلیون بشکه است (۱۹۸۰).

اشتغال

نیروی کار کشور بالغ بر ۲۱,۶۰۰,۰۰۰ نفر است که ۳۸٪ آن در صنایع و ۱۵٪ در بخش کشاورزی مشغول کار هستند. تعداد ثابت افراد ارتش ۳۶۵,۰۰۰ نفر و ذخیره آن ۶۹۴,۸۰۰ نفر است. در سال ۱۹۹۹ تعداد افراد بیکار ۲۶۶۹۰۰۰ بود که عمدتاً در جنوب ایتالیا بودند و میزان بیکاری در سطح ملی اساساً ثابت باقی مانده (۱۱/۴٪). می توان اذعان نمود که بیکاری در ایتالیا هنوز هم همان ویژگی را دارد که در اصل شامل افراد جوان در جنوب ایتالیا می شود.

جمعیت

سرزمین ایتالیا ، صرفنظر از جمهوری سان مارینو و ایالت واتیکان سیتی، منطقه ای است با وسعت

۳۰/۱۳۴/۱۰۳ هکتار .

طبق امار سال ۲۰۰۳، جمعیت ایتالیا بر 57,497,000 نفر (سیزدهمین کشور جهان) بالغ می

گردد.

میانگین تراکم جمعیت ملی ۱۹۱ سکنه در هر کیلومتر مربع با اختلاف چشمگیر بین مناطق ، که بیش

از ۴۲۶ نفر در کامپانیا و ۳۷ نفر در « واله وآستا » امتداد می یابد.

تراکم جمعیت ۱۸۸/۹ نفر در کیلومتر مربع می باشد. ۶۷٪ مردم در شهرها ساکن بوده و پرجمعیت

ترین شهر آن (رم) . حدود ۵٪ جمعیت کشور را تشکیل می دهد. از لحاظ توزیع سنی : ۲۴/۳٪ جمعیت

را افراد کمتر از ۱۴ سال، ۵۹/۶٪ را افراد ۱۵ تا ۵۹ سال و ۱۶/۱٪ جمعیت را نیز افراد بالاتر از ۶۰ سا

تشکیل داده و متوسط عمر مردان ۶۹ سال و زنان ۷۵ سال است. در ایتالیا (۱۹۷۷) میزان تولد ۱۳/۲ در

هزار و میزان مرگ و میر ۹/۶ در هزار و رشد جمعیت ۰/۴۹٪ است/ میزان مرگ و میر کودکان نیز ۱۷/۶

نفر در هر هزار نوزاد می باشد. مردم آن سفیدپوست و از تیره های مدیترانه ای، آلپی و ژرمن هستند و

گروههایی از کشورهای دیگر نیز (از جمله اسلاوها، آلبانیایی و فرانسوی ها) در آن زندگی می کنند. ۹۹٪

مردم آن کاتولیک بوده، زبان رسمی و رایج ایتالیایی و خط مورداستفاده لاتین می باشد.

پایتخت این کشور شهر رم (۲۴۸ , ۸۶۸ , ۲ نفر) و پرجمعیت ترین شهرها عبارتند از (۱۹۷۵):

میلانو (میلان) (۲۸۱ , ۷۳۱ , ۱ نفر) ، ناپلی (ناپل) (۷۸۵ , ۳۲۳ , ۱) ، تورینو (تورین) (۲۱۵ , ۲۰۲ ,

۱)، جنووا (جنوا) (۸۵۵، ۸۰۵)، پالرمو (۵۶۷، ۶۲۲)، بولونیا (۳۳۰، ۴۹۱)، فلورانس (فیرتسه)

(۸۲۳، ۴۶۵)، کاتانیا (۶۴۲، ۳۹۸) و ونیز (ونتسیا) (۲۰۸، ۳۶۵ نفر).

بنادر مهم ایتالیا عبارتند از: ونیز و تریسته در شمال دریای آدریاتیک، جنووا و لاسپتسیا در خلیج

جنووا، ناپل در خلیج ناپل (شرق دریای تیرنو) و تارانتو در خلیج تارانتو.

زبان

زبان ایتالیایی و زبانهای قومی

ایتالیایی یک زبان رسمی است، اگر چه در بعضی مناطق این سرزمین گروههایی زندگی می‌کنند که

به زبانهای مختلف صحبت می‌کنند و از زبان محلی که مرجع رسمی است برای اسناد محلی و برای

تحصیلات استفاده می‌کنند. این مناطق از یک فرخ خاص از استقلال لذت می‌برند و به «مناطق دارای

قانون خاص» مشهور هستند.

آنها شامل «واله دآوستا» می‌شوند که آموخته اند زبان فرانسوی را همچون زبان مادریشان در کنار

ایتالیا و «ترنتینو-آلتوآدیگه» که مدارس زبان آلمانی و ایتالیایی را دارند و فریولی-ونزیا گولیا که مناطق

لیدین و اسلونی را شامل می‌شود جایی که در آن هر دو زبان تدریس می‌شود. دیگر اقلیت های زبانی و

قومی تا به حال حمایت‌های کمتری شده اند، اما اخیراً در اواخر سال ۲۰۰۰ قانونی تصویب شده که از زبانهای

مورد تکلم اقلیت‌های زبانی (آلبانیایی، یونانی، کاتالان، ساردینیایی و پرونس، فریولی، کارینینا،

کارینا، کرواسی و غیره) با هدف افزایش ارزش و اعتبار زبان و حفظ میراث فرهنگی همه شهروندان

حمایت به عمل آید.

ارتباطات

در سال ۱۹۷۸ حدود ۲۹۳,۳۰۰ کیلومتر راه وجود داشته و در سال ۱۹۷۷، ۲۰۰,۳۷۱, اتومبیل سواری و ۱,۲۳۶,۱۰۰ وسیله نقلیه عمومی مورد استفاده بوده است و همچنین ۱,۴۵۲, اتومبیل سواری و ۱۴۴,۰۰۰ وسیله نقلیه عمومی تولید شده است. طول راه آهن مورد استفاده نیز بالغ بر ۲۰,۳۱۷ کیلومتر و ارتباطات هوایی بین المللی این کشور توسط آل ایتالیا و پروازهای داخلی توسط شرکتهای دولتی الیوی و آئی انجام می شود. سالانه حدود ۱۳,۲۳۵,۰۰۰ نفر توریست از ایتالیا دیدن می کنند.

ارتباطات تا اندازه ای توسط دولت کنترل می شود. در سال ۱۹۷۶ تعداد ۹۶۴,۱ فرستنده رادیویی و ۱,۱۹۹ فرستنده تلویزیونی و ۱۳,۰۲۴,۰۰۰ گیرنده رادیویی و ۱۲,۳۷۷,۰۰۰ گیرنده تلویزیونی مورداستفاده بوده و در سال ۱۹۷۵، ۱,۸۰۰,۰۰۰ رادیو و ۲,۳۳۰,۰۰۰ تلویزیون تولید گردیده است. در سال ۱۹۷۶ تعداد ۱۵,۲۴۶,۰۰۰ شماره تلفن مورد استفاده بوده است. در ایتالیا بطور متوسط ۷۸ نشریه روزانه با تیراژی حدود ۶,۷۷۰,۰۰۰ و سرانه ۱۱۳ روزنامه برای هزار نفر (۱۹۷۴) منتشر می شود. مقیاس مورداستفاده سیستم متریک می باشد.

سیاست های آموزشی دهه ۹۰

دهه ۹۰ یک دوره سخت برای سیستم تحصیل در ایتالیا بود. دولت و مجلس چندین بار تلاش کرده اند که فرم کلی این سیستم را با ارائه واحدهای جدید یا قوانین جدید، اصلاحات جدید جهت مدرنیزه کردن بخش های خصوصی تغییر دهند، ولی هیچکس در انجام این اصلاحات شرکت نکرد مگر تا سال

۱۹۲۳ که Riforma Gentile روی کار آمد. بنابراین بسیاری از ناهمواریها این سیستم را به طور کلی تحت تأثیر قرار داده است که به خصوص در چند سال اخیر بیشتر به چشم آمده ، همچنین مقایسه جنجال برانگیز با دیگر کشورها نه تنها طراحان سیستم آموزشی را نگران کرده بلکه شاید ، نتایج عمده در زمینه کیفیت و کمیت یافته های آموزشی دانش آموزان و ادامه تحصیل آنها و کار آینده آنها را تحت تأثیر قرار داده است .

بحثهای عمیق و طولانی در سطوح سیاسی و اجتماعی در جهت آشنا شدن با همه قسمت های سیستم آموزش ملی و هماهنگ کردن آن با نیازهای روزمره شهروندان صورت پذیرفت .

این بحثها زمینه بازرسی و نگاه دوباره و تجزیه کردن طبیعت و نقش سیستم آموزش کشور را از ابعاد مختلف فراهم می کرد که نتیجه آن تهیه چندین پیشنهاد و پروژه برای اعمال اصلاحات کلی بود. مشکلات اساسی که بر سر راه اصلاحات سیستم تحصیلی وجود دارد ، یافتن مدلی می باشد که با طرح تصویری طراحی شده و انتظارات سیاسی، ایدئولوژیک و اجتماعی کشور هماهنگ باشد. در میان ناهماهنگیهایی که در انجمن مطرح کلی وجود دارد می توان از موارد زیر نام برد :

- قبول و پذیرش تحصیلات پایه
- تشخیص آموزش پیش دبستانی به عنوان مقدمه تحصیلات
- تشخیص مدارس مقدماتی و تکمیلی متوسطه به عنوان دو چرخه تحصیلی با اهمیت
- فائق آمدن بر برنامه سنتی آموزش بوسیله یکی کردن دو چرخه و تبدیل کردن آن به یک چرخه اولیه آموزش که خود سبب تداوم این روند و جلوگیری از عدم ادامه تحصیل دانش آموزان می شود .
- سختی برنامه های تحصیلی مقطع تکمیلی متوسطه و وسعت بالای ظرفیتی آن جهت آماده

کردن جوانان برای ورود به دانشگاه یا بازار کار

- تاکید بر سیستم مرکز گرای اداری حوزه آموزش
- سیستم ایتالیایی از ابتدا یکی از مرکزی ترین سیستم ها بوده است .
- اگر این روند برای بیشتر از یک قرن به عنوان بهترین راه حل جهت دسترسی به آموزش اولیه ، هماهنگ کردن تجهیزات آموزشی کشور برای ارائه ساختار اداری که بتواند تجهیزات و عملکرد مدارس را پشتیبانی کند، مورد حمایت قرار می گرفت، امروزه پیشینه سیاسی ، اجتماعی و اقتصادی کشور کاملاً تغییر کرده بود .
- تطبیق سیستم اداری حوزه آموزش با تغییرات نیازهای جامعه
- وجود تفاوت چشمگیر آموزشی بین مناطق مختلف جغرافیایی از جهت نحوه تحصیل و امکانات

آموزشی

ساختار آموزشی

دانشگاه مؤسسات دانشگاهی		آکادمی هنرهای زیبا				دوره های آموزشی شغلی
						شاگردی آموزش
دبیرستان کلاسیک یا علمی	دبیرستان هنر	مدرسه هنر	مدرسه فنی	مدرسه حرفه ای	تربیت معلم ابتدایی تربیت معلم کودکستان	استخدامی قراردادی و پیمانی
آموزش متوسطه						
آموزش ابتدایی						
کودکستان						

- آموزش پایه دولتی تا سن ۱۵ سالگی می باشد که تا سن ۱۶ یا ۱۸ سالگی نیز ادامه می یابد.
- اسکولامه یا تحصیلات متوسطه فراگیر که به اخذ گواهینامه دوره جهت حضور در مدارس تکمیلی متوسطه می انجامد.
- در مدارس تکمیلی متوسطه دانش آموزان می توانند به واحدهای بالاتر علمی ، تکنیکی ، هنری یا حرفه ای وارد شوند و به شرط اخذ گواهینامه می توانند به همه دانشگاهها وارد شوند و استخدام شوند
- سه سال دوره آموزش حرفه ای منجر به کسب گواهینامه صلاحیت و استخدام می شود . ۵ سال دوره آموزشی منجر به اخذ گواهینامه حرفه ای می شود که برابر است با گواهینامه مدرسه فنی .
سیستم تحصیلی شامل موارد زیر می شود :
 - کودکان (غیر اجباری) برای کودکان بین ۳ تا ۶ ساله .
 - ابتدایی برای بچه های بین ۶ تا ۱۱ ساله .
 - مدارس مقدماتی متوسطه برای کودکان بین ۱۱ تا ۱۴ ساله .
 - مدارس تکمیلی متوسطه که شامل انواع متفاوت تحصیلات میباشد . درحالت کلی شامل دانش آموزان ۱۵ تا ۱۹ ساله است .

اجازه ورود به تحصیلات دانشگاهی و غیردانشگاهی تکمیلی به دانش آموزانی که امتحانات دولتی را بگذرانند داده می شود. دوره های آموزشی حرفه ای بصورت اختیارات کلی هستند و افرادی که سنشان بین ۱۶ تا ۲۵ سال و گاهی اوقات بالاتر ، م توانند حضور داشته باشند.

برای بدست آوردن اجازه ورود به دبیرستان احتیاج به گواهینامه اتمام دوره مقدماتی متوسطه می باشد. هدف از قانونگذاریهای خاص و نوآوریهای آزمایشی ، ارشاد دانش آموزانی است که می بایست درباره شغل آینده شان یا ادامه تحصیلات در دبیرستان تصمیم بگیرند.

آموزش پیش دبستانی

ساختار آموزشی

از مراکز پیش دبستانی در ایتالیا تحت عنوان اسکولادل اینفاتریا یاد میشود. کودکان که اولین شکل آموزش بچه ها در ایتالیا است ، اجباری نیست ، اما در جایگاه اولین سطح تحصیلات قرار میگیرد. تعداد دانش آموزان شرکت کننده در این مدارس در حال افزایش است. اکنون در مجموع ۹۶٪ از کودکان رده های سنی ۳ و ۵ سال در این کودکانها شرکت می کنند. در طول این دوره معلمان ، باید مهارتهای بچه ها را مورد خلاقیت ، طرز برخورد های اجتماعی ، استقلال و روش یادگیری بهبود بخشند . همه کودکان رده سنی ۳ سال در شروع سال تحصیلی (اول سپتامبر) یا آنتائیکه سومین روز تولدشان قبل از سی و یک دسامبر است میتوانند در یک کودکانستان پذیرفته شوند.

مطابق قانون شماره ۴۴۴ از ۱۹۶۸ ، کودکانستانهای دولتی از سه بخش ، تشکیل می شوند که هر

بخش کودکان همسن را گروه بندی می کند.

گاهی اوقات این امکان وجود دارد که بخش هایی با کودکان غیرهمسن درحوزه های کوچک ، تشکیل یابد. هر بخش نباید بیش از ۲۵ دانش آموز داشته باشد به استثنای بخشهاییکه دانش آموزان عقب مانده ذهنی دارند. از اول سپتامبر سال ۲۰۰۰ ، به علت استقلال، کلیه مراکز آموزش پیش دبستانی و مراکز مراقبتی کودکان در ایتالیا از بالاترین سطح قدرت سازماندهی و مدیریت آموزشی در پذیرش اهداف کلی سیستم آموزش ملی ، ازادی تدریس و حق انتخاب آموزشی خانواده ها در تعیین برنامه مطالعات ، موضوعات و تعداد ساعات برخوردار گردید.

برنامه آموزش کودکانها بر اساس ارتباط نزدیک بین اهداف آموزشی (همانندی ، استقلال و رقابت) و ابعاد توسعه و سیستم های فرهنگی نمادین پایه ریزی شده است.

برنامه های آموزشی

از جمله مهمترین برنامه های آموزشی که در مراکز پیش دبستانی ارائه می گردد میتوان از موارد

ذیل نام برد:

- شناخت اعضای بدن و اعضای حرکتی
- تقویت گفتار و ادای صحیح کلمات
- شناخت اشیاء ، زمان و طبیعت
- شناخت پیام ها ، اشکال و وسایل
- برقراری ارتباط با دیگران

آموزش پیش دبستانی در معنای دقیق تر آماده کردن تحصیلی بچه های ۵- ۳ سال است که بوسیله

طرح به اصطلاح Materno Or Scuole per l'Infanzia فراهم شده است .

توجه و خدمات آموزشی ویژه ای برای بچه های کوچک زیر ۳ سال وجود دارد و بوسیله برنامه Asili Nido فراهم شده است . برنامه The Scuole Mateme بخشی از سیستم آموزشی است که با مسئولیت وزارت آموزش و پرورش می باشد در حالیکه Asili Nido متعلق به سیستم آموزشی نیست و تحت مسئولیت وزارت کار است .

برنامه Asili Nido عمدتاً توسط شهرداریها حمایت مالی شده و در میزان بسیار پایینی شرکت های خصوصی و غیر انتفاعی حمایت میکنند که البته فقط نسبت خیلی کمی از جمعیت را تحت پوشش خود قرار می دهند یعنی در حدود ۸٪ در سطح ملی و بویژه در ایتالیای مرکزی و شمالی . باضافه موارد اندکی در ایتالیای جنوبی و جزایر آن

اما در طی دهه اخیر پیشرفت قابل ملاحظه ای در آمادگی تحصیلی افراد دیده می شود.

درسال ۱۹۹۲ کمتر از ۱۰۰۰۰۰ دانش آموز (۵/۷٪ از میان بچه های زیر ۳ سال) تحت برنامه

Asili Nido بودند که در سال ۱۹۹۸، این تعداد به ۱۲۰۰۰۰ نفر (حدود ۸٪) رسید. برنامه Asili Nido توسط دولت یا گروههای فردی دیگری حمایت مالی شد (مناطق و ایالت خود مختار ، شهرداریها) یا یکسری مؤسسات خصوصی ، بویژه مؤسسات مذهبی و غیر انتفاعی بخشی از هزینه این برنامه را به عهده می گیرند .

حضور در مدارس پیش دبستانی اجباری نبوده اما تقریباً حالت فراگیر گرفته و بیش از ۹۵٪ بچه ها مورد نظر در نوعی از محیط های آموزشی پیش دبستانی حضور یافته اند.

بچه های معلول هم به طور کامل در مدارس عمومی ، با دیگر بچه ها تلفیق داده شده اند که

حدود ۹۸٪/۰ از تعداد کل دانش آموزان را طی سالهای ۹۹ - ۱۹۹۸ تشکیل می دادند .

در مورد تفاوت نسبت دانش آموزان دختر و پسر به هم در مقطع پیش دبستانی ، نسبت دانش آموزان دختر به پسر $48/2\%$ بود در مقابل $51/8\%$ (پسران) در سال $97 - 1999$ و این نسبت بر می گردد به عوامل جمعیتی به مسائل تبعیضی و

اخیراً بیش از 50% خدمات آموزشی پیش دبستانی توسط مؤسسات غیر دولتی (شهرداریها و بویژه مؤسسات مذهبی) فراهم می شود طی دهه ۹۰ پیشرفت بیشتر مدارس دولتی باعث **Preminenco** (؟) این محیطهای آموزشی در مقایسه با مؤسسات غیر دولتی شد .

و حالا در سال 1999 این میزان شامل بیش از 57% از بچه هایی که در آموزش پیش دبستانی دولتی شرکت کرده اند را در مقابل کمتر از 43% محیطهای آموزشی غیر دولتی می شود . هدف اصلی سیاستگذاران مملکت ، در حال حاضر تحت پوشش قرار دادن کل جمعیت مورد نظر و نیز بهبود کیفیت آموزشی در محیطهای آموزی می باشد . مدارس پیش دبستانی دولتی معیارها و الگوهای را پیروی می کنند که توسط حکم وزارتی (۳ ژوئن و 1991) صادر شده است که این الگوهای آموزشی چیزی مثل برنامه آموزشی دوس برای معلمین می باشد . این طرحها در حقیقت ، اهداف مقطع پیش دبستانی را طراحی می کنند که این اهداف عبارتند از ک تقویت قابلیتهای فرد با توجه به ویژگیهای بدنی ، عقلانی و سایکودینامیک زد ، کمک به فرد در حصول اعتماد به نفس ، توسعه تواناییهای فرد بویژه تواناییهای عقلانی ، زبانی ، حرکتی . اداری و احساسی اوست .

فعالتهای آموزشی به طور منظم کنترل و ارزیابی می شود که این کار توسط بازرسینی که در وقع در نقش مشاورین عمل می کنند انجام می گیرد .

بیشتر مقطع های پیش دبستانی غیر دولتی هم (نه به طور رسمی) این الگوی آموزشی را پذیرفته و به این ترتیب ، کیفیت خدمات آموزشی را تضمین می کند. عوامل احساسی که انتظار می رود در بهبود کیفیت خدمات آموزشی دخیل باشند شامل : الگوهای آموزشی ذکر شده ، باضافه صلاحیت معلمین و نسبت تعداد معلمین به شاگردین است .

منظور از الگوهای آموزشی ، یک سری از بایدهایی هستند که مدارس پیش دبستانی باید به آن برسند و آن ها را بکار ببندند و فعالیتهای تحصیلی بچه ها باید در راستای این بایدها باشد .

البته این « بایدها » صرفاً برنامه آموزشی واقعی یا خلاصه دروس نیست و فهرستی از استانداردهای کسب شده را به ما نمی دهند ، اما می شود چنین پذیرفت که در واقع این معیارها به منزله یک کتاب راهنمای آموزشی برای معلمین و نیز برای آن دسته از افرادی که مهمترین ابعاد پیشرفت و ترقی تحصیلی بچه ها را توضیح داده و تعریف می کنند و روشها و الگوهای مناسب را بریا آموزش مؤثر طراحی می کنند می تواند مؤثر واقع شود .

بسیاری از مدارس غیر دولتی هم ، یک سری هماهنگی هایی را در راستای فعالیتهای آموزشی دنبال می کنند که معمولاً همسو و هماهنگ با مدارس دولتی بوده اما تا حدودی از طریق مطابقت با بافت محلی و اجتماعی ، غنی شده است . در این چارچوب ، تجارب مهمی بایستی ذکر شود به عنوان مثال Scuole dell'Infanzia از Regio Emilia و میلان و دیگر شهرداریها ، Area Bambini از Pistoia ، مدارس پیش دبستانی Montessori و Steiner

در بسیاری از این موارد هدف از حمایت آموزش پیش دبستانی ، مزیت و ویژگی خاص این دوره است که اغلب در سطوح بین المللی هم شناخته شده است .

در مورد معلمان آموزش مقدماتی آنان تا سال ۱۹۹۸ توسط دانشکده های ویژه ای در سطح متوسطه سطح بالاتر همه ساله تکمیل شده بود ارسال ۱۹۹۸ سیستم آموزشی تغییر یافته که شامل آموزش علمی مدرسین در سطح آموزش پیش دبستانی با برنامه ویژه Laurea تا این که آنها برای پست تدریس صلاحیت لازم را کسب کنند. تقریباً (۱۰۰٪ در سال ۹۲، ۶۹.۶٪) در سال ۱۹۹۸ در مقطع پیش دبستانی معلم ها خانم بودند که تعداد این معلمین طی این دهه از ۵۸۹.۱۱۶ در سال ۹۱ - ۱۹۹۵ تا ۳۱۲.۱۳۱ در سال ۱۹۹۴ تا ۱۹۹۸ افزایش یافته است. این افزایش به دلیل اصلاحات اساسی است که در مدارس دولتی در مقایسه با مؤسسات غیر دولتی انجام گرفته که نسبت بالاتری از میزان معلم به شاگرد را نشان می دهد. در مقایسه با مدارس پیش دبستانی بسیاری از کشورهای دیگر این نسبت معلم به شاگرد بسیار پایین است که میزان آن ۱۲/۱ در سال ۱۹۹۴ تا ۱۹۹۸ بود. (۳.۱۱ در مدارس دولتی، ۵.۱۲ در مدارس غیر دولتی) که این نسبت پایین با هدف مدارس دولتی این طور ترفیع داده می شود و بسیاری از مدارس خصوصی و شهرداری با امکان فراهم کردن بهترین خدمات آموزشی به عنوان مثال معرفی زمان آموزشی طولانی تر با همکاری دو یا چند معلم، تعیین معلمان متخصص برای فعالیت های ویژه، افزایش ساعت آزاد، بالا بردن کیفیت تجهیزات آموزشی و اضافه کردن خدمات تکمیلی سعی در بهبود وضعیت آموزشی می کنند.

به واسطه تصویب قانون شماره ۱۷۹ مصوب ۲۷ می ۱۹۹۱، مجلس شورای ایتالیا، توافق سازمان ملل متحد را در مورد حقوق کودکان (۲۰ نوامبر ۱۹۸۹) تصویب کرد و در حقیقت این قانون نقطه شروع سیاستهای ایتالیا در حوزه آموزش پیش دبستانی محسوب می گردد.

با تصویب این قانون از سال ۱۹۸۹ مدارس پیش دبستانی دولتی به صورت رسمی و جدی آغاز به فعالیت نمودند.

با تصویب قانون شماره ۴۴۴ مصوب سال ۱۸ مارس، ۱۹۹۸ که بر برخورداری کلیه کودکان برای حضور در محیطهای آموزشی و تربیتی علیرغم زمینه اقتصادی - اجتماعی، اجتماعی، نژادی، مذهبی و زبانی تاکید دارد، آموزش پیش دبستانی از اهمیت دوچندانی برخوردار گردید. از سال ۱۹۹۸، یعنی زمانی که آموزش پیش دبستانی دولتی، پایه گذاری شد، آموزش اولیه کودکان و توجه به آن، به ابتکارات شهرداریها. مؤسسات مذهبی، مجمع و گروههای خصوصی و فردی اختصاص یافته و فقط نسبت محدودی از کودکان (کمتر از ۵۰٪) از ۶ - ۳ ساله ها در آموزش پیش دبستانی و محیط آموزشی حضور پیدا می کردند. این درحالیست که در مدت ۳۰ سال، شرکت در مدارس پیش دبستانی به بیش از ۹۵٪ رسیده است که این به واسطه افزایش سرمایه گذاری دولت، احداث مراکز پیش دبستانی در کلیه مناطق و ارتقاء کیفیت آموزشی مراکز آموزشی بوده است.

دهه کنونی ۹۹ - ۱۹۹۰، نشان می دهد که در این بخش هدف مورد نظر حداقل در زمینه میزان حضور در آموزش پیش دبستانی تحقق یافته است. در زمینه کیفیت آمادگی تحصیلی، مطالعات زیادی اخیراً انجام شده که نشان می دهد پیشنهاد معیارهایی برای مدارس پیش دبستانی دولتی در سال ۱۹۹۱ باعث ایجاد روش جدیدی در آموزش دوران کودکی شد که بر پیشرفت قابلیتهای کودک در ابعاد گوناگون شامل پیشبرد تواناییهای فیزیکی، عقلانی و سایکو دینامیک، کسب تدریجی اعتماد به نفس و پیشرفت تواناییهای فرد بویژه قابلیتهای احساسی، ادراکی، حرکتی و زبانی و عقلانی فرد متمرکز شده بود.

تأثیر این الگوها نه تنها در مدارس پیش دبستانی دولتی بسیار تقویت شده بلکه در اغلب محیط ها توسط شهرداریها ، مؤسسات مذهبی و بخش های خصوصی و غیر انتفاعی حمایت مالی می شوند. این بخش ها مجبور به قبول Orientamenti نیستند اما با این وجود عاقلانه تر است که در رقابت با مدارس پیش دبستانی دولتی این برنامه در نظر گرفته شود .

مطلب دیگری که قابل توجه است تلاش در زمینه کسب برتری در سطوح پیش دبستانی دولتی و غیر دولتی است که چنان رقابتی به نظر می رسد که از طریق تفاوت های موجود بین محیط های مختلف آموزشی مورد تشویق قرار می گیرد.

آموزش همگانی

سیاستهای آموزشی

سیاست دولت ایتالیا به منظور رسیدن به هدف فراگیر کردن و بهینه سازی تحصیل اساسی در سال ۱۹۹۰ طی کنفرانس ملی تعلیم و تربیت در شهر رم در تاریخ ۳۰ ژانویه تا اول فوریه ۱۹۹۰ طرح ریزی شده است .

نتایج اصلی این گردهمایی ، میتواند این طور طرح ریزی شود که یک سری ایده ها و نظرات جدید در مورد آموزش و تحصیل به طور گسترده در سطح کشور ارائه شده بویژه که :

- مدرسه تنها به سازمان مسئول در امر تحصیل نیست بلکه آن بخشی از یک سیستم آموزشی گسترده است به این معنی که یک « سازگاری (توافق) اجتماعی باید بین مدرسه و جامعه برای نیل به اهداف مشترک پایه گذاری شود :
 - مدیریت اجتماعی مؤسسات آموزشی ، باید به طور مؤثر و کارا اجراء شود و فقط در قاعده و قانون خلاصه نشود .
 - انعطاف ناپذیری ناشی از عملکردهای اداری در سطح مرکزی « به عنوان مابقی در توسعه مؤسسات آموزشی و توسعه جامعه است » بنابراین خود مخاری مؤسسات آموزشی باید شناخته شود .
 - برای سطوح مختلف آموزشی بایستی هدف « سابقه » و « استاندارد » شناخته شده و تعریف شود و خدمات ارزیابی کیفیت سیستم آموزشی چیزی مثل خدمات ارزیابی ملی بایستی معرفی شود .
 - رده سنی آموزش اجباری بایستی هماهنگ و مطابق با استانداردهای اروپایی باشد .
 - برنامه های آموزشی مدارس بایستی به منظور پاسخگویی به خواسته های جدید توسعه اقتصادی و اجتماعی تجدید نظر شود .
- به دنبال سیاست طرح شده توسط مجمع ملی آموزش ، نوآوریهای مهمی معرفی شده است .
- در سطح مقطع ابتدایی ، مقررات جدیدی با قانون شماره ۱۴۸ ، ۵ ژوئن ۱۹۹۰ معرفی شده که این قانون راهها و ابزار ویژه ی را معرفی می کند که از طریق آنها زمینه برای فعالیتهای آموزشی مداوم در سطح مقطع پیش دبستانی ، دبستانی و متوسطه فراهم شده و حکم ما و فرامین منظم و آموزشی جدیدی را در

مقطع ابتدایی طراحی می کند و اجازه تطابقهای طرح شده را بر اساس پیچیدگیها و دشواریهای فرهنگی و نیازهای اجتماعی می دهد .

با توجه به این سازمان ، سیستمی با بیش از یک معلم برای کلاسهای درسی ، طبق ساختاری تحت عنوان Modulo معرفی شده است . که این قانون امکان وجود ۳ معلم برای هر دو کلاس و ۴ معلم برای هر سه کلاس را فراهم می کند . علاوه بر کلاسهای واحدی ، کلاسهای تمام وقت هم وجود دارند که برنامه این کلاسها بمدت ۴۰ ساعت در هفته هم صبحها و هم بعد از ظهرها تنظیم شده است . در مورد مقطع مقدماتی دبیرستان ، در سال ۱۹۹۴ ، که شامل یک مرحله آزمایشی طولانی مدت می باشد که از سال ۱۹۷۷ شروع شده ، معیارهای جدیدی برای سنجش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان معرفی شده است . که سیستم قدیمی را منسوخ کرده و آن را با ارزیابی های ترکیبی و تحلیلی جایگزین نموده است .

از سال ۱۹۹۰ به این طرف ، برنامه آموزشی جدیدی برای نخستین مقطع تکمیلی متوسطه سطح بالاتر آزمایش شده و مرتباً کنترل و ارزیابی شده است .

چنان آزمایش و تجربه ای در سال ۱۹۹۲ باعث اصلاح برنامه آموزشی حرفه ای (شغلی) شده و انتظار می رود که در اصلاح کلی سیستم آموزشی تا سال ۲۰۰۰ مؤثر واقع شود .

به دنبال قانون شماره ۳۴۱ (۱۹ نوامبر ، ۱۹۹۰) سیستم جدید آموزش معلم دبستانی و پیش دبستانی پایه ریزی و اجرا شده است که مطابق با حکم رئیس جمهوری شماره ۴۷۱ از ۳۱ جولای ۱۹۹۹ و حکم درون وزارتخانه ای ۱۰ مارس ۱۹۹۷ است که معلمان آموزش پیش دبستانی و ابتدایی ، که از سال تحصیلی ۹۹ - ۱۹۹۸ شروع می شود ، یک دوره دانشگاهی ۴ ساله ویژه ای دنبال خواهند کرد .

همین قانون اصل جدیدی را در زمینه آموزش و تربیت دبیر مقطع دبیرستان معرفی می کند به این معنی که معلمان آتی بعد از اینکه مدرک دانشگاهی در زمینه رشته تحصیلی مورد نظرشان را گرفتند ، می توانند در یک دوره تخصصی ۲ ساله ، دوره آمادگی کارشناسی ارشد شرکت کرده و در پایان هر یک از این دوره ها آنها مدرک می گیرند و با داشتن این مدرک آنها واجد شرایط برای شرکت در رقابهای آزاد بریا مقام معلم مهار در مدارس دولتی خواهند بود .

حکمهای وزارتی شماره ۵۰ از ۲۱ ژانویه ۱۹۹۷ و شماره ۸۴ از ۵ فوریه ۱۹۹۷ ، یک کمیته علمی و فنی جدیدی را تعیین کرده که وظیفه اش مشخص کردن دانش و مهارت اساسی بدست آمده از طریق آموزش در مقطع مدارس در آینده یزدیک می باشد .

نتیجه اصلی این کمیته (مجمع) ایجاد یک روش جدیدی در زمینه تلقی از تحصیل و نقش اصلی آن است که بایستی ضامن پیشرفت کامل استعدادها و تواناییهای دانش آموزان باشد

به منظور تطبیق دادن خودشان با دنیای پیرامونشان تا به یک توازن پویا و فعال با محیط پیرامونشان برسند و نیز بتوانند از طریق همگون سازی و توسعه قابلیت‌هایشان برای درک بیشتر و بالا بردن میزان معلوماتشان قادر به اعتبار بخشیدن به تجارت خود گردند .

در این چارچوب ، مؤسسات آموزشی باید وظایف زیر را انجام دهند :

۱) طراحی برنامه ای با ساختارهای فرهنگی بنیادی که برای پیشرفت آتی تواناییها و قابلیت‌های متعدد ضروری است : که شامل ادارک ، اجراء ، تصمیم گیری ، طرح ریزی ، اجرای مراحل تلفیقی اجتماعی و فرهنگی است .

۲) پی ریزی یک چارچوب آموزشی درست است که در آن ارزش ضروری نسبت تاریخی شناخته شده که متناسب با عصر حاضر و بافت فرهنگی و اجتماعی باشد .

۳) هماهنگی بین روشهای آموزشی و دورنمای شغلی نسل جوان یعنی میان مهارتها و تواناییها و قابلیتای کسب شده در مدرسه و آن قابلیتهای مورد نیاز در محیط کار .

اصل خود مختاری آموزشی توسط قانون شماره ۵۹ از ۱۵ مارس ۱۹۹۷ ، بازگو شده که ارزش قانونی به هر مدرسه و محیط آموزش می دهد که با خود مختاری تعلیمی و سیستماتیک برخوردار شده و این قانون مؤثر واقع شده در راستای مقررات صادر شده در مارس ۱۹۹۹ . (حکم رئیس جمهوری شماره ۲۷۵ از ۸ مارس ۱۹۹۹) .

هدف اصلی خود مختاری آموزشی ، انعطاف پذیری بیشتر و هماهنگی برنامه آموزشی مدرسه با نیازهای واقعی جامعه است

دراین چارچوب، مؤسسات آموزشی برهم و قدرتهای محلی تأثیر گذاشته و رابطه نزدیکی میان نیازها و استعدادهای فردی از یک طرف و اهداف ملی سیستم آموزشی از طرف دیگر را ترویج می دهند. خودمختاری آموزشی در سال ۲۰۰۰ اجراء خواهد شد و ضمناً برنامه آزمایشی گسترده ای آغاز شده است به این ترتیب که :

مؤسسات آموزشی غیر انتفاعی ممکن است مسئولیتهایی را انجام بدهند که در ارتباط با خود مختاری واقعی است که آنها در آینده نزدیک از آن بهره مند خواهند شد .

چنان فرصت داده شده به مدارس توسط دولت بوده که حمایت مالی مشخصی را به نوآوریهای

تحصیلی در جهات نیل به غنی سازی و توسعه آمادگی تحصیلی اختصاص می دهد. قانون شماره ۹ از ۲۰

ژانویه ۱۹۹۹، آموزش اجباری را از قبل از ۸ سالگی تا ۹ سالگی گسترش داده یعنی از ۶ تا ۱۵ سالگی و قانون شماره ۱۴۴، ۱۷ می ۱۹۹۹ از آغاز سال تحصیلی ۲۰۰۰ - ۱۹۹۹ اعلام کرده که آموزش اجباری و آموزش حرفه ای تا سن ۱۸ سالگی اجباری خواهد بود. در ۴ جولای ۱۹۹۷، لایحه ای درباره اصلاح دوره های تحصیلی به پارلمان واگذار شده بود که در شکل حاضرش (سپتامبر ۱۹۹۹) این لایحه شامل طرحی جدیدی از ساختارهای معماری سیستم آموزشی است این طرحها . معیارها و الگوهایی برای اصلاح کلی برنامه آموزشی مدارس ر همه سطوح تحصیلی ارائه می دهد .

هدف از این اصلاح برنامه . افزایش کمی و کیفی منابع انسانی برای دانش آموزان است و با هدف ترویج و گسترش موفقیت‌های تحصیلی همگان می باشد و نیز ارتقای سطح فرهنگی شهروندان ، افزایش نیروی کار انسانی در شکل‌های مختلف ، هماهنگی بین آموزش حرفه ای ، رشد آگاهی جامعه ، توسعه فرهنگ جامعه بر اساس افزایش تفاوتها و ارزشهای چند گرائی و آزادی است. ویژگیهای اصلی این طرح شامل : ۳ سال آموزش پیش دبستانی از سن ۳ تا ۶ سالگی - ۷ سال آموزش ابتدائی از سن ۶ تا ۱۳ ستل ؟ ۵ سال مقطع متوسطه از ۱۳ تا ۱۸ سالگی ، آموزش حرفه ای اجباری تا سن ۱۸ سال برای آن دسته از دانش آموزانی که بعد از پایان دوره آموزش اجباری ، دیگر ادامه تحصیل نخواهند داد که این ۹ سال طول خواهد کشید یعنی از ۶ سالگی تا ۱۵ سالگی که شامل تحصیل اساسی و ۲ سال اول مقطع متوسطه می باشد. با حکم وزارتی شماره ۳۰۷ از ۳۱ می ۱۹۹۷ ، خدمات ملی برای کیفیت آموزشی نباشد که این خدمت حائز اهمیت است چراکه این اصلاحات این امکان را برای مدارس فراهم می آورد که حمایت درستی در سطوح فنی و علمی را فراهم کرده به منظور اینکه نیازهای ارزیابی مختلفی را در متن خود مختاری بر آورده سازد و همینطور دسترسی به اطلاعات در زمینه عملکرد سیستم آموزشی امکان پذیر خواهد بود .

این خدمات انتظار می رود که الگو هایی برای معیارهای رفتاری در رابطه با فعالیت آموزشی مدارس و بافت منظم ، اجتماعی و اقتصادی و فرهنگی آن ترویج و گسترش دهد

این خدمات اخیراً بوسیله حکم شماره (۲۵۸ ، ۲۰ ژوئای ۱۹۹۹) در مدرسه ملی ، ارزیابی سیستم آموزشی تغییر شکل داده که جایگزین سیستم مرکزی سابق خواهد شد که همین حکم ، مؤسسه ارائه اسناد ملی برای تحقیق و نوآوری آموزشی که در واقع در فلورانس پایه گذاری کرد . با حکم وزارتی OM ، شماره ۴۵۵ ، ۲۹ جولای ۱۹۹۷ ، Centri Territorial Permanenti بنا نهاده شده که هدفش این است که فرصت لازم برای دستیابی به سواد و آموزش پایه ای در سطوح ابتدایی و متوسطه و حتی بالاتر را برای افرادی که فاقد تحصیلات اولیه هستند فراهم سازد. جوانها و افراد بزرگسال با چنان کمبودهای آموزشی و تحصیلی یکی از گروههای مورد نظر و اولیه در سیاست جاری دولت است که هدفش توسعه فرصتهای برابر و با ارزش بریا همه شهروندان می باشد .

آموزش پایه

اهداف کلی

از یکم سپتامبر سال ۲۰۰۰ ، تحصیلات پایه طول مدتی از ۹ سال بجای ۸ سال خواهد داشت.

این یک مرحله مهم در ساماندهی مؤثر پیشرفت سیستم تحصیلی همگانی است و یک قسمت از یک نوسازمانی کلی زنجیره تحصیلات می باشد .

بنابراین تحصیلات اجباری در ۶ سالگی شروع می شود و در ۱۵ سالگی پایان می پذیرد هدف از نوسازمانی افزایش سطح فرهنگی جوان ترین افراد جامعه است.

علاوه بر این، هدف از نوسازمانی کاهش سرعت ترک مدرسه است. یک مدت دراز تحصیل بمعنی این میباشد که کلیه دانش آموزان میخواهند فرصتی برای آزمایش تحصیلات بالاتر داشته باشند و شاید برای رفتن به دنبال یادگیری تشویق بشوند.

توسعه تحصیلات پایه، برابری میان دانش آموزان برای بدست آوردن فرصت برای پیدا کردن حرفه اش را تضمین میکند، که این مستلزم یک تغییر در محتویات روش تدریس می باشد. عناصر مهر کلیدی و جدید عبارتند از:

- همساز کردن تدریس
- انعطاف پذیری و استقلال

استقلال مدارس یعنی یکسری از ابزارهایی که میتواند برای پربازده کردن تدریس و یاد دادن استفاده بشود. دانش آموزان در مراحل متفاوت آموزش میبینند. بعضی سریع تر و دیگران آهسته تر هستند. از اینرو، الگوی تدریس باید، با در نظر گرفتن احتیاجات خاص هر دانش آموز باشد.

آموزش پیش دانشگاهی

ساختار آموزشی

تحصیلات ابتدایی (Element are) در کشور ایتالیا از سن پنج سالگی آغاز می شود. طول این دوره پنج سال می باشد. سپس دانش آموزان وارد یک دوره سه ساله متوسطه (Media) می شوند که در آن دروس ریاضیات پایه و علوم از اهمیت ویژه ای برخوردارند. در پایان دوره پنج ساله ابتدایی و سه ساله متوسطه امتحانات داخلی برگزار می شود و سپس دوره دبیرستان با طول مدت تحصیل ۵ سال آغاز می شود. در

پایان این دوره (Superior) کلیه دانش آموزان در امتحانات نهایی که سراسری برگزار می‌شود شرکت می‌کنند و موفق به اخذ دیپلم متوسطه (Diploma di Maturita) می‌شوند.

آموزش ابتدایی

ساختار آموزشی

تحصیلات اجباری با آموزش دوره ابتدایی شروع می‌شود که قبلاً مدت زمان پنج سال به طول می‌انجامید و برای بچه‌های بین ۶ و ۱۱ سال در نظر گرفته می‌شد. تحصیلات دوره ابتدایی در سراسر کشور کاملاً گسترده شده است. تشکیل و فعالیت مدارس ابتدایی به واسطه سیاست آینده‌نگری کلی که در تمام کشور اعمال می‌شود تنظیم می‌گردد برنامه‌های آموزش ابتدایی طی آموزشهای ۲۷ تا ۳۰ ساعته در هفته یا آموزش تمام وقت ۴۰ ساعته در هفته، ارائه می‌گردد. مدارس دوره ابتدایی همچنین میتوانند تحت مالکیت دولت باشند یا خصوصی باشند. آموزش ابتدایی اولین دوره آموزش اجباری با هدف بالا بردن سطح فرهنگی جامعه با دیدگاهی مثبت نسبت به آموزش اجتماعی و هماهنگی با دیگر ارگانها است که به مدت ۵ سال از سن ۶-۱۱ سال طول می‌کشد. آموزش ابتدایی اساساً توسط مدارس دولتی فراهم می‌شود که ۹۳ درصد از گروههای سنی را در بر می‌گیرد. اما تعدادی مؤسسات خصوصی نیز وجود دارند که عمدتاً توسط گروههای مذهبی حمایت مالی شده که به ۷ درصد از جمعیت جوان خدمت می‌کنند. مدارس دولتی رایگان است در حالی که در مدارس خصوصی والدین شهریه پرداخت میکنند. از چندین دهه کلیه کودکان این رده سنی در کلاس‌های آموزش ابتدایی ثبت نام می‌کنند اگر چه تعداد کمی از این دسته این دوره‌ها را

طی نکرده و یا قبل از پایان این دوره ترک تحصی می کنند بدون این که مدرک پایان دوره آموزشی را دریافت کنند.

در مقطع آموزش ابتدایی این دهه با اجرای مقررات جدیدی مشخص شده که توسط قانون شماره ۱۴۸، ۵ ژوئن ۱۹۹۰ تصویب شده است.

ابتکارات اساسی اعم از معرفی زبانهای خارجی در برنامه های آموزشی و تعریف بهتری از گروههای انضباطی و تدریس موضوعات جداگانه در این مقطع به مورد اجرا گذارده شده است. این ابتکارات بر چارچوب اصلاح برنامه آموزش ابتدایی سال ۱۹۸۱ استوار میباشد که هدف اصلی آن ایجاد فرصتهای بیشتر برای دستیابی به سطح فرهنگی گسترده تر بویژه کسب مهارت دانش آموزان مهارت در زبانهای مختلف میباشد. بنابراین کودکان با استفاده از روشهای مختلف برای جستجوی تجارب خود، از پیشرفت و کسب تواناییهایی در جهت برخورداری از افکار انتقادی، خود مختاری و آموزش اساسی برخوردار می گردند.

برنامه آموزشی جدید بر اصل اختصاصی کردن فرآیند آموزش و یادگیری از طریق فعالیتهای دانش آموزی بیشتر تأکید می کند. مطالعات زیادی در چند سال اخیر در زمینه محتوا و کیفیت آمادگی تحصیلی بدنبال قوانین جدید وضع شده انجام گرفت که مهمترین این ابتکارات استقرار سیستم کنترل در وزارت آموزش و پرورش می باشد که به طور منظم هر دو سال وضعیت آموزشی را از ابعاد مختلف کنترل می کند. به عنوان مثال به بررسی و نظارت ساختار و ابعاد موسسات آموزشی و تعداد کلاسهای درسی، تعداد معلمان و دانش آموزان می پردازد.

در حقیقت خود مختاری آموزشی این اجازه را به مؤسسات غیر انتفاعی میدهد که در راستای بهبود کیفیت آموزش بومی و منطقه ای به طراحی و برنامه ریزی طرحهای آموزشی مدارس و فعالیتهای فوق

برنامه همسو با نیازهای ویژه و منابع قابل دسترس در جهت استفاده بهتر و مؤثر تر از منابع مبادرت نمایند. تاکید عمده ای بر روی تداوم تحصیل از دوره پیش دبستانی به ابتدایی ارائه شده است. از آنجائیکه منابع انسانی و شامل به کارگیری اصلاحات جدید می باشد، بنابراین در این دوره به میزان تخصص معلمان اهمیت ویژه ای داده می شود.

در این زمینه معرفی مدل های جدید آموزشی شامل تخصص های اولیه بیشتر و کلاس های آموزشی درون گروهی کاربرد دارد که خود باعث جایگزینی مدل ها و روش های قدیمی با مسائل و روش های انضباطی جدید می شود.

مسأله ترک تحصیل یکی از مسائل مهم سیاستگذاران می باشد حتی اگر این تعداد نسبت خیلی کمی را شامل شود. (۰.۰۷٪ در مدارس دولتی در سال تحصیلی ۱۹۹۷-۱۹۹۸) که این امر هنوز هم یکی از موانع دستیابی به اولویت های سیاست آموزش همگانی می باشد

این وضعیت در سراسر کشور ایتالیا گسترش یافته اما از دیدگاه کمی این مشکل در مناطق جنوبی و جزایر جدی تر است و کودکان را بدون توجه به جنسیتشان تحت تأثیر قرار میدهد. واضح است که ابتکارات زیادی با هدف مبارزه با افت تحصیلی در این زمینه انجام شده که تا حدودی موفقیت آمیز نیز بوده است. درحقیقت میزان ترک تحصیل بطورپیوسته در حال کاهش بوده و از میزان ۰.۱۷ درصد در سال ۱۹۹۵ تا ۱۹۹۱ به میزان ۰.۶۰ درصد در طی ۱۹۹۷-۹۸ کاهش یافته است که این روند عمدتاً در ایتالیای جنوبی به چشم می خورد

(از ۰.۲٪ تا ۰.۰۸٪) و در جزایر (از ۰.۴۵٪ به ۰.۰۹٪).

طبق قانون شماره ۲۹ مصوب ۶ آوریل ۱۹۹۷ اولیای کودکان مسئول تحصیل فرزندانشان بوده و متصدیان بومی و شهرداری باید به عدم انجام این کار توسط اولیای دانش آموزان اخطار داده و در صورت هشدار ناموفق طبق قانون با آنان رفتار شود.

طی دهه ۹۵ نوآوریهای متعددی در زمینه جلوگیری از ترک تحصیل و افت تحصیلی کودکان انجام شده است. در میان چنین مقیاس هایی دو مورد به نظر می رسد که مؤثر بوده، اولی کنترل افراد ترک تحصیل کننده بوسیله وزارت آموزش و پرورش که از طریق ارزیابی های مداوم در سطح استانی با هدف پیگیری افراد ترک تحصیل کننده و معرفی مجدد آنها به سیستم آموزشی صورت گرفته و دومی یک سری طرح هایی است که توسط وزارت آموزش و پرورش اداره شده است در این چارچوب به دانش آموزان تجدیدی یک ساله یا دو ساله توجه ویژه ای شده است چون که این وضعیت به عنوان یکی از عوامل ترک تحصیل به حساب می آید. این وضعیت در حال بهبود بوده و هم اکنون تعداد افراد تجدیدی ۳/۰۰ در صد از کل بچه های ثبت نام شده را تشکیل میدهد. با این ابتکار تأسیس سازمان نظارتی در زمینه نظارت بر افت تحصیلی مدنظر قرار گرفت. این مؤسسه اخیراً (۲۰ جولای ۱۹۹۹) تحت مسئولیت مؤسسه ملی ارزیابی سیستم آموزشی قرار گرفته است، بیشتر بچه هایی که در اولین سال آموزشی ابتدایی ثبت نام کرده اند از قبل تجربه ای مشابه مدرسه در محیط های پیش دبستانی داشته اند. ۹۵.۱٪ در سال ۱۹۹۸ - ۹۹ میزان پیش دبستانی بود اما این نسبت برای بچه های ۵ ساله بالاتر هم هست چنان تجربه ای به نظر می رسد که برای کار موفق در آموزش ابتدایی از حمایت قابل توجهی برخوردار باشد.

بچه های معلول در کلاسهای معمولی در کنار بچه های دیگر حضور یافته و از طرف معلم مساعدت می شوند که معلم با آنها در زمینه طراحی اجراء و طرحهای آموزش ویژه همکاری می کنند.

همینطور مهاجرین هم در کلاسهای عادی حضور یافته و در بسیاری موارد مدارس دوره های ویژه ای را برای آنها به زبان مادریشان برگزار میکنند. نسبت این افراد به کل جمعیت دانش آموزان در حال رشد است که این تعداد در سال تحصیلی ۱۹۹۸ تا ۱۹۹۹ ۱۱٪ بود. برنامه آموزشی مدارس ابتدایی در این دهه توسعه یافته و مهمترین ابتکارات در این زمینه معرفی زبان خارجه به عنوان یک موضوع درسی جدید و استفاده از اطلاعات و تکنولوژیهای ارتباطی است. در زمینه آموزش زبان خارجه اجراء مقررات مربوطه از سال ۹۳ - ۱۹۹۲ شروع و به تدریج انجام یافت و در سال ۵ - ۱۹۹۴ یک زبان خارجی در ۶/۴۳٪ از کلاسهای پایه سوم . چهارم و پنجم تدریس شد .

زبانهای تدریس شده به عنوان زبان دوم در سال ۶ - ۱۹۹۵ شامل زبانهای انگلیسی ۳/۷۸٪ ، فرانسه ۴/۱۷٪ ، اسپانیولی ۴/۰٪ و آلمانی ۰/۴٪ بود .

یکی از مشکلات اصلی در این زمینه آموزش و انتصاب معلمین بود که وزارت آموزش و پرورش برنامه ویژه ای را به این منظور آغاز کرد. استفاده از ICT به ویژه به دنبال برنامه اصلاح تکنولوژیهای آموزشی ۱۹۹۷ تا ۲۰۰۰ در حال افزایش است . در سال ۱۹۹۸ ، ۵۰٪ از مدارس ابتدایی با برنامه ICT مجهز شده اند. بیشتر معلمان مدارس ابتدایی خانم هستند (۹۳٪ در سال ۱۹۹۲ و همان میزان در سال ۱۹۹۸) .

تا سال ۱۹۹۸ معلمین تحت برنامه (Instituti Magistrali) در دانشکده های ویژه ای در سطح متوسطه با دوره های چهار ساله تعلیم یافته اند که در پایان هر کدام از این دوره ها دانشجویان به منظور دریافت مدرک بایستی یک امتحان نهایی را بگذرانند .

در سال ۱۹۹۸ چنان دانشکده هایی از رده خارج شده و معلمان آموزش ابتدایی بایستی بعد از گذراندن یک دوره آموزش متوسطه سطح بالاتر ۵ ساله در یک دوره ۴ ساله دانشگاهی ثبت نام می کردند. در پایان هر دوره به افراد واجد شرایط مدرک داده می شود تا به پست معلم ابتدایی دست پیدا کنند . این قانون جدید تصور می شود که اساساً صلاحیت لازم برای معلمان آتی را بهتر کند .

اصلاحات آموزشی

به علت اصلاح سیستم تحصیلی (قانون باسائینی شماره ۵۹ / ۱۹۹۷) آموزش دوره ابتدایی هفت سال به طول انجامیده و به کودکان رده های سنی ۶ تا ۱۳ سال ارائه می گردد.

قانون باسائینی (قانون شماره ۵۹ / ۱۹۹۷) همچنین تصریح میکند مدارس ابتدایی از استقلال آموزشی و سازمانی برخوردار می باشند. استقلال به معلمان یک مجموعه کامل از فرصتها می دهد که برنامه های درسی جاری را انعطاف پذیرتر سازند و آنها را با نیازهای یادگیری دانش آموزان تطبیق دهند. این کار ابتکاری را افزایش می دهد که هم اکنون بسیاری از معلمان انجام می دهند. به علت اصلاح هر مدرسه ای برنامه آموزشی مخصوصی را تشکیل خواهد داد و در اختیار دانش آموزان خانواده های آنها خواهد گذاشت که در آن تشریح خواهند کرد.

شرایط ورودی

کلیه کودکان رده سنی ۶ سال از حق حضور در مراکز آموزش ابتدایی برخوردار می باشند.

محدودیت های مربوط به انتخاب مدرسه می تواند به دلیل امکانات مربوط به مکان مدرسه و تعداد واحدهای کارکنان مدرسه باشد. کلاسها معمولاً از حداکثر بیست و پنج و حداقل ده دانش آموز متشکل می گردد. طبق قانون مدارس ابتدایی نمی توانند کمتر از ۶ و بیشتر از ۲۵ دانش آموز داشته باشند.

برنامه های آموزشی

از جمله مهمترین برنامه های آموزش ابتدایی میتوان از موارد ذیل نام برد:

- زبان ایتالیائی
- زبان خارجی
- ریاضیات
- علوم
- تاریخ، جغرافیا و علوم اجتماعی
- آموزش هنر، آواز و موسیقی
- تربیت بدنی
- علوم مذهبی که تنها موضوع انتخابی است که گزینش یا عدم گزینش آن به اختیار خود دانش آموز و والدین وی می باشد.

ارزیابی تحصیلی

امتحانات نهائی

در پایان کلاس پنجم ، دانش آموزان ملزم به شرکت در آزمون پایان سال تحصیلی تحت عنوان (اسامی دی لیسترا المنتار) میگردند که در صورت موفقیت در آن به مقطع مقدماتی متوسطه راه می یابند. گفتنی است که آزمون پایان سال تحصیلی بر دو امتحان کتبی و یک امتحان شفاهی مشتمل می گردد.

آموزش متوسطه

آموزش مقدماتی متوسطه

ساختار آموزشی

آموزش اجباری ، علاوه بر آموزش ابتدایی شامل مقطع مقدماتی متوسطه می شود که سه سال طول کشیده و بچه های ۱۴ - ۱۱ سال در آن تحصیل می کنند. این دوره یک آموزش نظری عمومی و چارچوبی برای پیشرفت تواناییهای دانش آموزان در همه زمینه ها را فراهم می کند . بیشتر مدارس مقدماتی متوسطه توسط دولت حمایت مالی شده که ۳/۹۶٪ از دانش آموزان رده سنی ۱۴ - ۱۱ را شامل می شود . در حالی که ۷/۳٪ بچه هایی که در مدارس غیر دولتی هستند توسط مؤسسات مذهبی و سایر مؤسسات خصوصی و غیر انتفاعی حمایت مالی می شوند. آموزش مقدماتی متوسطه مانند مقطع ابتدایی در مدارس دولتی رایگان است . و اولیاء از طرف دست اندرکاران منطقه ای برای خرید کتابهای درسی حمایت مالی می شوند. کودکانی که در مدارس خصوصی درس می خوانند هزینه و شهریه را پرداخت می کنند که از

سال ۲۰۰۰ - ۹۹ شروع می‌شود. آموزش مقدماتی متوسطه از اوایل دهه ۶۰ اجباری است. اما تا حدودی نسبت بالایی از بچه‌ها قبل از پایان این دوره‌ها و گرفتن مدرس ترک تحصیل می‌کنند یا ثبت نام نمی‌کنند. این مدارس فراهم‌کننده زمینه لازم برای دسترسی به آموزش تکمیلی متوسطه می‌باشند. ترک تحصیل مشکلی در این زمینه می‌باشد که تأثیر و نتایج آن در زمینه آموزش اساسی بچه‌ها و نیز فرآیند شغلی و توانایی‌های کاری آنها مورد توجه واقع شده است. میزان ترک تحصیل‌کننده‌ها در سال تحصیلی ۹۱ - ۹۰، ۱/۴٪ بود که این میزان به ۰/۴۸٪ در ۹۸ - ۱۹۹۷ کاهش یافت در این روند بنظر می‌رسد که بهبود وضعیت آموزشی در ایتالیای جنوبی مهم باشد (از ۲/۵۶٪ در سال ۹۱ - ۱۹۹۰ به ۰/۷۴٪ در ۹۸ - ۱۹۹۷) و در جزایر از (۲/۷۵ به ۰/۹۷)

اگر میزان تکرار سالیانه به عنوان نشانه‌ای برای تفسیرهای از این تغییرات باشد. در این صورت هنوز ترک تحصیل‌کننده‌ها در این مقطع تحصیلی وجود دارد در حالی که سال به سال تعدادشان در حال کاهش است و درحقیقت ۵/۳٪ از دانش‌آموزان تجدیدی‌های سال ۹۵ - ۱۹۹۴ هستند. در حالی که آنها در ۷ - ۱۹۹۶، ۴/۶٪ بوده‌اند.

این مشخصه حکایت از تفاوت آشکار بین مناطق مرکزی - شمالی ایتالیا و مناطق جنوبی و جزایر آن دارد. آموزش متوسطه به دو مقطع مقدماتی و تکمیلی متوسطه تقسیم می‌شود. گذراندن مقطع مقدماتی اجباری است درحالی‌که تنها گذراندن سال اول سطح متوسطه تکمیلی اجباری است.

اما با وجود این دانش‌آموزان میتوانند یکی از انواع مختلف رشته‌ها را در پایان دوره متوسطه پایین انتخاب کنند. آموزش مقدماتی متوسطه بر دوره آموزشی سه ساله مشتمل می‌گردد. آموزش مقدماتی متوسطه «اسکولا مدیا» از پایه تحصیلی اول، دوم و سوم متشکل گردیده و به آموزش دانش‌آموزان بین

رده های سنی ۱۱ تا ۱۴ سال تعلق دارد. آموزش تکمیلی متوسطه نیز در دبیرستانهای کلاسیک، دبیرستانهای علمی، دانشکده هنری، (دبیرستانهای هنری) ، مدارس فنی و مؤسسات حرفه ای ارائه می گردد. مقطع مقدماتی متوسطه «اسکولامدیا» از برنامه های آموزشی متنوع برخوردار نمی باشد. دانش آموزان مدارس مقدماتی متوسطه وابسته به دانشکده های هنر و هنرکده های موسیقی ازمکانات ۲ تا ۳ ساعت آموزش فوق العاده برنامه های هنری و موسیقی برخوردار می باشند.

کلاسهای درسی مقطع مقدماتی متوسطه بر ۳۰ ساعت در هفته و یا ۳۶ ساعت در هفته، همراه با آموزش زبان خارجی مشتمل می گردد.

پذیرش تحصیلی

شرایط پذیرش

برای ورود به مقطع مقدماتی متوسطه (اسکولامدیا) دانش آموزان باید مدرک پایانی تحصیلی دوره ابتدائی را داشته باشند که معمولاً در سن یازده سالگی بدست می آید.

لازم به ذکر است که از دانش آموزان غیر بومی علاوه بر اخذ مدرک اتمام دوره ابتدایی آزمون هوش و استعداد مبنی بر اعطای مجوز تحصیل به آنان به عمل می آید.

ارزیابی تحصیلی

امتحان پایانی آموزش مقدماتی متوسطه «اسامه دی لینزا مدیا» از ۳ امتحان کتبی (زبان ایتالیایی ، ریاضیات و یک زبان خارجی و یک مصاحبه بین رشته ای از کلیه دروس امتحانی متشکل می گردد. در پایان سال تحصیلی و بعد از ارزیابی نهائی، مدرک « دیپلمادی لینزا مدیا» به دانش آموزان اعطا می گردد.

مدرک فوق بر مبنای طبقه بندی ارزشیابی تحصیلی تحت عناوین عالی، بسیارخوب، خوب و متوسط به دانش آموزان ارائه می گردد. علاوه بر این والدین دانش آموزان نیز از حق ارزیابی تحلیلی کودکان خود برخوردار میباشند که در صورت تمایل توسط کمیته امتحانی صورت می گیرد. به دانش آموزانی که از نتایج قابل قبولی در امتحانات برخوردار نگردیده اند عنوان « نان لیستر یا تو» اطلاق می گردد.

آموزش تکمیلی متوسطه

ساختار آموزشی

بعد از پایان دوره آموزش اجباری و گذراندن امتحان دوره مقدماتی متوسطه، دانش آموزان ممکن است دوره های تحصیلی ۵، ۴ یا ۳ ساله را بگذرانند .

مقطع تکمیلی متوسطه اجباری نبوده به جز اولین سال از این دوره که برای بچه های ۱۵ ساله طبق اصلاح جدید انجام شده در شروع سال تحصیلی ۲۰۰۰-۱۹۹۹ اجباری شده است. اگرچه ساختار آموزشی این دوره طی چندین دهه همچنان به همان شکل باقی مانده است البته به استثنای آموزش فنی و حرفه ای که یک سری اصلاحاتی در آن زمینه صورت گرفته باعث تغییر محتوای آموزی در طول زمان بر طبق اصلاحات قوه مقننه) شده است .

افزایش در تعداد و نوع دوره های آموزشی قابل دسترسی ، معرفی گسترده شاخه های جدید آموزشی (به عنوان مثال علوم کامپیوتر) و برنامه های جدیدی که خصوصاً ۲ سال اول این مقطع تحصیلی را شامل می شود به طور گسترده ای آمادگی تحصیلی این دوره را تغییر داده است. ساختار کلی این مقطع آموزشی در آینده نزدیک تغییراتی خواهد یافت چرا که اصلاح کلی سیستم آموزشی ، اساسی ترین تأثیرش را در این

سطح نشان خواهد داد. این مدارس هم عمدتاً توسط دولت حمایت مالی شده که $93/2\%$ از کل دانش‌آموزان را شامل می‌شود. $6/8\%$ باقی مانده نیز در مدارس غیردولتی حضور یافته توسط بخشهای خصوصی و مذهبی حمایت مالی می‌شوند. مقطع آموزش تکمیلی متوسطه به خودی خود هنوز رسماً به عنوان بخشی از آموزش بنیادی محسوب نشده، اگر چه نسبت بالایی از فارغ‌التحصیلان دوره آموزش اجباری در این دوره ثبت نام می‌کنند. یک مشخصه عمومی در کل مناطق ایتالیا، نسبت بالاتر دانش‌آموزان دختر به پسر است یعنی $81/5\%$ به $78/5\%$ در سال $1995-96$ دانش‌آموزانی که مقطع آموزش تکمیلی متوسطه را با مدرک به اتمام رسانده اند. $63/1\%$ از جمعیت 19 ساله جامعه را تشکیل می‌داد و تعداد دانش‌آموزان دختر نسبت به پسر بالاتر است یعنی $76/6\%$ به $58/8\%$ که بایستی به این تعداد افراد، آن دسته‌ای که در دوره‌های آموزش فنی و حرفه‌ای شرکت کرده اند هم اضافه شود که این افراد $5/8\%$ از گروه سنی این دوره را در سالها $1995-96$ تشکیل می‌داد. در بیشتر کشورهای اروپایی مثل ایتالیا، هدف سیاست‌گذاران فراگیر کردن دستیابی به این سطح آموزشی، به عبارت بهتر رساندن دانش‌آموزان به مقطع آموزش تکمیلی متوسطه یا آموزش فنی و حرفه‌ای است. مقررات جدید در زمینه آموزش اجباری باعث افزایش قابل ملاحظه‌ای از میزان جوانان شرکت‌کننده در آموزش رسمی برای گرفتن مدرک شده است. ترک تحصیل در این مقطع تحصیلی نیازمند توضیح نمی‌باشد چرا که مقطع تکمیلی متوسطه سطح اجباری نیست. دلایل این امر که چرا تعدادی از جوانان در این مقطع ثبت نام نکرده اند ($7/4\%$ از فارغ‌التحصیلان مقطع آموزش سطح پایین تر) یا طی این دوره‌ها ترک تحصیل کرده اند متفاوت است که این تفاوت بر اساس زمینه اقتصادی، اجتماعی یا عوامل دیگر میتواند باشد. در برخی از مناطق به عنوان مثال در ایتالیای شمالی، برای عده‌ای از

افراد بعد از اتمام دوره آموزش اجباری براحتی فرصت شغلی امکان پذیر بوده و به همین دلیل این افراد انگیزه خاصی برای ادامه تحصیل در مقاطع بالاتر ندارند .

در مناطق دیگر بویژه در ایتالیای جنوبی و جزایر ، میزان بیکاری در میان جوانان بالاتر است حتی در میان آن عده ای که دیپلم یا مدرک دانشگاهی دارند و این عوامل تا حدودی افراد را از ادامه تحصیل باز می دارد . میزان ترک تحصیل کننده ها بویژه بعد از اولین سال آموزش متوسطه تکمیلی ، خصوصاً در مؤسسات فنی و حرفه ای و مؤسسه های فرهنگی و هنری بالا است که در سال ۸-۱۹۹۷ ، برای کل دوره این میزان ۷/۵٪ با میزان یک کم بیشتر در ایتالیای جنوبی (۲/۵٪) و در جزایر (۸/۶٪) در مقایسه با ایتالیای شمالی و مرکزی (۴/۸٪) ، (۴/۸٪) بوده است. مسأله دیگری که بایستی در اینجا ذکر شود میزان بالاتر ترک تحصیل کننده های پسر (۸/۴٪) نسبت به دانش آموزان دختر (۵/۴٪) می باشد و این تفاوت در همه مناطق کشور ایتالیا مشاهده شده است .

بعد از اتمام آموزش پایه و قبول شدن در امتحان پایانی مقدماتی متوسطه دانش آموزان وارد مقطع آموزش تکمیلی متوسطه می شوند که مدت زمان ۵-۳ سال به طول می انجامد.

در واقع ، آموزش پایه در پایان اولین سال آموزش تکمیلی متوسطه به پایان می رسد.

طبق قانون شماره ۹۰ از ۱۹۹۹-۱-۲۰ آموزش پایه به اتمام میرسد اگرچنانچه دانش آموزان به

سال دوم تحصیلی تکمیلی متوسطه ارتقاء یافته یا به سن پانزده سالگی رسیده باشند.

آموزش متوسطه تکمیلی به گروههای ذیل تقسیم می شود :

۱) کلاسیک

۲) هنری

۳) فنی

۴) حرفه ای

پذیرش تحصیلی

شرایط ورودی

هر دانش آموزی که به احراز مدرک پایانی آموزش مقدماتی متوسطه «دیپلمادی لینزا مدیا» پنازل آمده باشد از مجوز حضور در کلاسهای آموزش تکمیلی متوسطه برخوردار خواهد بود. می تواند در آموزش متوسطه بالا شرکت کنند.

مراکز آموزشی

- دبیرستانهای کلاسیک که به مطالعات کلاسیک تحت عنوان «ارویند کلاسیکو» می پردازند. دوره آموزشی مدارس فوق پنج سال مطالعه را شامل می شود که به دو دوره سازمان یافته (دوره دو ساله تکمیلی با عنوان «جیناسیو» کلاسهای ۵-۴، چون و دوره سه ساله مقدماتی قبل از تشکیل اسکولا مدیا) تقسیم می شود.
- دبیرستانهای علمی «لایسنو سانیتینیکو» دوره آموزشی مدارس فوق از یک دوره پنج ساله تشکیل می شود که بر آموزش علمی در یک دوره سه ساله تأکید می کند.
- دبیرستانهای هنر «لایسنو آرتیستیکو»

دوره آموزشی مدارس فوق چهار سال طول می کشند و به دویبخش سازمان یافته (هنرهای

تصویری و طراحی صحنه و معماری) تقسیم می گردد.

• مدرسه هنرهای کاربردی « اینسپیتو دآرت»

دوره آموزشی مدارس فوق ۵ سال طول کشیده و به بخشهای سازمان یافته متکی بر

احراز تخصصهای هنری نظیر نقاشی تزئینی، مجسمه سازی تزئینی، هنرهای گرافیک ، هنرهای کاربردی

چوبی ، سرامیک و فلزی و غیره منتهی می گردد.

• مدرسه موسیقی

دوره آموزشی مدارس فوق به آموزش مقدماتی ۲ ساله مشتمل می گردد که با گذراندن دوره سه

ساله خاتمه می یابد.

اهداف کلی

از جمله مهمترین اهداف مراکز آموزش تکمیلی متوسطه میتوان از موارد ذیل نام برد:

• آماده سازی جوانان جهت حضور در مراکز دانشگاهی به واسطه برگزاری دوره های آموزشی در «

لایسنس کلاسیکو» (دبیرستانهای کلاسیک)

• تربیت نیرو و کادر آموزشی مورد نیاز مدارس کشور به واسطه آموزش افراد لایق در

• « استیتوتی ماگیتالی» . (مدارس تربیت معلم)

• تربیت نیروی فنی مورد نیاز حوزه اقتصاد و صنایع کشور از طریق ارائه دوره های آموزشی فنی در «

استیتوتی تکنیک» (مدارس فنی)

• تربیت نیروی حرفه ای مورد نیاز حوزه اقتصاد و صنایع کشور از طریق ارائه دوره های آموزشی

در « ایستیتیوتی پروفشنال » (مدارس حرفه ای)

ارزیابی تحصیلی

در پایان مقطع آموزش تکمیلی متوسطه دانش آموزان در آزمون نهایی مقطع تکمیلی متوسطه با عنوان (اسامه دی استاتو) شرکت مینمایند. کلیه دانش آموزان مدارس دولتی و مدارس رسمی که موفق به گذراندن سال آخر دوره متوسطه گردیده اند میتوانند در آزمون نهایی شرکت کنند. آزمون نهایی مقطع تکمیلی متوسطه از سه آزمون کتبی و یک آزمون شفاهی تشکیل میشود. به دانش آموزان موفق در آزمون نهایی گواهینامه دیپلم متوسطه اعطا می گردد.

آموزش عالی

ساختار آموزشی

تحصیلات دانشگاهی در کشور ایتالیا به سه سطح تقسیم می شود. سطح اول دوره هایی است که شامل درس و کارآموزی می باشد. در خاتمه مدارک (DU) اعطا می شود. سطح دوم دوره های دانشگاهی است که از ۴ تا ۶ سال به طول می انجامد و در خاتمه مدارک (DL) اعطا می شود. سطح سوم مربوط به دوره های تخصصی و پژوهشی می باشد این دوره ها نیز از ۲ تا ۶ سال به طول می انجامد که برای دوره های تخصصی مدارک (DS) و برای دوره های پژوهشی مدارک (DR) اعطا می شود. جهت ورود به دانشگاهها و موسسات آموزش عالی ایتالیا برای افراد محلی داشتن مدرک دیپلم دبیرستان (Diploma di Maturita) الزامی است. دارندگان دیپلم دبیرستان از کشورهای دیگر نیز می توانند پس از گذراندن امتحانات زبان و

ورودی که توسط دانشگاه مورد نظر انجام می پذیرد مجوز ورود به دانشگاه را دریافت نمایند. نظام تحصیلی در دانشگاههای ایتالیا سالیانه می باشد. از سال ۱۹۹۸ دانش آموزان با مدرک دیپلم دبیرستان از طریق تکمیل برگ مخصوص جایابی و ارسال به وزارت دانشگاهها و تحقیقات علوم و فن اوری (Ministero dell'Universita e della Ricerca Scientifica e Tecnologica (MURST) مجوز ورود به دانشگاهها را دریافت می دارند.

مقاطع تحصیلی

۱- DU (Diploma Universitario) طول مدت این دوره حداقل ۲ و حداکثر ۳ سال بعد از دیپلم دبیرستان می باشد که سطح اول تحصیلات دانشگاهی در ایتالیا نامیده می شود. دانش آموزان به همراه درس در دوره های کارآموزی شرکت می نمایند و آماده می شوند که بعد از پایان دوره در حرفه های مورد نظر در بازار مشغول شوند. در پایان دوره به دانش امویان مدرک Diplomato in که با گرایش ذکر می شود اعطا می شود. دارندگان این نوع مدرک می توانند وارد سال دوم دوره Laurea در رشته تحصیلی خود شوند.

۲- DL (Diploma di Laurea) طول مدت تحصیلی در این دوره حداقل ۴ سال است که شامل رشته های علوم انسانی و بعضی دوره های علوم پایه است دوره های ۵ ساله مربوط به رشته های فنی و مهندسی و یا کشاورزی می باشد و دوره های پزشکی نیز به مدت ۶ سال است. این دوره سطح دوم تحصیلات دانشگاهی در ایتالیا می باشد که دانشجویان همراه گذراندن دروس مربوط به کارآموزی نیز می پردازد و در سالهای پایانی موظف است تحقیقاتی انجام داده و از رساله خود دفاع موفقیت آمیز نماید یادآوری گردد

که در مدارک دانشگاهی ایتالیا واژه Dottore/Dottoressa آورده میشود که این نباید با مدارک دانشگاهی سطح سوم در کشور ایتالیا (Dottore di Ricerca) اشتباه شود.

۳- (diSpecializzazione (DS Diploma) این دوره بعد از مقطع Laurea آغاز می گردد و شرط ورود دارا بودن مدرک Laurea و قبولی در امتحانات ورودی می باشد. طول مدت تحصیلی حداقل ۲ و حداکثر ۵ سال است و به صورت درس و تحقیق ارائه می گردد همانطور که از اسم دوره مشخص است کاملاً مباحث تخصصی مورد نظر می باشد. در پایان دانشجو از رساله تحقیقاتی دفاع می نماید. سطح سوم تحصیلات دانشگاهی در ایتالیا شامل این دوره ها و برنامه تحقیقاتی می باشد.

۴- (Ricerca di Dottorato) این دوره را برنامه تحقیقاتی دکترای نامند که بعد از مقطع Laurea آغاز می گردد و یا در صورت تغییر رشته از داوطلب خواسته می شود دوره های تخصصی بند ۳ را به عنوان پیش نیاز بگذرانند. طول مدت تحصیلی حداقل ۳ سال بوده و منحصر با تحقیق همراه است و لازم است طی این تحقیق مجهولی کشف یا موضوع جدیدی ارائه گردد. دفاع موفقیت آمیز از رساله تحقیقاتی الزامی می باشد. شرط ورود به دوره دکترای در ایتالیا دارا بودن مدرک Laurea و شرکت در آزمون سراسری می باشد که برای رشته های گوناگون تعداد مشخصی پذیرفته می شوند. امتحانات سراسری دوره دکترای سالی یک بار توسط وزارت دانشگاهها و تحقیقات علوم و فن اوری برگزار می شود.

ارزشیابی مدارک تحصیلی

۱- مدارک (Diploma Universitario (DU) و کلیه مدارک دانشگاهی از جمله مدرک ۲ Laurea یا ۳ سال بعد از دیپلم دبیرستان به عنوان کاردانی ارزشیابی می شود.

۲- مدارک (Diploma di Laurea (DL) بعد از دیپلم دبیرستان برای دوره های ۴ ساله به عنوان کارشناسی ارزشیابی می شود.

۳- مدارک (Diploma di Laurea (DL) بعد از دیپلم دبیرستان برای دوره های ۵ ساله به عنوان کارشناسی ارشد پیوسته ارزشیابی می شود.

۴- مدارک (Specializzazione di Diploma) با شرط گذاردن حداقل ۲ سال تحصیلی و داشتن کارشناسی به عنوان کارشناسی ارشد و با دارا بودن کارشناسی ارشد پیوسته به عنوان کارشناسی ارشد در تخصص یاد شده ارزشیابی می شود و یا با نظر کمیسیون ارزشیابی صحت صدور تایید می گردد.

۵- مدارک (Dottorato di Ricerca (DR) با شرط داشتن مدارک Laurea و یا کارشناسی ارشد به عنوان دکترا ارزشیابی می شود.

۶- کلیه مدارک دانشگاهی که به صورت مکاتبه ای ترددی و غیر حضوری اخذ شود غیر قابل ارزشیابی است .

آموزش عالی فنی و حرفه ای

از سال ۱۹۹۸ سیستم آموزشی فنی حرفه ای انسجام یافته در سطح غیردانشگاهی در حال تحقق بخشیده شدن است . با هدف دوباره سازماندهی و نو آوری این شاخه از مطالعه که این منابع را بازسازمانهای آموزشی موجود در آن قلمرو هماهنگ میکند این ابتکار مهم شروع آزمایشی است از یک مسیر آموزش تکمیلی غیر دانشگاهی که تحت عنوان تحصیلات تکمیلی آموزش فنی نامیده می شود. دوره های آموزش تکمیلی فنی و حرفه ای در یک روش هماهنگ با وزارت آموزش و پرورش، دانشگاهها و مدارس با هدف بوجود آوردن متخصصان واجد شرایط لازم جهت اشتغال در بازار کار سازمان یافته و ارائه می گردد.

اهداف کلی

از جمله مهمترین اهداف مراکز آموزش تکمیلی فنی و حرفه ای میتوان از موارد ذیل نام برد:

- دستیابی به تخصصهای حرفه ای لازم بخش های تولیدی که در معرض تغییرات حرفه ای و فنی عمیق قرار می گیرند
- ارائه سیستم کارآمد فنی و حرفه ای از طریق تربیت کادر متخصص فنی و حرفه ای
- همگامی با دانش فنی و حرفه ای جهانی به واسطه بین المللی شدن بازارها
- ایجاد هویتهای حرفه ای لازم بازار کار

ارزیابی تحصیلی

گذراندن حداقل ۳۰ تا ۴۰ درصد مدت زمان دوره های کارآموزی اجباری است.

در صورت ادامه مطالعات در سطوح « دیپلما یونیورستیارو » و « لائورئا » و موفقیت در آزمونهای عملی و تئوری گواهینامه درجه ۱ فنی و حرفه ای صادر می گردد. این درحالیست که مدارک نهایی باید منعکس کننده دانش و مهارتهای تعلیمی پایان دوره های آموزشی باشد.

آموزش عالی غیر دانشگاهی

مطابق قانون مصوب سال ۲۰۰۰ مؤسسات آموزش عالی غیردانشگاهی از مجوز فعالیت رسمی در جهت افراد ماهر غیر آکادمیک در رشته های مختلف برخوردار گردیدند. این گونه مراکز در محدوده سیستم آموزشگاهی، به عرضه آموزشهای هنری در مدارس موزیک « کانسرواتوری دی موزیکا » آموزش رقص در دانشکده های رقص ملی و یا آموزش ترجمه در آموزشگاه های مترجمان مبادرت می نمایند.

پذیرش تحصیلی

شرایط ورودی

پذیرش در مؤسسات آموزش عالی غیر دانشگاهی بعد از موفقیت در امتحان پایانی تکمیلی متوسطه و یک آزمون ورودی صورت میگیرد. از آنجاییکه تعداد ظرفیتهای موجود محدود بوده و هر ساله ثابت است، در مواردی، برخورداری از برخی شرایط و مهارتها به عدم نیاز حضور فرد داوطلب جهت شرکت در آزمون ورودی منتهی می گردد.

آموزش غیر رسمی

آموزش خصوصی

خط مشی قانونی

مطابق بند ۳۳ قانون اساسی ایتالیا و قاعده اصلی سیاست آموزشی دولت موظف است یک سیستم مدرسه دولتی در دسترس برای همه افراد جوان و بر طبق نگرش و آرمان علیرغم شرایط اجتماعی و اقتصادی‌شان تهیه کند. مطابق این قانون افراد خصوصی محق می باشند مدارس و دانشگاهها ، تأسیس کنند بدون هیچ قیمتی برای دولت.

درمقابل مدارس خصوصی موظف به تضمین آزادی کامل و برخورد یکسان دانش آموزان از امکانات آموزشی در مقایسه با دانش آموزان مدارس دولتی می باشند.

بنابراین طبق قانون اساسی ایتالیا می بایست سه نوع مدرسه بشرح زیر وجود داشته باشد :

- مدارس دولتی که مستقیماً توسط دولت اداره می شوند .
 - مدارس نیمه دولتی، که بوسیله سازمانها یا شهروندان شخصی هدایت میشوند اما پذیرش آن بصورت رسمی از طرف دولت صورت میگیرد.
 - مدارس خصوصی که صلاحیت تهیه گواهینامه با ارزش قانونی را ندارند.
- مدیران ایالتی می بایست مدارس خصوصی را از طریق مدیران مسئول برای آن منطقه که دارای حق باز کردن مدارس جدید می باشند ، نظارت کنند .

تحصیلات خصوصی در سطح ابتدایی

تحصیلات خصوصی ابتدایی در مراکزی به شرح ذیل ارائه می گردد:

- مدارس سی که برسمیت شناخته شده اند: این مدارس بوسیله گروهها یا انجمن هایی که وضعیت قانونی دارند و مورد تأیید هستند از طریق یک توافقنامه و گرفتن جواز از آموزش و پرورش اداره می شوند.
- مدارس خصوصی مستقل: این مدارس بوسیله شهروندان که دارای گواهینامه آموزشی معلم ابتدایی، کلاسیک یا دیپلم فنی رسمی یا مدرکی که بیانکننده قابلیت های مشروع و اخلاقی باشد اداره می شوند.

تحصیلات خصوصی در سطح متوسطه

صلاحیت مراکز آموزش خصوصی متوسطه به واسطه برخورداری یا عدم برخورداری از اعتبار یکسان با مدارس دولتی، مشخص می شود. مدارس قانونی تأیید شده، تا آنجائیکه مربوط شده فقط برای دانش آموزان خودشان، مراکز امتحانی می باشند.

تحصیلات خصوصی در سطوح بالاتر

دو نوع موسسه در این سطح از تحصیلات وجود دارد:

مؤسساتی که دیپلم سطح بالای غیر دانشگاهی برای حرفه های تخصصی سطح بالا در مقوله های هنری فراهم می کنند. این مؤسسات بوسیله مدیریت دولتی یا بوسیله گروههایی که شرایط قانونی دارند، تنظیم و اداره می شوند اگر آنها از برنامه ها و محتویات قابل مقایسه با مدارس دولتی پیروی کنند و یا اگر

طرح سیستم تحصیلی شان نشأت گرفته از یک علاقه عمومی است ، برایشان گواهینامه ای مورد تایید صادر

میشود. این مؤسسات بوسیله بازرسانی از بخش تحصیلات هنری اداره آموزش و پرورش نظارت می شوند .

دانشگاهها و دیگر مؤسسات آموزش عالی

قانون شماره ۲۴۳ سال ۱۹۹۱ این حقیقت را اذعان کرده است که ، دانشگاههای خصوصی قانوناً

تأیید شده اند و بوسیله افرادی خصوصی که برای آنها وسائل مالی ضروری توسط گروههای محلی و

انجمن ها یا مؤسساتی که این مؤسسات با سرمایه های ضروری برای مدت مدید بوجود آمده اند ، تشکیل

شده است .

آموزش از راه دور

ساختار آموزشی

عرضه کننده عمده دوره های آموزش از راه دور، دانشگاه رم III است و برخی دوره ها توسط دانشگاه های

دیگر و نیز توسط کنسرسیوم نتونو ارایه می گردد. تلاشهای مربوط به آموزش راه دور از سوی عرضه کنندگان

دولتی ادامه نیافته است و بخش خصوصی نیز سیر نزولی دارد.

مؤسسات خصوصی آموزش راه دور

هیچگونه موسسه دولتی آموزش از راه دور در کشور ایتالیا فعالیت ندارد. در حال حاضر، نماینده بخش

خصوصی، موسسه ای به نام تورین است که باقی کالجهای خصوصی آموزش راه دور در ایتالیا را خریداری کرده

است. یک تحول مهم ظهور Trainet است که گروه تجاری Italian Telecom آن را به وجود آورده

است و آغاز فعالیت آن ارایه آموزش راه دور به شکل داخلی و برای تعلیم کارمندان Italian Telecom بود.

این بخش، چند سال قبل با پوشش دادن دانشجویان سایر گروه‌بندی‌های تجاری، بازار خود را توسعه بخشید.

دوره‌های آموزش راه دور دانشگاهی

عرضه کننده عمده دوره‌های آموزش از راه دور دانشگاهی، دانشگاه رم III است و یک تدارک دانشگاهی

کوچک توسط دانشگاه‌های فلورانس، فررا و پلی تکنیک میلان به وجود آمد که این امر با گرایش فزاینده به

عرضه دوره‌ها بر روی وب، در میان دانشگاه‌ها همراه بود. تعدادی کنسرسیوم وجود دارد که اغلب شامل

گروه‌هایی از دانشگاه‌ها و نهادهای دیگر است. معروف‌ترین آنها کنسرسیوم نتونو است که به ارایه دوره‌ها از

طریق ماهواره می‌پردازد. کنسرسیوم دیگر، موسوم به (CUD) Consorzio per l'Università a Distanza،

در اواخر دهه ۱۹۹۰ تعطیل شد.

۰	موسسه‌های آموزش از راه دور دولتی
۶۵۰۰۰	موسسه‌های آموزش از راه دور خصوصی
۰	دانشگاه‌های آزاد
۱۰۰۰۰	دوره‌های آموزش از راه دور دانشگاه‌ها
۷۵۰۰۰	جمع

آموزش بزرگسالان

تاریخچه و اهداف آموزشی

سالها قبل ، هدف از آموزش بزرگسالان مبارزه با بی سوادی کامل بود و این نوع بی سوادی مطمئناً کاهش یافته است. نوع دیگر بی سوادی که به اندازه بی سوادی کامل نگران کننده و همه گیر است وجود دارد و ما آنرا به عنوان بی سوادی کارکردی از نظر می گیریم که در برگیرنده افرادی چه دارای مدرک تحصیلی و چه بدون مدرک است که قادر به فهم یک متن مربوط به زندگی روزمره نمی باشند. تغییر کیفی در مواد و یادگیری باعث پیشرفت در وسایل آموزشی جدید شده است و این وسایل جدا از آن وسایلی می باشد که در گذشته های دور که مشکل اصلی آموزش بزرگسالان به خواندن و نوشتن و حساب کردن بود، مورد استفاده قرار می گرفتند. مدارس عمومی قدیمی در سال ۱۹۴۷ تأسیس شدند و در سال ۱۹۸۲ از بین رفتند . در حال حاضر دوره های آموزشی (برای گرفتن مدرک دوره ابتدایی) و دوره هایی برای شاغلان (برای گرفتن مدرک دوره راهنمایی) داریم و این دوره ها در آغاز برای آندسته از افرادی بود که قبلاً استخدام شده اند و یا قراردادهای کارشان در حدود ۱۵۰ ساعت در سال به آنها اجازه حضور در کلاسها را می دهد. در سال گذشته تعداد شاغلان حاضر در کلاس درس بطور قابل ملاحظه ای کاهش یافت و در دوره هایی که در حال حاضر برگزار میشود. برای این افراد ، اشخاص بیکار، خانمهای خانه دار، افراد جوان بالای ۱۵ سال و اخیراً مهاجران کشورهای جهان سوم می باشند .

نهادهای مرکزی

مراکز محلی در تعیین مکانهایی برای شناسایی نیازها ، برنامه ریزی ، هماهنگ سازی ، فعال کردن و اداره ابتکارهای آموزشی و تربیتی برای بزرگسالان و همچنین برای جمع آوری و پخش اسناد و مدارک ظاهر می شوند. بطور کلی آنها در یک مقطع مشخص عمل می کنند و وظیفه هماهنگ کردن پیشنهادهای آموزشی و تربیتی برنامه ریزی شده در عرضه شان را دارند . این مراکز، مرجع تربیتی و اجرایی خود را در مدرسه (ابتدایی ، راهنمایی) دارند که فعالیتهای آموزشی بزرگسالان در محدوده تحت پوشش آنها صورت می گیرد .

مراکز منطقه ای در سال ۱۹۹۶ ، ۲۹ ژانویه تأسیس شدند و می توانند فعالیتهای زیر را ارائه دهند :

- پذیرش ، مشورت و راهنمایی
 - آموزش مجدد و کاربردی اولیه ، نظر به امکان دسترسی به مقاطع بالاتر آموزشی و تربیت
 - زبان و یادگیری زبان تخصصی
 - یادگیری و توسعه آموزشی شغلی اولیه که دارای شرایط لازم می باشد .
 - ورود مجدد به سیستم آموزشی و تربیتی به شیوه فرعی .
- کلیه بزرگسالان میتوانند به فعالیتهای مراکز دست یابند و براساس اولویت همه بزرگسالانی که در گرفتن مدرک تحصیلی اجباری مردود می شوند و آنهایی که دارای مدرک تحصیلی اجباری می باشند ، می توانند دوباره به دوره های آموزشی و تربیتی برگردند.

کلاسهای شبانه برای دانش آموزان شاغل در دوره راهنمایی پیشرفته در سال ۱۹۶۴ ، یک سری

قوانین برای تأسیس مدارس راهنمایی پیشرفته با کلاسهای شبانه برای افراد شاغل یا افرادی که بطور موقت

استخدام شده اند ، وجود داشته است. فقط مدارس فنی بر اساس قوانین ، شروع به کار می کردند زیرا ، این نوع آموزش با تقاضای بیشتری رو به رو میشد و بعداً این قوانین به مدارس دیگر نیز گسترش یافت .

سیاستهای آموزشی

استراتژی دولت برای بررسی تحصیل بزرگسالان ، طی دهه ۹۰ بر طبقه بندی بزرگسالان به طبقات مختلف جمعیتی بر حسب تقدم تحصیلاتی استوار بود.

استراتژی دولت در قبال آموزش بزرگسالان عمدتاً بر کاهش نرخ بیسوادی در میان اقشار محروم از تحصیل یا افراد کم سواد تاکید دارد. بی سوادی و نداشتن سواد پایه ای و اولیه می تواند به عنوان یک مشکل به جامانده از نیمه اول این قرن به حساب آید مشکلی که هنوز دولت و همچنین عامه مردم نتوانسته اند بر آن فائق آیند. این مسئله در جریان زندگی جدید انسان ها و آموزش همگانی در این مورد غفلت قرار گرفته شد ، بنابراین تحصیل بزرگسالان در ایتالیا و بسیاری از دیگر کشورها مأموریت خود را تغییر داده و درصدد مهیا کردن حداقل میزان تحصیل به بیسوادان و بزرگسالانی که تحصیلات ابتدایی را در سن مربوطه انجام نداده اند، برآمده است.

معضلات اساسی

اصلی ترین معضل حوزه آموزش بزرگسالان ، نرخ بالای بی سوادان (۲۰/۱۴٪) و تعداد افراد بزرگسالانی است که هنوز مقطع آموزش ابتدایی را به پایان نرسانده اند (۲٪/۱۲) و این درحالیست که حضور کلیه افراد در مراکز آموزش ابتدایی از سال ۱۸۶۰ اجباری اعلام شده است.

اقدامات آموزشی

از جمله اقدامات به عمل آمده در راستای کاهش نرخ بیسوادی و توسعه آموزش بزرگسالان میتوان از

موارد ذیل نام برد:

- اجباری سازی حضور افراد در کلاسهای آموزش ابتدایی از سال ۱۸۶۰
- اجباری سازی حضور کودکان در مدارس حداقل برای مدت ۲ سال از ابتدای استقلال کشور و

تصویب قانون Casati Law طی سال ۱۹۲۳

- افزایش دوره تحصیلات اجباری به ۵ سال برای همه در سال ۱۹۲۳
- با تمام این تفاسیر در بسیاری از موارد این اجبار کاملاً مؤثر نبود، زیرا هیچ امکانی برای ردیابی کودکانی که در کلاس ها شرکت نمی کردند وجود نداشت.

- اجباری سازی حضور افراد در کلاسهای مقطع متوسطه طی سال ۱۹۶۲
- عدم نیاز بسیاری از مشاغل به تحصیلات حتی در سطح ابتدایی و بی توجهی سیاست گذاران به

این مساله

- تعلق ۱۷/۵ درصد از کل جمعیت به افراد بزرگسال که یا بیسواد و یا کم سواد می باشند.
- بنابراین نسبت قابل توجهی از جمعیتی که اکنون بالای ۴۰ سال دارند در هیچ کلاس اجباری و یا به موازات آن هیچ واحد آموزش حرفه ای از مدارس فنی و حرفه ای شرکت نکرده اند.

- احداث تعداد ۳۵۰ دانشگاه نسل سوم که بسیاری از آنها توسط ادارات ، سازمانها یا افراد شخصی مورد حمایت و ضمانت قرار گرفته و توسط مقامات محلی یا استانی مورد حمایت مالی قرار میگیرند. هدف اصلی این دانشگاه ها افزایش تمایل به یادگیری و یا دوباره یادگیری در افراد

است. این واحدها به منظور گرفتن و بدست آوردن کیفیت نیست بلکه برای فراهم آوردن زمینه ای در مردم برای یادگیری مسائل جدید، دوره کردن اطلاعات گذشته، تمرین فعالیت های فرهنگی و . . . می باشد و این تفاوتی است که بین این واحدها و واحدهای ارائه شده به جوانان وجود دارد. این برنامه ها برای بزرگسالان جوان و پیر که نیاز به افزایش و پیشرفت آموزش اولیه دارند طرح ریزی شده است

- اجرای برنامه های Socrator در حوزه آموزش بزرگسالان با هدف تشویق افراد بزرگسال به تحصیل و آزمایش و تجربه و روش های آموزش بزرگسالان
 - افزایش چشمگیر تعداد افراد بزرگسال در دوره های آموزش بزرگسالان
- طی دهه ۹۰، بیش از ۳۰۰۰۰۰ نفر از بزرگسالان در انواع واحدهای تحصیلی شرکت کرده اند.

آموزش معلمان

تاریخچه و ساختار آموزشی

معلمان همیشه یک پیکره حقوقی از کارکنان دولت بوده اند. در مدارس ابتدایی، معلمان وقتی این صلاحیت را پذیرفتند که مدارس ابتدایی از مدیریت محلی تحت نظر مدیریت دولتی (مدارس مناطق کوچک در سال ۱۹۱۹ و در مناطق بزرگ در سال ۱۹۳۳) در آمدند.

یک بازنگری از شرایط کاری کارکنان عمومی دولت همیشه بعضی نوسانات در پیکره حقوقی معلمان را نشان داده است. اگر چه، در حال حاضر کارکنان دولتی یک واقعیت جداگانه می باشند و بعنوان

یک نتیجه یک فرآیند تمرکز زدایی شروع شده است. بنابراین به محض اینکه قوانین جدید در هماهنگی مؤسسات آموزشی مشخص شود، تمرکز زدایی بیشتری بوجود می‌آید و در نتیجه اکثریت فعالیتهای اجرایی مربوط به اداره مؤسسات از سطح مدارس مرکزی و استانی به خصوصی انتقال می‌یابد. هیئت وزیران مسئولیتهای جهت یابی، هماهنگی و اثبات صحت امور را بعهده می‌گیرد. تمرکز زدایی همچنین یک بحث چانه زنی در سطح مدارس را در بر خواهد داشت.

آموزشی معلمان پایه

برای تدریس در مهد کودک (کودکستان) و مدارس ابتدایی یک معلم باید مدرک علوم آموزشی ابتدایی بگیرد. بر اساس شاخه انتخابی خودش، معلم باید مدرک آموزشی ابتدایی داشته باشد، تا اینکه در آزمون برای تدریس در کودکستان و مدارس ابتدایی پذیرفته شود.

دوره گرفتن مدرک یک دوره چهار ساله است که مستلزم یک دیپلم مدرسه راهنمایی پیشرفته پنج ساله می‌باشد تا پذیرفته شود و شامل یک دوره رایج دو ساله و در بر می‌گیرد دو شاخه را، یکی برای کودکستان و دیگری برای مدارس ابتدایی.

یک آزمون برای پذیرفته شدن در دوره های تعیین سطح لازمست زیرا تعداد پستهای استخدامی در سطح ملی بر اساس نیازها برای تدریس کارمندان در مدارس تأسیس می‌شود

همچنین دوره آموزشی و مهارتهای تربیتی اضافی خاصی برای تکامل دانش آموزان معلول در مدارس وجود دارند که می‌توانند بصورت یک مدرک برای پذیرش در امتحان برای مکانهای آموزشی کمکی باشند. آموزش معلم برای تدریس در مدارس راهنمایی هنوز در دانشگاه انجام می‌گیرد ولی دیگر مدارک ارزش ندارد.

در حال حاضر مدرک باید در طول دوره دو ساله در مدارس تخصصی گرفته شود و ملزم به یک عنوان

برای پذیرفته شدن در آزمون برای تدریس می باشد .

یک مؤسسه از شاخه های مختلف که شامل کلاسهای تغییرین سطح می باشد ، تشکیل می گردد ،

قانون وزارت آموزش و پرورش که در ۲۶ می سال ۱۹۹۸ به تصویب رسید ، معیارهای لازم برای تعریف

برنامه ریزی مطالعات ، اجرای دوره های آموزشی و فعالیتهای آموزشی اضافی برای تکامل تحصیلی دانش

آموزان معلول را در بر می گیرد.

برای نام نویسی در مدارس تخصصی برای تدریس در مدارس متوسطه ، مدرک دیپلم لازم است اگر

چه قوانین آموزشی مجبور به تطابق به تغییرات سوم نوامبر ۱۹۹۹ می باشند . **کادردانشگاهی**

آموزش کادر آموزشی مراکز دانشگاهی به شرح زیر می باشد :

اعضای هیئت علمی :

در سطح پایین استاد معمولی و در سطح بالاتر استاد یار .

این دو گروه از استادان دارای یک تمایز هستند که به آنها حق تعلیم و تحقیق آزادانه می دهد.

محققان :

وظیفه آنها توسعه زمینه ای تحقیق و انجام کارهای تعمیمی مفید در مقوله های اداری آموزش می

باشد .

استادان قرار دادی :

قانون مورست (MURST) شماره ۲۲۲/۹۸ میگوید که دانشگاهها به منظور رویارویی با آموزش خصوصی ضروری یا برای فعالیتهای آموزشی یکپارچه ، می توانند قید کنند قراردادهای شخصی موقت را (برای یک سال ، تمدید مجدد نه برای بیشتر از ۶ سال) ،

همکارانی که زبان بومی دارند و کارشناسان زبانشناسی :

برای یاد دادن زبانهای ضروری ، دانشگاهها می توانند استخدام کنند همکارانی که به زبان بومی صحبت میکنند و کارشناسان زبانشناسی با درجه های تحصیلی یا لقب دانشگاهی مناسب خارجی دیگر ، با یک قرارداد خصوصی قانونی .

استادان :

بر طبق توافقات بین المللی و دانشگاهها - از طریق اختیارات قبلی دولت - می توانند استادان مخصوص را برای زبان خارجی و ادبیات خارجی زبانان بگمارند .

بر پایه قانون ۱۶ آوریل سال ۱۹۹۸ مطابق با قاعده شماره ۲۱۰ سال ۱۹۹۸ که پیش بینی کرده است تمرکز زدایی شیوه استخدامی معلمان را و یک نوع آگهی داده است برای امتحان دانشیاری دانشگاه و محققانی که می خواهند آثارشان انتشار یابد بوسیله رؤسای دانشگاهها .

آموزش استثنایی

ساختار آموزشی

مراقبت مدرسه ای از شاگردان معلول تقریباً در تمامی مدارس ، در بخشهای عمومی و کلاسها در هر مقطع و نوعی انجام می گیرد ، بنابراین نمی توان از مؤسسات خاص برای آموزش افراد معلول صحبت

کرد. مؤسسات ویژه اندکی برای افراد کور و کر وجود داشته است که قبل اجرای قوانین برای تربیت دانش آموزان استثنایی بوجود آمده بود .

این مؤسسات دوره های آموزشی ویژه ای برای حمایت از معلمانی که با دانش آموزان معلول کار خواهند کرد و همچنین در حمایت از دوره های آموزشی حرفه ای برای کارهایی که تقریباً امکانات فراگیر برای افراد کور از قبیل ، ماساژ برای هنر درمانی فیزیکی ، عملیات صفحه کلید تلفن و کشیدن نقاشی ها می باشند ، ارائه می دهند .

چارچوب قانون در قبال افراد معلول برای ایجاد بخشهایی مانند مهد کودک و کلاسهای معمولی ابتدایی و دوره راهنمایی زمینه را طوری فراهم می کند که کودکان معلول که حتی نمی توانند برای دوره موقتی در مدارس حضور داشته باشند ، بتوانند به یادگیری ادامه دهند

این بخشها و کلاسهای آموزشی بوسیله مدیریت آموزشی استان در ارتباط با بخش بهداشت محلی (آ . س . ل) و بخشهای عمومی و خصوصی تحت قرار داد با وزیر بهداشت و دپارتمان حزب کارگر تأسیس می شوند. کودکانی که حداقل ۳۰ روز در بیمارستانها بستری شده اند برای آموزش به کار گرفته می شوند. مراجع محلی بصورت برنامه ریزی شده ، با مدارس محلی و شبکه های بهداشتی برای آماده کردن ، اجرا کردن و معین کردن پروژه های آموزشی و توانبخشی و فراهم کردن خدمات لازم قرارداد می بندند. برای همکاری در آموزش دانش آموزان معلول ، قادر ساختن آنها برای شرکت در کلاسهای معمولی برای کودکان و مدارس محلی و همچنین برای مدارس خصوصی در مقاطع تحصیلی متوسطه غیر عالی یک تعداد معینی . کمک معلم (آموزشیار) به کار گماشته می شوند. این آموزشیاران در کنار معلمان رسمی کار می کنند و هر دو مسئولیت اداره کلاسها را دارند و این آموزشیاران یک گواهی خاصی دارند

که بعد از دو سال دوره بر اساس حکم ریاست جمهوری مورد تشویق قرار می‌گیرند . که شماره این حکم ۹۷۰ سال ۱۹۷۵ می‌باشد . ویژگی خاصی می‌تواند مورد استفاده قرار بگیرد برای انواع معلولانی که در مدارس ارائه شده اند .

اصول و اهداف آموزشی

تحصیل برای همه افراد جامعه ، یکی از اصول کلیدی است که توسط قانون اساسی جمهوری ایتالیا بیان شده است . بند اصل شماره ۳۰ تأکید می‌کند که « تربیت کردن ، آموزش دادن و تحصیل بچه ها وظیفه حق والدین بچه هاست » .

بند اصل شماره ۳۳ بیان می‌کند که « حکومت جمهوری قوانین کلی برای تحصیل را وضع می‌کند و مداس دولتی را در همه سطوح آموزشی پایه گذاری می‌کند » .

بنابراین ، این حقی که بر گردن شهروندان است با وظیفه ای که بر عهده دولت است و آن فراهم کردن خدمات تحصیلی مناسب می‌باشد . مطابقت می‌کند البته علیرغم ابزار فردی بدون هیچگونه تفاوت و تبعیض برای رسیدن به بالاترین سطح تحصیلی همانطور که در بند شماره ۳۴ تأکید شده است . علاوه بر این قانون اساسی بازگو می‌کند که تحصیل می‌تواند مستقیماً توسط دولت و دیگر سازمانها و نهادها که شامل مؤسسات خصوصی و غیر انتفاعی است فراهم شود . به این ترتیب حق والدین بچه هاست که برای فرزندانشان که یک مدرسه دولتی یا غیر دولتی انتخاب کنند به طور صریح شناخته شده است .

طبق قانون اساسی ، تحصیل در مدارس دولتی ، اجباری و رایگان است برای همه شهروندان برای

حداقل ۸ سال از سن ۶ تا ۱۴ سالگی ، تاریخچه اخیر سیستم مدرسه ایتالیا نشان می‌دهد که شناخت

رسمی حقوق شهروندان و وظیفه دولت فقط نقطه عطف قانونی برای تعریف اهداف به تحصیل برای همه برای طراحی و زمان بندی اجرای این مرحله بود که منجر به رسیدن به چنان اهدافی میشود. در این چارچوب، قانون وضع شده به طور تدریجی، ساختار افقی و عمودی سیستم آموزشی را با اختصاص دادن اهداف برای هر سطح تحصیلی تعریف کرد. همانطور که برای تحصیل اساسی و پایه ای، مهمترین قدم ها، اصلاح برنامه آموزشی مقطع ابتدایی در سال ۱۹۹۵، اصلاح مقطع متوسطه بود که حضور در این مقطع های آموزشی در سال ۱۹۹۲ اجباری شد ولی برپایی و تأسیس مدارس پیش دبستانی دولتی در سال ۱۹۶۸ اجباری نبود. اگر «آموزش اساسی» به معنای حضور افراد بین ۳ تا ۱۴ سال در یک محیط آموزشی است تا سال ۱۹۹۰، آموزش بنیادی یک واقعیت و اصلی برای تقریباً کل جمعیت کشور ایتالیا خواهد بود. درحقیقت، حدود ۹۵٪ از جمعیت جوان در سن مقطع پیش دبستانی. در نوعی محیط آموزشی مشابه مقطع پیش دبستانی حضور یافته و ۱۰۰٪ از بچه های ۶ تا ۱۴ ساله تحصیل رسمی در مدارس پیش دبستانی و متوسطه سطح پایین تر داشته اند. فراگیر کردن. تحصیل و آموزش بنیادی پیامد اصلی سیاست آموزشی ده های اخیر بود. طی دهه ۹۰ سیاست آموزشی (با در نظر گرفتن آموزش بنیادی) بر روی ۳ هدف اصلی متمرکز شده است:

مبارزه با افت تحصیلی بویژه در مورد ترک تحصیل کننده ها، فراهم کردن آموزش اصولی و بنیادی برای آن دسته از افراد بزرگسالی که موفق به کسب چنین آموزشی در دوران تحصیلیشان نبوده اند و نیز بالابردن کیفیت آموزشی در همه سطوح تحصیلی.

تا سال ۲۰۰۰، تقریباً همه بچه ها ۳ تا ۳۵ ساله آموزش پیش دبستانی را پشت سر گذاردند. (این

نسبت ۹۵٪ در سال ۱۹۹۸ بود).

در مورد افراد بالغ بی سواد یا افرادی با کمبود جدی در زمینه آموزش اساسی شان یک برنامه ملی با عنوان « Centri Territorial Perman » از سال ۱۹۹۸ شروع شد با هدف فراهم کردن فرصتی برای این دسته از افراد برای رسیدن به آموزش بنیادی و اساسی و نیز بالا بردن میزان معلومات ، تواناییها و مهارت‌هایشان .

سومین هدف ذکر شده بالا بردن کیفیت تحصیل در همه سطوح آموزشی - از طریق ابتکاراتی دنبال شده مثلاً از طریق اصلاح ساختار و برنامه آموزشی مدارس ، طرح جدیدی برای تربیت مدرس ، تأسیس مؤسسه ملی برای ارزیابی سیستم آموزشی و مؤسسه ارائه اسناد ملی برای تحقیق و نوآوریهای آموزشی .

طی دهه ۹۰ ، بحث‌های پر کشمکش و فشرده ای - در سال ۱۹۹۹ - منجر به گسترش آموزش اجباری تا سن ۱۵ سال شد یعنی برای یک دوره ۹ ساله .

اصلاحات کنونی انتظار می رود که ساختار سیستم آموزشی را تغییر اساسی می دهد از طریق معرفی یک دوره آموزش اساس ۷ ساله و به دنبال آن یک دوره آموزش متوسطه ۵ ساله ، تا اینکه ۹ سال آموزش اجباری دوره آموزش بنیادی و نیز ۲ سال اول مقطع متوسطه را پوشش دهد. در همین راستا بایستی آموزش اجباری پاره وقت تا سن ۱۸ سال معرفی شود برای آن دسته از افرادی که تحصیل رسمی را بعد از اتمام دوره آموزش اجباری ادامه نخواستند داد که مرحله اصلاح و بازبینی بایستی تا سال ۲۰۰۰ خاتمه یابد .

بدیهی است که به این ترتیب تلقی ای که از آموزش بنیادی می شد تغییر یافته که این تغییر نه تنها شامل مقطع پیش دبستانی ، ابتدایی متوسطه مقدماتی است بلکه نخستین دوره مقطع تکمیلی متوسطه و آشنا سازی حرفه ای را هم شامل می شود .

به این معنی که آموزش اساسی ، بایستی برای همه افراد جوان . دانش و مهارت و تبحر و کاردانی لازم را به منظور گسترش و توسعه تواناییهای بچه ها در همه زمینه های اخلاقی ، اجتماعی ، عقلانی و عملی و خلاقیت فراهم کند تا اینکه فعالانه در زندگی فرهنگی و اجتماعی شرکت کرد و بطور مثبت پاسخگویی خواسته های بازار کار باشند .

از جمله مهمترین اصول آموزشی ایتالیا میتوان به موارد ذیل اشاره نمود:

- طراحی نقشه ساختارهای پایه ای آموزش که برای پیشرفت مهارتها و توانائیهای مختلف در آینده لازم است.
- پایه گذاری زمینه آموزشی که در آن نقش و ارزش نا کار آمد روشهای سنتی نشان داده شده و در عین حال با اصول اساسی و مهم فرهنگی و اجتماعی پیوند خورده باشد.
- اطمینان از وجود روند ارتباطی مداوم بین آموزش و یادگیری و آینده کاری جوانان نظیر ارتباط میان قابلیت های مهارتی و توانائی های بدست آمده در مدرسه و آنچه که در بازار کار مورد نیاز است.
- ایجاد استقلال داخلی مؤسسه های آموزشی
- ارزیابی مقررات آموزشی

دستاوردهای آموزشی

- بالا رفتن سطح کیفیت تدریس معلمان به واسطه آموزش های درون گروهی معلمان
- اصلاح محتوای واحدهای درسی کلیه سطوح آموزشی

- ارائه تکنیک های جدید در فرآیند تدریس - یادگیری
- افزایش توانایی مدارس در جهت آماده کردن جوانان برای زندگی و کار موفقیت آمیز
- کسب پیشرفت چشمگیر در دستیابی جوانان به مدارک تحصیلی
- ابزارهای آموزشی مورد استفاده در ایتالیا بسیار نزدیک به ابزارهای مورد استفاده کشورهای EU است اگرچه نسبت فارغ التحصیلان هنوز در سطح پایین قرار دارد.
- افزایش دوره های اجباری تحصیل به ۱۵ سال و شرکت اجباری در کلاس های آموزش فنی و حرفه ای تا سن ۱۸ سال برای کسانی که از ادامه مقطع تکمیلی متوسطه خودداری می نمایند
- افزایش نرخ قبولی دانش آموزان در امتحانات نهایی از ۸۰.۸ درصد طی سال ۹۱-۱۹۹۰ به ۹۰.۹
- ۹۸ درصد طی سال تحصیلی ۹۷-۱۹۹۶
- کاهش نرخ مردودین در آزمون نهایی از ۲۰۲ به ۷۰۷
- کاهش نرخ تکرار پایه تحصیلی از ۷۰۴ درصد طی سالهای ۹۶-۱۹۹۰ به ۴۰۶ درصد طی

سال ۱۹۹۷

این نتایج مهم مطمئناً به خاطر همراهی و مشارکت وسیع و فعالیتهای مشترک مدارس و معلمان بوده در جهت قوی کردن تجهیزات آموزشی به وسیله طرح های هدف دار و کاربردی تحصیلی که خود باعث افزایش انگیزه ، و افزایش سطح مشارکت و همراهی دانش آموزان می شود.

معضلات آموزشی

- نرخ پایین افراد برخوردار از مدارج دانشگاهی رده های سنی ۲۵ تا ۶۴ نسبت به دیگر کشورهای اروپا و OECD
- بالاترین مدرک تحصیلی اکثریت جمعیت ایتالیا به واسطه فشار کاری، مدرک سطح مقدماتی متوسطه است.
- نرخ پایین جوانان شرکت کننده در تحصیلات تکمیلی متوسطه نسبت به دیگر کشورهای اروپا و OECD
- OECD نشان می دهد که ایتالیا نسبت به دیگر کشورهای عضو ، از درصد کمتری برای درخواست مدرک از فارغ التحصیلان مقطع تکمیلی متوسطه و یا حتی فارغ التحصیلان دانشگاهی جویای کار هستند برخوردار است.
- نرخ بالای بیکاران به خصوص در ایتالیای جنوبی که شامل تعداد زیادی از افراد تحصیل کرده و برخوردار از مدرک مقطع تکمیلی متوسطه و یا مدرک دانشگاهی
- عدم اجباری بودن مقطع تکمیلی متوسطه و آموزش های حرفه ای
- بنابراین تعدادی از دانش آموزان که مقطع مقدماتی متوسطه را ترک می کنند در دوره های غیر اجباری بعدی شرکت نمی کنند.
- نرخ بالای مردودین و ترک تحصیل کنندگان

اصلاحات آموزشی

سیستم تحصیلی جدید شامل موارد زیر می باشد :

- کودکان (غیر اجباری) برای بچه های بین ۳ تا ۶ ساله .
- ابتدایی (تحصیل اجباری) برای بچه های بین ۶ تا ۱۳ ساله .
- تحصیلات متوسطه که شامل انواع متفاوتی از تحصیلات است که در چهار عرصه موضوعی جمع آوری شده اند :

- عرصه کلاسیک (سنتی)

- عرصه علمی

- عرصه تکنولوژیکی و فنی

- عرصه هنری

دو سال اول تحصیلات متوسطه اجباری می باشد. در این دوره ، دانش آموزان می توانند مهارت ها و آگاهیهایشان را مستحکم کرده و گسترش دهند ، تواناییهایشان را دریابند و در اینصورت قادر خواهند بود آنچه را که برای مطالعه می خواهند انتخاب کنند.

کسانی که تصمیم دارند از مطالعاتشان بعد از سال اول در تحصیلات متوسطه دست بردارند یک مدرکی که همه پیش شرطهای آموزشی اجباری را داشته باشد ، دریافت می کنند .

این مدرک همچنین محتوی اطلاعاتی درباره آنچه که دانش آموزان یاد گرفته اند و آن مهارتهایی که بدست آورده اند می باشد. این مدرک سپس می تواند بعنوان یک اعتبار در آموزش حرفه ای ، شاگردی یا

برای ادامه تحصیل بکار برود. اجازه ورود به تحصیلات بالاتر دانشگاهی و غیردانشگاهی، برای دانش آموزان بعد از گذراندن امتحان دولتی داده می شود. واحدهای آموزش حرفه ای بوسیله مسئولان منطقه ای اداره می شود که به پذیرش افراد ۱۶ تا ۲۵ ساله و گاهی بالاتر مبادرت می نمایند.

از جمله عمده ترین اصلاحات اعمال گردیده در حوزه آموزش میتوان از موارد ذیل نام برد:

- شناسایی مشکلات ادامه تحصیل و وارد شدن به بازار کار
- نیاز به اصلاح محتوایی و ساختاری مدارس واحدهای درسی
- معرفی ICT در مراکز آموزشی کشور
- افزایش مدت زمان دوره های اجباری تحصیل
- استقلال داخلی ساختار مدارس
- گزینش طراحان سیستم آموزشی پس از انجام هماهنگیهای بسیار در طول چندین دهه مطابق با نیازهای جامعه
- برپایی دوره های مختلف آموزش پیش دبستانی
- دسترسی فلسفی به آموزشی
- عدم تاکید ساختار مدارس بر مسئله انتقال اطلاعات به عنوان هسته سنتی در مدارس ایتالیا
- تاکید بر انتقال و دریافت روشها در جهت پیشرفت شخصیتی دانش آموزان و مهیا کردن شرایط و ابزار لازم برای آنان در جهت کاربرد دانسته های خود در زندگی
- تشویق همگانی به کسب تجارب علمی موفق
- افزایش همکاری و مشارکت شهروندان و کل اجتماع در فعالیت های آموزشی

- کامل کردن آموزشهای تحصیلی و حرفه ای و انتقال آسان جوانان به بازار کار
- گسترش آگاهی دمکراتیک و پایه گذاری فرهنگ براساس قبول پلورالیزم (چند مذهبی و آزادی).
- ارائه مدرک فنی حرفه ای به صورت اجباری به کسانی که دوره تحصیلی متوسطه را ادامه نمی دهند .

ارزیابی تحصیلی

مشکل ارزیابی سیستم آموزش ملی که در زمانهای اخیر مشاهده شده است شروع آن در سال ۱۹۷۳ به موجب قانون شماره ۴۴۷ و قوانین بعدی بود اما لزوم یک ارزیابی سازمانی و منظم بواسطه تغییرات بزرگ در نتیجه استقلال مدارس واحد بود .

به موجب قانون شماره ۲۵۸ - ژوئیه سال ۱۹۹۹ ، مؤسسات ملی برای ارزیابی سیستم آموزشی تأسیس شدند . این مؤسسات نتیجه یک تغییر و تحول در سازمان مرکزی اروپا برای آموزش در فراسکاتی (Frascati) بود اما این مؤسسات مسئولیتهای مختلفی داشتند که اصلی ترین آن ارزیابی سیستم آموزشی بود . قانون شماره ۲۵۸ در ۲۰ ژوئیه ۱۹۹۹ و قانون بعدی بشماره ۳۰۰ در تاریخ ۳۰ جولای ۱۹۹۹ زمینه را برای سازماندهی مجدد و یک تقسیم بندی دقیق از وظایف بین ساختارهای مختلف که مختص به حمایت منظم از چگونگی ارزیابی آموزش ، تحقیقات مستند و آموزش هستند فراهم کرده است .

بعنوان پیامد این تقسیم مسئولیتهای ، عملیات بازرسی و ارزیابی به عهده مؤسسه ملی ارزیابی سیستم آموزشی (سی . ای . دی . ای سابق) ، عملیات اسنادی به عهده مؤسسه ملی اسناد برای تحقیق تحصیلی)

کتابخانه اسناد تحقیقی سابق) ، عملیات اسنادی به عهده مؤسسه منطقه ای تحقیقات تحصیلی (مؤسسه منطقه ای آموزشی ، بررسی ، تحقیق سابق - آی . آر . آر . اس . ای . ای) گذاشته شده است. تحقیقات تحصیلی بوسیله قوانین جاری به مؤسسات مختلف بسته به سطح تحصیلی آنها واگذار می شود .

قوانین اصلی قانون اساسی

اصل ۱

ایتالیا جمهوری دموکراتیک و مبتنی بر کار است. حاکمیت متعلق به مردم می باشد که بر طبق قواعد و در حدود مقرر در قانون اساسی اعمال می گردد.

اصل ۲

جمهوری ، حقوق تخلف ناپذیر بشر را نه از حیث فردی و نه در تشکیلات جمعی که شخصیت فرد در آن شکل می یابد ، به رسمیت می شناسند و تضمین می نماید و خواستار انجام تکالیف مربوط به وحدت سیاسی ، اقتصادی و اجتماعی از سوی افراد است.

اصل ۳

آحاد ملت از شأن اجتماعی یکسان برخوردار می باشند و بدون هیچگونه تبعیض از نظر جنس ، نژاد ، زبان ، مذهب ، عقاید سیاسی و شرایط شخصی و اجتماعی در برابر قانون مساوی می باشند. بر جمهوری است که موانع اقتصادی و اجتماعی را که آزادی و برابر شهروندان را محدود کرده و از شکوفایی شخصیت انسان و مشارکت مؤثر تمامی کارگران در تشکیلات سیاسی ، اقتصادی و اجتماعی کشور جلوگیری می نماید ، برطرف کند.

اصل ۴

جمهوری حق اشتغال به کار را برای آحاد ملت به رسمیت می شناسد و شرایط تحقق این حق را به وجود می آورد. هر شهروند باید بر حسب انتخاب و امکانات خود، فعالیت و شغلی را که در جهت پیشرفت مادی و معنوی جامعه باشد، انجام دهد.

اصل ۵

جمهوری به صورت نهادی واحد و غیر قابل تقسیم بوده، خود مختاریهای محلی را به رسمیت می شناسد و بدان عنایت دارد، در جهت تمرکز زدایی اداری در اداراتی که وابسته به دولت می باشد، تلاش گسترده می نماید و اصول و روشهای قانونگذاری خود را در جهت ضرورتهای خودمختاری و تمرکز زدایی هماهنگ می سازد.

اصل ۶

جمهوری به موجب مقررات خاص از اقلیتهای زبانی حمایت می کند.

اصل ۷

دولت و کلیسای کاتولیک هریک به سبب مقررات مربوط به خود از حاکمیت و استقلال برخوردار می باشند. روابط آنها بر طبق معاهدات لاترن تنظیم گردیده است. هرگونه تغییر در این معاهدات که با توافق طرفین باشد، نیازی به بازنگری در قانون اساسی ندارد.

اصل ۸

کلیه فرقه های مذهبی در برابر قانون از آزادی مساوی برخوردارند. فرقه های مذهبی غیر کاتولیک مجاز می باشند که طبق اساسنامه های خاص خویش، تشکیلات ویژه خود را داشته باشند، مشروط بر اینکه

اساسنامه های مزبور مغایر مقررات قانونی ایتالیا نباشند. قانون ، روابط این فرقه ها را با دولت ، بر پایه تفاهم با نمایندگان هر فرقه تنظیم می کند.

اصل ۹

جمهوری توسعه امور فرهنگی و تحقیقات علمی و فنی را مساعدت می نماید. جمهوری از مکانها و میراث باستانی ، تاریخی و هنری حفاظت می کند.

اصل ۱۰

نظام حقوقی ایتالیا مطابق با اصول پذیرفته شده حقوق بین الملل می باشد ، وضعیت حقوقی خارجی را قانونی که با عرف و معاهدات بین المللی منطبق باشد ، تنظیم می کند. اتباع خارجی که در کشورشان از اعمال مؤثر آزادیهای دموکراتیکی که در قانون اساسی ایتالیا تضمین شده ممنوع هستند ، دارای حق پناهندگی در قلمرو جمهوری طبق شرایطی که قانون تهیه کرده است ، می باشند. تسلیم پناهنده خارجی دارای جرم سیاسی ، ممنوع می باشد. (X)

<< پاورقی (X) : در مورد این اصل قانون اساسی شماره ۱ مصوب ۲۱ ژوان ۱۹۶۷ چنین مقرر داشته است :

آخرین بند از اصل بیست و هفتم قانون اساسی شامل جرایم منجر به کشتار دستجمعی نمیشود. >>

اصل ۱۱

ایتالیا جنگ را به عنوان ابزار تجاوز به آزادی دیگر ملتها و نیز به عنوان راه حل دعاوی بین المللی مطرود می داند. ایتالیا به شرط دارابودن شرایط مساوی با دیگر ملتها ، محدودیتهایی در حاکمیت خود رضایت می دهد که برای استقرار نظم تضمین کننده صلح و عدالت در میان ملتها ضروری باشد. ایتالیا سازمانهای بین

المللی که تعیین هدفی را تعقیب می کنند ، پیشنهاد و آنها را مساعدت می نماید.

اصل ۱۲

پرچم جمهوری از سه رنگ سبز ، سفید و سرخ در سه نوار عمودی با ابعاد مساوی تشکیل می گردد.

اصل ۱۳

آزادی فردی از تعرض مصون است. هرگونه بازداشت ، بازرسی یا بازجویی افراد و همچنین محدود نمودن آزادی افراد به هر نحو ممنوع است ، مگر به حکم مستدل مراجع قضایی و در موارد و به گونه ای که در قوانین پیش بینی شده است. در موارد استثنایی ضروری و فوری که در قانون به صراحت ذکر شده است ، نیروهای انتظامی می توانند اقداماتی موقتی اتخاذ کنند ، مشروط بر این که ظرف ۴۸ ساعت مراتب را به اطلاع مراجع قضایی برسانند ، چنانچه مراجع مذکور صحت این اقدامات را ظرف ۴۸ ساعت بعدی تأیید نمایند ، اقدامات یادشده از درجه اعتبار ساقط می گردد. هرگونه آزار جسمانی و اخلاقی نسبت به افرادی که به نحوی آزادیهای فردی آنها محدود شده است ، ممنوع بوده و مرتکبین مجازات خواهند شد. قانون حدود بازداشت مقدماتی را تعیین خواهد نمود.

اصل ۱۴

اقامتگاه افراد از تعرض مصون است. هیچکس نمی تواند به تفتیش ، تجسس و یا ضبط اموال مبادرت نماید ، مگر در موارد و طبق روشهایی که قانون مشخص کرده و با رعایت تضمینهایی که برای حمایت از آزادی شخص مقرر گردیده است. ضوابط بازرسیها و تفتیشهایی که به دلایل بهداشتی و امنیت عمومی یا رأی مقاصد اقتصادی و مالیاتی صورت می گیرد ، از طریق قوانین خاص تعیین می شود.

اصل ۱۵

آزادی و محرمانه بودن مکاتبات و دیگر انواع ارتباطات غیر قابل تعرض است. هیچگونه محدودیتی در این خصوص صورت نخواهد گرفت مگر به حکم مراجع قضایی که بر طبق تضمینهای قانونی صادر شده باشد.

اصل ۱۶

همه اتباع کشور می توانند در هر نقطه ای از قلمرو ملی تردد و یا اقامت نمایند ، مگر اینکه قانون به طور کلی محدودیتهایی به دلایل بهداشتی و امنیتی وضع کرده باشد. هیچگونه محدودیتی به دلایل سیاسی اعمال نمی شود . همه افراد آزادند که از خاک جمهوری خارج شوند یا به آن بازگردند ، مگر آنکه در برابر قانون تعهداتی داشته باشند.

اصل ۱۷

کلیه اتباع کشور حق اجتماع مسالمت آمیز و غیر مسلحانه را دارا می باشند. کسب اجازه قبلی برای اجتماعات ، حتی در مکانهایی که رفت و آمد افراد در آنها آزاد است ، ضروری نیست. اجتماعات در اماکن عمومی باید پیشاپیش به اطلاع مقامات رسانده شود و مقامات نیز نمی توانند آنها را ممنوع نمایند مگر به دلایل مستدل امنیتی و بهداشت عمومی.

اصل ۱۸

کلیه اتباع کشور بدون کسب اجازه ، آزادانه حق تشکیل انجمنهایی را که اهداف آنها برای افراد ممنوعیت جزایی نداشته باشد ، دارا می باشند. انجمنهای سری و انجمنهایی که حتی به طور غیر مستقیم اهداف سیاسی را از طریق سازمانهای نظامی تعقیب می کنند ، ممنوع می باشند.

اصل ۱۹

هر فرد حق دارد آشکارا و آزادانه عقاید مذهبی خود را به هر شکلی اعم از انفرادی یا جمعی اظهار نموده ،

در مورد آن به تبلیغ بپردازد و مراسم مذهبی خود را به صورت فردی یا جمعی انجام دهد ، مشروط بر این که شعار آن مغایر با اخلاق حسنه نباشد.

اصل ۲۰

ماهیت کلیسایی و اهداف مذهبی و فرهنگی یک انجمن یا یک مؤسسه ، موجب اعمال محدودیتهای قانونی ویژه و نیز تعهدات مالیاتی خاصی برای تأسیس و یا اهلیت قانونی و یا هرگونه فعالیت آن نمی شود.

اصل ۲۱

هر فرد حق دارد عقاید خود را به صورت گفتار ، نوشتار و یا هر وسیله نشر دیگری ابراز کند. مطبوعات نیازی به کسب اجازه نداشته و نباید سانسور گردند. مطبوعات را نمی توان توقیف کرد ، مگر به موجب حکم مستدل صادره از سوی مقامات قضایی در موارد ارتکاب جرمهای مشهودی که قانون مطبوعات به صراحت پیش بینی کرده است ، و یا در صورت نقض قواعد قانونی که قانون مطبوعات جهت تعیین مرتکبین جرم مقرر نموده است.

در چنین مواردی ، چنانچه فوریت امر محرز باشد و دخالت به موقع مقامات قضایی امکان پذیر نباشد ، توقیف مطبوعات ادواری می تواند توسط مأمورین پلیس قضایی صورت گیرد که در این صورت موضوع باید فوراً و حداکثر ظرف ۲۴ ساعت به اطلاع مقامات قضایی برسد. چنانچه مقامات قضایی ظرف ۲۴ ساعت اقدام پلیس را تأیید نکنند ، توقیف باطل و بدون اثر خواهد شد. قانون می تواند با وضع مقررات کلی مقرر که نام تأمین کنندگان منابع مالی مطبوعات ادواری به اطلاع عموم برسد. نشریات نمایشها و دیگر راه های نمایش و بیان که با اخلاق حسنه مغایر باشند ، ممنوع هستند. قانون اقدامات مناسب برای پیشگیری و جلوگیری از تخلفات را تعیین خواهد کرد.

اصل ۲۲

هیچکس را به دلایل سیاسی نمی توان از ملیت ، اهلیت قانونی و نام خودش محروم نمود.

اصل ۲۳

هیچگونه مالیات بر اموال شخصی یا بر ارث ، مگر به موجب قانون نباید وضع گردد.

اصل ۲۴

هر کس به منظور احقاق حق و دفاع از حقوق و منافع مشروع خود می تواند به دادگاه های صالح مراجعه نماید. حق دفاع در هر وضعیتی و در هر مرحله از دادرسی حقی غیر قابل تعرض است. سازمانهای ویژه ،

احقاق حق و دفاع از حقوق افراد بی بضاعت را در کلیه دادگاه ها تضمین می کنند. قانون شرایط و

اقدامات مقتضی را به منظور جبران اشتباهات قضایی تعیین می نماید.

اصل ۲۵

هیچکس را نمی توان از دادخواهی در برابر قاضی منصوب به موجب قانون منع نمود.

هیچکس را نمی توان مجازات نمود ، مگر به موجب قانونی که قبل از ارتکاب جرم لازم الاجرا شده باشد.

هیچکس را نمی توان تحت عنوان اقدامات امنیتی مقید و محدود نمود ، مگر در مواردی که قانون مقرر می

دارد.

اصل ۲۶

استرداد مجرمی که تبعه ایتالیا می باشد امکان پذیر نیست ، مگر در مواردی که به صراحت در معاهدات

بین المللی مقرر شده باشد .

استرداد مجرمان سیاسی تحت هیچ شرایطی قابل قبول نیست.

اصل ۲۷

مسئولیت کیفری جنبه شخصی دارد. متهم تا صدور حکم قطعی بی گناه تلقی می شود. مجازاتها نمی توانند دربرگیرنده رفتارهایی برخلاف احساسات بشری باشند، بلکه باید جنبه بازپروری محکوم را داشته باشند. مجازات اعدام ممنوع است، مگر در موارد پیش بینی شده در قوانین نظامی زمان جنگ.

اصل ۲۸

کارمندان و مأموران دولت و مؤسسات دولتی در قبال تخلف از قوانین کیفری، مذهبی و اداری مستقیماً مسئولیت دارند. در چنین مواردی مسئولیت مدنی متوجه دولت و مؤسسات دولتی نیز می باشد.

اصل ۲۹

جمهوری حقوق خانواده را به عنوان جامعه طبیعی مبتنی بر ازدواج به رسمیت می شناسد. ازدواج براساس تساوی اخلاقی و حقوقی زوجین تنظیم گردیده و قانون به منظور تضمین انسجام خانواده حدود آن را مقرر می نماید.

اصل ۳۰

حضانت و آموزش و تربیت فرزندان وظیفه و حق والدین است، ولو آنکه فرزندان به صورت غیر قانونی و نامشروع متولد شده باشند. در صورت عدم صلاحیت والدین برای حضانت اطفال، قانون مشخص خواهد کرد که این وظایف چگونه باید انجام پذیرد. قانون، تمامی حمایت‌های قانونی و اخلاقی را برای متولدین غیرقانونی و نامشروع برابر با حقوق فرزندان مشروع خانواده به رسمیت می شناسد. حدود و نحوه تعیین هویت والدین را قانون مقرر می کند.

اصل ۳۱

جمهوری از طریق اتخاذ اقدامات اقتصادی و غیره، تشکیل خانواده و انجام وظایف مربوط به آن را تسهیل خواهد کرد و توجه ویژه ای به خانواده های پرجمعیت معطوف خواهد داشت. جمهوری از مادران، کودکان و جوانان حمایت و به انجمن های لازم برای نیل به هدفهای فوق کمک می کند.

اصل ۳۲

جمهوری، بهداشت عمومی را به عنوان حق اساسی فرد و در جهت منافع جمع مورد حمایت قرار می دهد و بهداشت رایگان را برای افراد بی بضاعت را تضمین می کند. هیچکس را نمی توان بدون حکم قانونی به اتخاذ روش بهداشتی و درمانی خاص ملزم نمود. قانون در هیچ موردی نباید از محدودیتهایی که برای احترام به شخصیت انسانی مقرر شده اند، تخطی نماید.

اصل ۳۳

هنر و علم و آموزش آنها آزاد است. دولت قواعد کلی را در زمینه تعلیم و تربیت مقرر می کند و مدارس دولتی را برای رشته و درجه های مختلف آموزشی تأسیس می نماید. مؤسسات خصوصی و افراد حقیقی بدون ایجاد تعهد مالی برای دولت حق تأسیس مدارس و مؤسسات آموزشی را دارند. قانون در تعیین حقوق و وظایف مدارس غیردولتی که خواهان تساوی با مدارس دولتی هستند، باید آزادی کامل را برای آنان تضمین نماید و دانش آموزان این مدارس را از حیث آموزش برابر با دانش آموزان مدارس دولتی بشناسد. به منظور راه یابی به سطوح مختلف تحصیلی و دستیابی به مدارک تحصیلی و نیز اخذ عناوین تخصصی و حرفه ای شرکت در یک امتحان دولتی الزامی است. مؤسسات عالی فرهنگی مانند دانشگاهها و فرهنگستانها حق دارند در چارچوب قوانین کشور، دارای تشکیلات مستقل باشند.

اصل ۳۴

تحصیلات برای همگان آزاد است. آموزش ابتدائی حداقل به مدت هشت سال اجباری و رایگان است. افراد شایسته و با استعداد حتی در صورت عدم توانائی مالی، حق دارند که مدارج علمی بالا را طی نمایند. جمهوری در جهت تحقق این حق با در اختیار گذاردن بورس تحصیل و تخصیص حقوق برای خانواده ها و انواع دیگر کمکها که باید از طریق برگزاری کنکور انجام گیرد، اقدام می نماید.

اصل ۳۵

جمهوری همه انواع و مصادیق اشتغال را مورد حمایت قرار می دهد. جمهوری بر تعلیم آموزش حرفه ای کارگران اهتمام می ورزد. جمهوری تشکیل سازمانها و معاهدات بین المللی را که در جهت تأیید و تنظیم حقوق کار فعالیت می کنند، پیشنهاد می نماید و مورد مساعدت قرار می دهد. جمهوری آزادی مهاجرت را به رسمیت می شناسد به استثنای مواردی که به منظور مصالح عمومی در قانون به نحو دیگری پیش بینی شده باشد و همچنین از حقوق کارگران ایتالیائی در خارج از کشور حمایت می نماید.

اصل ۳۶

کارگر حق دریافت متناسب با کمیت و کیفیت کاری را که انجام می دهد، دارا می باشد و در هر صورت این اجرت باید برای وی و خانواده وی یک زندگی آزاد و شرافتمندانه را تضمین نماید. قانون حداکثر زمان یک روز کاری را معین می نماید. کارگران حق استفاده از تعطیلات هفتگی و مرخصی سالیانه را دارا می باشند و حقوق مزبور را نمی توان الغا نمود.

اصل ۳۷

کارگر زن دارای حقوق مساوی با کارگر مرد است و در مقابل کار مساوی دستمزدی برابر دستمزد کارگران مرد دریافت می کند. شرایط کار باید به نحوی باشد که به وی امکان ایفای نقش اساسی زن را

در کانون خانواده بدهد و حمایت خاص و کافی از مادران و کودکان را تضمین نماید. حداقل سن برای کار در برابر دریافت دستمزد را قانون تعیین می نماید. جمهوری به موجب مقررات خاص از نوجوانان صغیر حمایت نموده و در مقابل کار مساوی، حق دریافت اجرت مساوی را برای آنان تضمین می نماید.

اصل ۳۸

هریک از آحاد ملت که قادر به انجام کار نیستند و محروم از وسایل امرار معاش می باشند، حق دارند از کمک خرجی و مددکاری اجتماعی برخوردار شوند. کارگران حق برخورداری از آتیه را برای آنها مقرر شده است، دارند و در صورت بروز حادثه، بیماری، از کارافتادگی، کهنسالی و بیکاری اجباری، حق استفاده از امکانات متناسب با نیازهای زندگی اجتماعی برای آنها تضمین می شود. اشخاص بدون مهارت و از کارافتادگان حق استفاده از بازآموزی حرفه ای را دارا می باشند. وظایف مقرر شده در این اصل برعهده ارگان ها و مؤسسه هایی است که دولت قبلاً آنها را تشکیل داده یا می دهد. مددکاری خصوصی آزاد است.

اصل ۳۹

تشکیل اتحادیه های صنفی آزاد است. هیچ گونه تعهدی را نمی تواند بر اتحادیه به جز ثبت آن در ادارات محلی یا مرکزی مطابق مقررات قانونی تحمیل نمود. ثبت اتحادیه ها مشروط به داشتن اساسنامه ای است که نظام داخلی اتحادیه ها را بر اصول دموکراسی بنیان نهد. سندیکاهای به ثبت رسیده دارای شخصیت حقوقی می باشند، آنها می توانند به نمایندگی از طرف اعضای خود پیمانهای دسته جمعی کار منعقد نمایند که برای کلیه اعضای طبقه شغلی مربوط به آن لازم الاجرا خواهد بود.

اصل ۴۰

حق اعتصاب در چارچوب قوانین و مقررات مربوط به آن اعمال می گردد.

اصل ۴۱

فعالیت اقتصادی خصوصی آزاد است. چنین فعالیتی نباید با مصالح اجتماعی مغایر باشد و یا موجب لطمه زدن به امنیت، آزادی و حیثیت افراد گردد. قانون برنامه ها و نظارت های مناسبی را مقرر می دارد تا فعالیت های اقتصادی بخش دولتی و خصوصی به سوی اهداف اجتماعی هدایت و هماهنگ شوند.

اصل ۴۲

مالکیت، عمومی یا خصوصی می باشد. اموال اقتصادی متعلق به دولت، سازمانها و یا اشخاص حقیقی است. قانون، مالکیت خصوصی را به رسمیت شناخته و آن را تضمین می نماید و همچنین راه های کسب و انتفاع و نیز حدود مالکیت خصوصی را به منظور تضمین نقش اجتماعی و در دسترس همگان قرار دادن آن، تعیین می کند. سلب مالکیت خصوصی به منظور رعایت منافع عمومی، صرفاً و در مواردی که قانون پیش بینی می نماید، و به شرط جبران خسارت امکان پذیر است. قانون، قواعد و حدود وراثت قانونی و وراثت از طریق وصایت و همچنین حق دولت بر ماترک را تعیین می نماید.

اصل ۴۳

به منظور هدفهای عام المنفعه، قانون اصولاً می تواند از طریق سلب مالکیت و با پرداخت خسارت، مؤسسات معین و یا مؤسسه هایی را که با خدمات ضروری مردم یا منابع انرژی سروکار داشته و منافع عمومی بسیار بالایی ارائه می دهد، به دولت یا مؤسسه های عمومی یا اتحادیه کارگران یا اتحادیه مصرف کنندگان اختصاص یا انتقال دهد.

اصل ۴۴

به منظور بهره برداری منطقی از خاک و استقرار روابط عادلانه اجتماعی ، قانون تعهدات و مقرراتی برای تملک اراضی خصوصی وضع ، و بر حسب نواحی و مناطق کشاورزی ، محدودیتهایی در مورد مساحت آنها تعیین و اصلاحات اراضی ، تغییر شکل زمینهای وسیع و بازسازی واحدهای تولیدی را ترغیب و مقرر می کند. قانون ، مالکیتهای کوچک و متوسط را یاری می نماید. حفاظت و اصلاح زمینهای مناطق کوهستانی را قانون مقرر می کند.

اصل ۴۵

جمهوری نقش اجتماعی تعاونی را که بر اساس همکاری متقابل باشد و هدف سودجویانه و شخصی را مد نظر قرار نداده باشد ، به رسمیت می شناسد. قانون گسترش تعاونی را از طریق مناسبترین شیوه ها پیشنهاد و مساعدت می کند و با نظارت های خاص ، ویژگی و مقاصد آن را تضمین می کند. قانون حمایت و توسعه صنایع دستی را مد نظر قرار می دهد.

اصل ۴۶

جمهوری به منظور رشد اقتصادی و اجتماعی کار و هماهنگی با ضروریات تولید ، همکاری کارگران را در اداره نمودن مؤسسه ها برطبق کیفیات و در محدوده ضابطه ها و مقررات قانونی به رسمیت می شناسد.

اصل ۴۷

جمهوری تشویق پس انداز و حمایت از آن را در کلیه اشکال مورد توجه قرار داده و عملیات اعتباری را تنظیم و بر اجرای آن نظارت می نماید. جمهوری دستیابی افراد به مالکیت مسکن ، مالکیت اراضی زراعی و همچنین سرمایه گذاری مستقیم و غیر مستقیم را در سهام شرکت های بزرگ تولیدی کشور ، از طریق پس اندازهای عمومی ترغیب می نماید.

اصل ۴۸

تمامی آحاد ملت اعم از زن و مرد که به سن قانونی رسیده اند ، حق شرکت در انتخابات را دارند. آراء فردی و به صورت آزاد و مخفی بوده و دارای ارزش یکسان است. شرکت در انتخابات یک وظیفه مدنی است. حق رأی را نمی توان محدود نمود ، مگر در صورت عدم اهلیت مدنی ، یا در نتیجه حکم کیفری نهایی و یا بالاخره در صورت عدم قابلیت اخلاقی به نحوی که در قانون پیش بینی شده است.

اصل ۴۹

تمام شهروندان آزادانه حق دارند به منظور مشارکت در تعیین سیاست ملی به روش دموکراتیک در احزاب تشکیل یابند.

اصل ۵۰

تمام افراد ملت می توانند تقاضاهای خود را برای درخواست تصویب قوانین با بیان نیازهای عمومی به مجلسین ارسال کنند.

اصل ۵۱

تمام افراد ملت اعم از مرد و زن می توانند در شرایط برابر ، طبق کیفیات مقرر در قانون به استخدام دولت درآیند و یا مشاغلی را که از طریق انتخابات به دست می آید ، برگزینند. قانون می تواند برای ایتالیاییهایی که تبعه جمهوری نیستند ، در مورد استخدام دولتی یا مشاغلی که از طریق انتخابات به دست می آید ، حقوقی مساوی با اتباع ایتالیا قائل شود. هرکس که به تصدی مشاغل دولتی که از طریق انتخابات به دست می آید منصوب شود ، ضمن حفظ سمت سازمانی خود ، حق دارد از فرصت زمانی لازم برای انجام وظایف محوله برخوردار باشد.

اصل ۵۲

دفاع از میهن برای هر شهروند وظیفه ای مقدس است. خدمت سربازی در چارچوب قانون و کیفیات مقرر در آن اجباری می باشد. انجام خدمت سربازی نباید باعث لطمه زدن به وضع شغلی افراد گردد و حقوق سیاسی آنان را مختل نماید. سازمان نیروهای مسلح ، برخاسته از روح دموکراتیک نظام جمهوری می باشد.

اصل ۵۳

تمام افراد مکلفند به نسبت توانایی مالی خویش در هزینه های عمومی کشور سهمی گردند نظام مالیاتی براساس معیارهای تصاعدی مقرر می گردد.

اصل ۵۴

تمامی افراد ملت مکلفند به جمهوری وفادار باشند و اصول قانون اساسی و کلیه قوانین را مراعات نمایند. اتباع ایتالیا که عهده دار مشاغل دولتی می گردند ، ملزم به ایفای وظایف خود به نحو ی منظم و شرافتمندانه بوده و در مواردی که قانون مقرر داشته ، ملزم به ادای سوگند می باشند.

اصل ۵۵

پارلمان از مجلس نمایندگان و مجلس سنای جمهوری تشکیل می گردد. اجلاسیه مشترک پارلمان که از اعضای مجلسین تشکیل می گردد ، منحصرأ در مواقعی است که در قانون اساسی مقرر گردیده است.

اصل ۵۶

(X) اعضای مجلس نمایندگان به موجب آزادی عمومی ملت و به طور مستقیم انتخاب می شوند ، تعداد نمایندگان آن بالغ بر ششصد و سی نفر می باشند. افراد می توانند به نمایندگی مجلس نمایندگان انتخاب شوند که در روز انتخابات حداقل بیست و پنج سال تمام داشته باشند. توزیع کرسیهای نمایندگی بین نواحی

مختلف بر اساس تقسیم تعداد ساکنان جمهوری طبق آخرین سرشماری عمومی بر ۶۳۰ و توزیع کرسیها به نسبت جمعیت هر ناحیه بر مبنای خارج قسمت های کل و بالاترین تعداد آرای بدست آمده ، صورت می گیرد.

<< پاورقی (x) : این اصل به موجب ماده ۲ قانون اساسی شماره ۲ مصوب ۹ فوریه ۱۹۶۲ تغییر یافت >> (x)

اصل ۵۷

نمایندگان مجلس سیاسی جمهوری بر مبنای منطقه ای انتخاب می شوند. هیچ منطقه ای نباید تعداد سناتورهای آن از هفت نفر کمتر باشد ، به استثنای مولیزه که دو سناتور دارد و واله دأاوستا که دارای یک سناتور است. توزیع کرسیها بین مناطق ، پس از اعمال مقدماتی مقررات مندرج در بند پیشین ، به تناسب جمعیت مناطق بر اساس آخرین سرشماری عمومی و در مبنای خارج قسمتهای کل و بالاترین تعداد آرای بدست آمده ، صورت خواهد پذیرفت.

<< پاورقی (x) : این اصل به موجب ماده ۲ قانون اساسی شماره ۲ مصوب ۹ فوریه ۱۹۶۲ تغییر یافت و به نوبه خود ماده ۲ قانون شماره ۳ مصوب ۲۷ دسامبر ۱۹۶۲ به موجب مقررات بالا جایگزین آن شد >>

اصل ۵۸

سناتورها به موجب آرای عمومی و به صورت مستقیم از طرف رأی دهندگانی که حداقل ۲۵ سال تمام دارند ، انتخاب می شوند. انتخاب شوندگانی که به سن چهل سالگی رسیده باشند ، واجد شرایط سناتور شدن می باشند.

اصل ۵۹

هر رئیس جمهور سابق ، مادام العمر سناتور قانونی است ، مگر اینکه از این شغل انصراف دهد. رئیس

جمهور می تواند پنج نفر از اتباع کشور را که به علت کارها یا موفقیت‌های استثناییشان در زمینه های

اجتماعی ، علمی ، هنری و ادبی به افتخار میهنی نائل آمده اند ، به عنوان سناتور مادام العمر منصوب نمایند.

اصل ۶۰

(X) دوره نمایندگی مجلس نمایندگان و مجلس سنای جمهوری پنج سال است . هر دوره مجلسین نمی

تواند تمدید گردد ، مگر به موجب قانون و فقط در صورت بروز جنگ.

<< پاورقی (X) : این اصل به موجب ماده ۲ قانون اساسی شماره ۲ مصوب ۹ فوریه ۱۹۶۳ تغییر یافت

>>

اصل ۶۱

انتخابات مجلسین جدید حداکثر هفتاد روز پس از انتخابات تشکیل می گردد. تا زمانی که دوره مجلسین

جدید آغاز نگردیده است ، نمایندگان مجلسین پیشین به کار خود ادامه خواهند داد.

اصل ۶۲

اولین اجلاس قانونی مجلسین در اولین روز غیر تعطیل ماه فوریه و اکتبر تشکیل می گردد. اجلاسیه فوق

العاده هر یک از مجلسین بنا به دعوت رئیس جمهور یا رئیس مجلس و همچنین بنا به تقاضای یک سوم از

نمایندگان مجلس مربوطه تشکیل می گردد. تشکیل جلسه فوق العاده یکی از مجلسین به منزله دعوت

قانونی از مجلس دیگر نیز می باشد.

اصل ۶۳

هر یک از مجلسین از بین اعضای خود ریاست مجلس و اعضای هیأت ریسه را انتخاب می نمایند. هنگام

تشکیل اجلاس مشترک پارلمان ، ریاست قانونی آن به عهده رییس و هیأت ریسه مجلس نمایندگان خواهد بود.

هریک از مجلسین آیین نامه های داخلی خود را به موجب رأی اکثریت مطلق اعضای خود تصویب خواهند نمود. جلسات مجلسین علنی می باشند. با این حال دو مجلس ، به طور مجزا یا مشترک می توانند تصمیم به تشکیل جلسه غیر علنی بگیرند. تصمیمات اجلاس مشترک مجلسین در صورتی معتبر خواهد بود که به موجب آرای اکثریت حاضر در جلسه اتخاذ گردیده باشد ، مگر این که قانون اساسی برای تصمیمات متخذة نصاب ویژه ای را معین کرده باشد. اعضای شورای وزیران گرچه عضو مجلس نیستند ، حق حضور در جلسات مجلسین را دارا می باشند. چنانچه هر یک از وزیران مورد سؤال قرار گیرد ، وزیر مذکور موظف به حضور در مجلس است. هر زمان که وزیران بخواهند ، می توانند در مجلسین خطابه ایراد نمایند.

اصل ۶۴

قانون مواردی را که با نمایندگی در مجلس نمایندگان و سنا مغایرت یا ناسازگاری دارد ، معین می نماید. هیچکس نمی تواند همزمان سمت نمایندگی را در دو مجلس عهده دار باشد.

اصل ۶۵

هر یک از مجلسین در خصوص صحت اعتبارنامه اعضای خود و هم در مورد علل مغایرت یا عدم صلاحیت اعضا برای احراز سمت نمایندگی تصمیم گیری می نماید.

اصل ۶۶

هر عضو پارلمان نماینده ملت است و وظایف خود را بدون وابستگی به مرجع خاصی انجام می دهد .

اصل ۶۷

اعضای پارلمان را نمی توان به سبب اظهار عقاید و آرای خود در زمان انجام وظایف نمایندگی تحت تعقیب قرار داد. هیچ یک از اعضای مجلسین را بدون کسب اجازه از مجلس مربوطه نمی توان تحت تعقیب کیفری قرار داد. سلب آزادیهای شخصی، بازجویی، تفتیش بدنی، و تفتیش محل سکونت و توقیف آنان ممنوع است، مگر آن که در حین ارتکاب جرمی دستگیر شوند که برای آن جرم، حکم جلب یا بازداشت الزامی باشد. چنین کسب اجازه ای از مجلس حتی برای بازداشت یا حبس نماینده مجلس به منظور اجرای حکمی که علیه وی صادر شده ولو آن که حکم لازم الاجرا و قطعی باشد، ضروری است.

اصل ۶۸

اعضای پارلمان به میزانی که قانون تعیین می کند، حقوق دریافت خواهند داشت.

اصل ۶۹

هر دو مجلس به طور مشترک امر قانونگذاری را انجام می دهند.

اصل ۷۰

پیشنهاد قوانین، وظیفه دولت و هریک از اعضای مجلسین و همچنین ارگانها و سازمانهایی است که به موجب قانون اساسی این حق به آنها اعطا گردیده است. آحاد ملت می توانند از طریق پیشنهادی که پنجاه هزار شهروند دارای حق رأی ارائه داده اند و به صورت لایحه درآمدی باشد، تقاضای تصویب قوانینی را بنمایند.

اصل ۷۱

لایحه ای که به هریک از مجلسین پیشنهاد می گردد، طبق مقررات آیین نامه آن مجلس، در کمیسیون مربوطه و سپس در همان مجلس، رسیدگی شده و سپس جهت تصویب ماده به ماده به رأی نهایی گذاشته

می شود. آیین نامه مجلسین نحوه رسیدگی سریع به لوایحی را که فوریت آنها محرز شده باشد تعیین می نماید. همچنین در آیین نامه، شرایط و نحوه ارجاع لوایح قانونی جهت رسیدگی و تصویب به کمیسیونها و نیز به کمیسیونهای دائمی متشکل از گروههای ویژه مجلس مربوطه تعیین می شود. در این شرایط نیز، چنانچه دولت با یک دهم از نمایندگان یا یک پنجم از اعضای کمیسیون مربوطه تقاضا نمایند که لایحه به شور گذاشته و در مجلس رأی گیری شود و یا این که تصویب نهایی آن منوط به اعلام رأی اکثریت نمایندگان شود، لایحه تا زمان تصویب قطعی در اختیار مجلس می ماند. آیین نامه، شرایط علنی بودن کار کمیسیونها را تعیین می نماید. رویه معمول بررسی و تصویب مستقیم مجلس، همیشه در مورد لوایح قانونی مربوط به قانون اساسی و قانون انتخابات و لوایح مربوط به تعویض اختیار قانون گذاری، اجازه تصویب معاهدات بین المللی، تصویب بودجه و تعیین حسابها اعمال می گردد.

اصل ۷۲

قوانین پس از تصویب ظرف مدت یک ماه توسط رئیس جمهور توشیح می شوند. چنانچه هر یک از مجلسین با اکثریت مطلق آرا فوریت یک قانون را اعلام نمایند، در مدت زمان تعیین شده توسط آن مجلس، قانون مذکور توشیح خواهد شد. قوانین بلافاصله پس از موافقت رئیس جمهور به طور رسمی به اطلاع عموم مردم خواهد رسید و ظرف مدت پانزده روز پس از انتشار رسمی به مورد اجرا گذارده می شود، مگر این که در همان قانون مهلت دیگری معین شده باشد.

اصل ۷۳

رئیس جمهور قبل از توشیح یک قانون می تواند با ارسال پیام مستدلی به مجلسین تقاضای بررسی مجدد آن را بنماید. چنانچه مجلسین قانون مورد نظر را مجدداً تأیید نمایند، آن قانون باید به طور رسمی اعلام گردد.

اصل ۷۴

اعلام همه پرسى عمومى به منظور لغو كامل يا قسمتى از يك قانون يا حكمى كه قدرت قانونى دارد ، زمانى انجام مى پذيرد كه تعداد پانصد هزار نفر رآى دهنده يا پنج شورآى منطقه خواستار آن باشند. مراجعه به آراى عمومى در مورد قوانين مالياتى و بودجه و همچنين عفو و بخشودگى و تخفيف مجازات و تصويب معاهدات بين المللى مجاز نمى باشد. تمام شهروندانى كه مى توانند در انتخابات مجلس نمايندگان شركت كنند ، حق شركت در همه پرسى عمومى را دارند. موضوعاتى كه به همه پرسى گذاشته مى شوند ، در صورتى تصويب خواهند شد كه اكثر دارندگان حق رآى در انتخابات شركت کرده باشند و آراى معتبر اكثريت مطلق شركت كنندگان به دست آمده باشد. نحوه اجراى همه پرسى را قانون تعيين مى نمايد.

اصل ۷۵

امر قانونگذارى را نمى توان به دولت محول نمود ، مگر با تعيين اصول و قواعد معين براى مدتى محدود و براى موضوعات مشخص .

اصل ۷۶

دولت نمى تواند اقدام به صدور احكامى نمايد كه جنبه قانونى دارد ، مگر اين كه اين اختيار به طور صريح توسط مجلسين به دولت تفويض شده باشد. هرگاه دولت در موارد فوق العاده ضرورى و فورى با مسؤليت خود مقررات موقتى كه قدرت قانونى دارد تصويب نمايد ، مكلف است مصوبات خود را در همان روز جهت قانون شدن به مجلسين تقديم نمايد ، و مجلسين ، حتى اگر در زمان فترت هم بسر برند ، به طور فوق العاده دعوت شده و ظرف مدت پنج روز تشكيل جلسه خواهند داد. تصويب نامه هاى كه ظرف مدت شصت روز پس از انتشار به تأييد مجلسين نرسيده باشند ، از ابتداى امر بى اعتبار تلقى مى گردند. ليكن

مجلسین می توانند با وضع قوانین ، روابط حقوقی را که از تصویب نامه های مذکور به وجود می آیند ، تنظیم نمایند.

اصل ۷۷

مجلسین در خصوص وضعیت جنگی تصمیم گیری نموده و اختیارات لازم را به دولت محول می نمایند.

اصل ۷۸

عفو جرایم و تخفیف مجازات توسط رییس جمهور بر اساس قانونی که این اختیار از طرف مجلسین به وی داده شده ، اعطا می گردد. عفو و تخفیف مجازات شامل حال کسانی که پس از پیشنهاد قانون اعطای عفو مرتکب جرم شده باشند ، نمی شود.

اصل ۷۹

معاهدات بین المللی که دارای ماهیت سیاسی هستند یا امری را به داوری ارجاع داده یا مقررات قضایی خاصی را مقرر می نمایند و یا تغییرات مرزی ، تعهدات مالی و یا هر گونه تغییراتی در قوانین را موجب می شوند ، با اجازه قانونی مجلسین به تصویب خواهد رسید.

اصل ۸۰

مجلسین هر سال بودجه سالیانه و صورت حسابهای مالی را که از طرف دولت تنظیم می گردد ، تصویب می کنند.

استفاده موقت از بودجه فقط از طریق تصویب قانون و حداکثر برای مدت چهار ماه میسر است. قانون تصویب کننده بودجه نمی تواند مالیات را افزایش دهد یا هزینه های جدیدی مقرر دارد. هرگاه قانونی باعث

هزینه های جدید یا اضافی گردد ، باید راه های تحصیل آن هزینه نیز در آن قانون پیش بینی شود.

اصل ۸۱

هریک از مجلسین می تواند در مورد مسائل مربوط به مصالح عمومی تحقیق و تفحص نماید. بدین منظور

مجلس کمیسیونی مرکب از اعضای خود و به تناسب گروه های مختلف پارلمانی تشکیل می دهد.

کمیسیون تحقیق با همان حدود و اختیارات قوه قضائیه ، امر تحقیق و بررسی را انجام می دهد.

اصل ۸۲

رییس جمهور توسط مجلسین و در اجلاس مشترک اعضای آنها انتخاب می شود. تعداد سه نفر نماینده از

طرف شوراهای هر یک از مناطق کشور به گونه ای که نمایندگی اقلیتها نیز در آن نیز منظور شده باشد ، در

انتخابات ریاست جمهور شرکت می نمایند. منطقه ” واله دائستا “ فقط یک نفر نماینده معرفی می نماید.

انتخاب رییس جمهور با رأی مخفی و با اکثریت دو سوم اعضای شرکت کننده انجام می گیرد. پس از سه

بار رأی گیری ، اکثریت مطلق آرا کفایت می کند.

اصل ۸۳

هر یک از افراد ملت که پنجاه سال تمام داشته و از حقوق مدنی و سیاسی برخوردار باشد ، می تواند به

ریاست جمهوری انتخاب گردد. داشتن هر نوع شغل دیگر برای رییس جمهور ممنوع است. حقوق و

مزایای رییس جمهور را قانون تعیین می کند.

اصل ۸۴

رییس جمهور برای مدت هفت سال انتخاب می گردد. سی روز قبل از پایان مدت ریاست جمهوری ،

رییس مجلس نمایندگان به منظور انتخاب رییس جمهور جدید از اعضای مجلسین و نمایندگان شوراهای

مناطق جهت شرکت در اجلاس مشترک دعوت به عمل می آورد. در صورتی که مجلسین منحل گردیده و یا کمتر از سه ماه به پایان دوره قانونی آن باقی مانده باشد، ظرف مدت پانزده روز پس از تشکیل مجلسین جدید، انتخاب رییس جمهور انجام خواهد گرفت. اختیارات رییس جمهور شاغل، تا زمان تشکیل مجلسین و انتخاب رییس جدید تمدید خواهد شد.

اصل ۸۵

به هر علت که رییس جمهور نتواند وظایف محوله را به انجام رساند، وظایف خاص ریاست جمهوری به عهده رییس مجلس سنا خواهد بود. در صورت ناتوانی دائمی، فوت یا استعفای رییس جمهور، رییس مجلس نمایندگان ظرف پانزده روز انتخاب رییس جمهور جدید را مقرر خواهد کرد. چنانچه مجلسین منحل بوده و یا کمتر از سه ماه به پایان دوره قانونی مجلسین باقی مانده باشد، این مدت قابل افزایش خواهد بود.

اصل ۸۶

- رییس جمهور، رییس دولت و مظهر وحدت ملی است.
- وی می تواند به مجلسین پیام ارسال نماید.
 - وی انتخابات مجلسین جدید و اولین اجلاس آنها را تعیین می کند.
 - به دولت برای پیشنهاد لوایح قانونی به مجلسین اجازه می دهد.
 - انتشار رسمی قوانین و صدور تصویب نامه هایی که قدرت قانونی دارند و آیین نامه ها را اعلام می کند.
 - برگزاری همه پرسی را در مواردی که در قانون اساسی مقرر گردیده است، پیشنهاد می کند.
 - مسئولین مملکتی را در مواردی که قانون مقرر کرده است، انتخاب می کند.

- استوار نامه سفرا و نمایندگان سیاسی را می پذیرد و یا اعطا می کند و معاهدات بین المللی را در صورت لزوم پس از تصویب مجلسین امضا می کند.

- مقام فرماندهی کل نیروهای مسلح کشور و ریاست شورای عالی دفاع را به موجب قوانین بر عهده دارد ، و وضعیت جنگی را پس از تصمیم مجلسین اعلان می کند.

- ریاست شورای عالی قضایی را بر عهده دارد.

- عفو یا تخفیف مجازات محکومیت را بر عهده دارد.

- عناوین افتخاری و نشانهای " جمهوری " را اعطا می کند.

اصل ۸۷

رییس جمهور می تواند پس از مشاوره با رؤسای مجلسین اقدام به انحلال یک یا هر دو مجلس نماید. رییس جمهور نمی تواند در شش ماه آخر دوره ریاست جمهوری اقدام به انحلال مجلسین نماید.

اصل ۸۸

حکم رییس جمهور در صورتی معتبر خواهد بود که متقابلاً از طرف وزیران پیشنهاد دهنده و نیز وزیران مسؤل انجام آن مورد تأیید قرار گرفته و امضا شده باشد. حکمهایی که قدرت قانونی دارند و همچنین دیگر احکام مصرح در قانون ، باید متقابلاً به امضای نخست وزیر نیز رسیده باشد.

اصل ۸۹

رییس جمهور در مورد نتایج انجام وظایف خویش مسؤل نخواهد بود ، مگر مرتکب خیانت به میهن گردد و یا نسبت به اجرای قانون اساسی تعدی کند. در چنین مواردی علیه رییس جمهور از طرف اجلاس مشترک مجلسین با رأی اکثریت مطلق اعضا اقامه اتهام خواهد شد.

اصل ۹۰

ریس جمهور قبل از عهده دار شدن مسئولیت ریاست جمهوری در اجلاس مشترک مجلسین سوگند یاد می کند که نسبت به جمهوری و اجرای قانون اساسی وفادار بماند.

اصل ۹۱

دولت از نخست وزیر و وزیران تشکیل می گردد که جمعاً تشکیل شورای وزیران را می دهند. رییس جمهور، نخست وزیر را انتخاب می نماید و انتخاب وزیران بنا به پیشنهاد نخست وزیر انجام می گیرد.

اصل ۹۲

نخست وزیر و وزیران، قبل از عهده دار شدن وظایف خود، موظف به ادای سوگند در برابر رییس جمهور می باشند.

اصل ۹۳

دولت باید از هر دو مجلس رأی اعتماد بگیرد. هر یک از مجلسین مراتب اعتماد یا سلب اعتماد خود را با دلایل مستدل اظهار داشته و رأی گیری از طریق نامیدن نمایندگان انجام می شود. دولت ده روز پس از تشکیل، جهت اخذ رأی اعتماد در اجلاس مجلسین حضور می یابد. رأی مخالف یک یا هر دو مجلس به یکی از پیشنهادات دولت، اجباراً موجب استعفای دولت نمی شود. پیشنهاد عدم اعتماد، باید حداقل به امضای یک دهم از اعضای مجلس رسیده باشد و نمی توان آن را قبل از انقضای سه روز از تاریخ پیشنهاد مورد بحث و مذاکره قرار دارد.

اصل ۹۴

نخست وزیر مسئول اداره سیاست کلی دولت است. نخست وزیر مسئول تداوم اجرای وحدت رو به سیاسی

و اداری کشور از طریق پیش برد و هماهنگی فعالیت وزیران می باشد. وزیران به طور مشترک مسؤل اعمال و تصمیمات شورای وزیران بوده ، و هر یک از آنان به تنهایی مسؤل امور ویژه وزارتخانه خویش می باشند. تشکیلات اداره نخست وزیری ، تعداد ، مسؤلیتها و تشکیلات وزارتخانه ها به موجب قانون تعیین می شود.

اصل ۹۵

(X) حتی اگر نخست وزیر و وزیران ، دیگر به کار اشتغال نداشته باشند ، برای جرمهای مرتکب شده در اجرای وظایفشان ، با مجوز قبلی مجلس سنای جمهوری و مجلس نمایندگان به موجب مقررات قانون اساسی در دادگاه عادی مورد پیگرد قرار خواهند گرفت.

<< پاورقی (X) : این اصل به موجب ماده نخست قانون اساسی شماره یک مصوب ۱۶ ژانویه ۱۹۸۹ تغییر

>> یافت

اصل ۹۶

ادارات دولتی بر حسب مقررات قانونی ، سازماندهی می شوند به نحوی که حسن انجام وظایف محوله و عدم بی عدالتی در دستگاه اداری تضمین شود. حدود صلاحیت ، اختیارات و مسؤلیتهای شخصی کارمندان دولت در سازماندهی ادارات مشخص می شود. استخدام کارمندان در ادارات دولتی به استثنای موارد مقرر در قانون از طریق شرکت داوطلبان در امتحانات ورودی انجام خواهد گرفت.

اصل ۹۷

کارمندان دولت منحصرأ در خدمت ملت می باشند. چنانچه کارمندان عضو مجلسین باشند ، فقط با احتساب سابقه و سنوات خدمات می توانند ترفیع مقام بگیرند. با تصویب قانون می توان ثبت نام به منظور فعالیت در احزاب سیاسی را برای قضات ، اعضای فعال و دائمی نیروهای مسلح و کارمندان و مأموران

پلیس ، نمایندگان سیاسی و کنسولی در خارج از کشور ، محدود نمود.

اصل ۹۸

” شورای ملی اقتصاد و کار “ به نحو مقرر در قانون از متخصصین و نمایندگان اصناف تولیدی به نسبت اهمیت کیفی و کمی آنها تشکیل می گردد. شورای مذکور بنا به موارد و موضوعات و بر حسب وظایفی که به آن اعطا کرده ، به عنوان سازمان مشورتی دولت و مجلسین محسوب می گردد. این شوراها حق پیشنهاد لوایح قانونی را دارا بوده و می تواند در تهیه و تنظیم قوانین اقتصادی و اجتماعی براساس اصول و حدود مقرر در قوانین تشریک مساعی نماید.

اصل ۹۹

” شوراهای دولتی “ یک سازمان مشورتی در موضوعات حقوقی و اداری بوده و پشتیبان اجرای عدالت در امور اداری کشور می باشد. ” دیوان محاسبات بر قانونی بودن اقدامات دولت ، نظارت احتیاطی داشته و نیز نظارتهای بعدی بر نحوه مصرف بودجه دولت اعمال خواهد کرد. همچنین در موارد و به نحوی که قانون تعیین می نماید در کنترل امور مالی مؤسساتی که دولت به طور عادی در آنها شریک است ، مشارکت می کند. دیوان محاسبات نتیجه تحقیقات انجام شده را مستقیماً به مجلسین گزارش می نماید. قانون ، استقلال شورای دولتی و دیوان محاسبات و اعضای آنها را در برابر دولت تضمین می نماید.

اصل ۱۰۰

عدالت به نام ملت اعمال و اجرا می گردد. قضات فقط از قانون تبعیت می نمایند.

اصل ۱۰۱

امور ویژه دادرسی توسط قضات رسمی که به موجب اصول و مقررات قضایی ، بخشهای ویژه ای نیز برای

بررسی مسایل مشخص می‌تواند تأسیس گردد که شهروندان واجد صلاحیت برای این وظیفه و خارج از کادر قضات با آن همکاری نمایند. شرایط و نحوه شرکت مستقیم مردم در اداره امور دادگستری را قانون تعیین می‌کند.

اصل ۱۰۲

شورای دولتی و سایر دستگاههای اداری می‌توانند در خصوص ادارات دولتی به منظور حمایت از منافع مشروع و نیز در موارد خاصی که توسط قانون مشخص شده، برای حفظ حقوق شخصی آنها، اعمال صلاحیت نمایند. دیوان محاسبات حق رسیدگی به دعاوی محاسبات دولتی را داشته و همچنین در موارد خاصی نیز که قانون مقرر کرده، مجاز به رسیدگی به دعاوی می‌باشد. دادگاه‌های نظامی در زمان جنگ اختیار رسیدگی به دعاوی مقرر در قانون را دارند. در زمان صلح، فقط حق رسیدگی به جرایم نظامی که اعضای نیروهای مسلح مرتکب می‌شوند، دارند.

اصل ۱۰۳

قوه قضائیه مستقل بوده و تابع همین قدرت و مقام دیگری نمی‌باشد. ریاست شورای عالی قضایی به عهده رئیس جمهور است. رئیس کل و دادستان کل دیوان کشور به موجب قانون عضو این شورا می‌باشند. دوسوم دیگر اعضای شورای عالی قضایی توسط کلیه قضات عادی و از بین قضات رتبه‌های مختلف انتخاب می‌گردند و تعداد یک سوم نیز از طرف اجلاسیه مشترک مجلسین و از میان استادان رسمی حقوق قضایی دانشگاهی و وکلای دادگستری که شانزده سال سابقه کار داشته باشند، انتخاب می‌گردند. اعضای شورای عالی قضایی، معاون رئیس کل را از بین نامزدهای معرفی شده از سوی مجلسین انتخاب می‌نمایند. اعضای انتخاب شده شورا مدت چهار سال در سمت خود خدمت خواهند کرد و پس از پایان

مدت مذکور نمی تواند دوباره بلافاصله انتخاب گردند. اعضای منتخب در زمان تصدی در شورا نمیتوانند مشاغل دیگری را عهده دار گردند و یا در مجلسین و یا در شورای منطقه عضویت داشته باشند.

اصل ۱۰۴

به موجب مقررات دستگاه قضایی ، استخدام ، انتصاب ، انتقال ، اعطای ترفیعات و اقدامات انضباطی در مورد قضات در حیطه وظایف شورای عالی قضایی است.

اصل ۱۰۵

انتخاب قضات از طریق امتحان ورودی انجام می گیرد. قانون حاکم بر دستگاه قضایی می تواند انتصاب قضات افتخاری را حتی به طور انتخابی برای تصدی وظایفی که به دیگر قضات محول می شود ، مقرر دارد. به علت شایستگی بسیار در کار ، استادان حقوق قضایی دانشگاهها و وکلای دادگستری که حداقل پانزده سال سابقه کار دارند و نامشان در فهرستهای خاص وکلای دادگاه های عالی نیز ثبت شده است ، به انتخاب شورای عالی قضایی می توانند به عنوان مشاوران دیوان عالی کشور تعیین گردند.

اصل ۱۰۶

قضات غیر قابل عزل می باشند. آنان را از خدمت نمی توان معاف و یا منتظر خدمت کرده و یا از محلی به محل دیگر منتقل نمود و یا اختیارات آنان را تغییر داد. مگر بر اساس تصمیم شورای عالی قضایی بر مبنای دلایل مستند و با تضمین استماع دفاعیه تعیین شده در مقررات قضایی و یا با رضایت شخصی قاضی مربوطه. وزیر دادگستری اختیار طرح دعاوی انضباطی را دارا می باشد. قضات منحصراً به علت تفاوت وظایف محوله ، از یکدیگر تمایز دارند. دادستان از تضمینهای مقرر در قوانین دستگاه قضایی بهره مند می باشد.

اصل ۱۰۷

مقررات دستگاه قضایی و کلیه مشاغل قضایی را قانون تعیین می کند. استقلال قضات دادگاه های اختصاصی و دادستانهای این دادگاه ها و دیگر اشخاص خارج از قوه قضائیه که در اجرای امور دادگستری مشارکت دارند به موجب قانون تضمین می شود.

اصل ۱۰۸

قوه قضائیه پلیس قضایی را مستقیماً در اختیار دارد.

اصل ۱۰۹

با توجه به صلاحیتهای شورای عالی قضایی ، مراقبت بر سازماندهی و عملکرد ادارات مربوط به دادگستری به عهده وزیر دادگستری می باشد.

اصل ۱۱۰

کلیه احکام قضایی باید به طور مستدل صادر گردد. اعتراض نسبت به احکام و قرارهای محدود کننده آزادی شخصی که از طرف ارگانهای عادی و ویژه قضایی صادر می گردد ، در صورت تخلف از قانون همیشه قابل ارجاع به دیوان کشور می باشد. احکام و قرارهای صادره از طرف دادگاه های ارتش فقط در زمان جنگ از این قاعده مستثنی می باشد. تصمیمات شورای دولتی و دیوان محاسبات را فقط با ارائه دلایل مستند قضایی می توان به دیوان کشور ارجاع نمود.

اصل ۱۱۱

دادستان موظف به اقامه دعاوی جزایی می باشد.

اصل ۱۱۲

به منظور حمایت قانونی از حقوق و منافع مشروع همیشه می توان در دستگاههای قضایی عادی و اداری علیه اقدامات دستگاههای دولتی اقامه دعوی نمود. حمایت قانونی مذکور منحصر یا محدود به اعتراض در موارد خاص یا برای دسته معینی از اعمال و اقدامات دولتی نمی باشد. قانون، " احکام قضایی " را که می توانند اقدامات دستگاه اداری دولتی را در موارد و با آثار پیش بینی شده در خود قانون باطل نمایند، تعیین می کند.

اصل ۱۱۳

کشور ایتالیا به منطقه، استان و بخش تقسیم می گردد.

اصل ۱۱۴

هریک از مناطق به صورت سازمان خودمختاری تشکیل شده است که به موجب اصول مقرر در قانون اساسی دارای اختیارات ویژه و وظایف خاص خود می باشند.

اصل ۱۱۵

به سیسیل، ساردنی، ترنتینو آلتوآدیژه، فریولی - ونیز با جولیا، واله دائستا (x)، نوع و شرایط خاصی از استقلال، به موجب اساسنامه های خاصی که با رعایت اصول قوانین اساسی به تصویب رسیده اند، اعطا می شود. << پاورقی (x) : به اصل ۵۷ رجوع کنید >>

اصل ۱۱۶

منطقه می تواند با حفظ حدود و اصول بنیانی مقرر شده به موجب مقررات و قوانین جمهوری در موارد زیر اقدام به وضع مقررات قانونی نماید، مشروط بر اینکه قوانین و مقررات مذکور مغایر با مصالح ملی و منافع دیگر مناطق نباشد:

- تشکیل ادارات و سازمانهای اداری وابسته به منطقه ،
- تقسیمات بخشها ،
- پلیس محلی شهری و روستایی ،
- نمایشگاه ها و بازارها
- امور خیریه عمومی و مددکاریهای بهداشتی و بیمارستانی ،
- آموزش فنی و حرفه ای ، مددکاریهای آموزشگاهی ،
- موزه ها و کتابخانه های سازمانهای محلی ،
- شهرسازی ،
- جلب سیاحان و صنعت هتلداری ،
- خطوط و وسایل نقلیه عمومی و راهسازی مورد نیاز منطقه ،
- شبکه راه ها و آبروها و امور عام المنفعه در سطح منطقه ،
- کشتیرانی و بندرها ،
- آبهای معدنی و چشمه های آب گرم ،
- معادن عمومی و معادن ذغال سنگ ،
- شکار ،
- ماهیگیری در آبهای داخلی ،
- کشاورزی و جنگلها ،
- صنایع دستی ،

- و سایر موارد مصرح در قانون اساسی ،

قوانین جمهوری می تواند اختیار وضع مقرراتی را به منظور اجرای موارد فوق به مناطق واگذار نماید.

اصل ۱۱۷

اقدامات اداری مربوط به موارد مذکور در اصل قبل ، به عهده منطقه می باشد ، به استثنای امور انحصاری محلی که می توان به موجب قوانین جمهوری به عهده استانها ، بخشها و دیگر سازمانهای محلی گذاشت. دولت می تواند به موجب قانون ، اجرای دیگر امور اداری را نیز به منطقه واگذار نماید. منطقه معمولاً امور اجرایی مربوط به خود را به استانها ، بخشها و یا دیگر سازمانهای محلی می سپارد و یا از خدمات آنها بهره می جوید.

اصل ۱۱۸

مناطق در حدود و شرایط مقرر در قوانین جمهوری دارای استقلال مالی می باشند. قوانین مذکور این استقلال را با بودجه کشور و بودجه استانها و بخشها هماهنگ می کنند. به مناطق ، مالیاتهای اختصاصی و سهمیه عواید ملی با توجه به احتیاجات آنها و به منظور هزینه های ضروری جهت انجام امور عادی آنان تخصیص داده می شود. به منظور تأمین نیازهای معین و به منظور توجه به منطقه جنوب کشور و جزایر ، دولت به موجب قانون به هریک از مناطق کمکهای ویژه مالی تخصیص می دهد. منطقه بر اساس روشهای مقرر در قانون ، دارای حیطة و اموال اختصاصی می باشد.

اصل ۱۱۹

منطقه نمی تواند حقوق گمرکی صادرات و واردات با حق ترانزیت بین مناطق برقرار نماید. منطقه نمی تواند

مقرراتی وضع نماید که موجب اخلال در تردد آزاد اشخاص و حمل و نقل محمولات بین مناطق

گردد. منطقه نمی تواند حق اشتغال ، استخدام و کار هر یک از آحاد ملت را در هیچ یک از نقاط کشور محدود نماید.

اصل ۱۲۰

ارگان های منطقه عبارتند از : شورای منطقه ، انجمن منطقه و ریاست آن. شورای منطقه اختیار قانونگذاری و تنظیم آیین نامه ها و دیگر امور اداری را که به موجب قانون اساسی و دیگر قوانین عهده دار می باشد ، اعمال می کند. انجمن منطقه ، ارگان اجرایی منطقه می باشد. رییس انجمن ، نماینده منطقه بوده و قوانین و آیین نامه های منطقه را امضا و منتشر می نماید و با هماهنگی با دستورات حکومت مرکزی ، عهده دار هدایت امور اداراتی است که دولت به آن منطقه محول کرده است.

اصل ۱۲۱

روش انتخابات ، تعداد و شرایط انتخاب شوندگان و همچنین موارد عدم صلاحیت اعضای شورای منطقه به موجب قوانین جمهوری معین می گردد. هیچ کس نمی تواند به طور همزمان در شورای منطقه و در یکی از مجلسین یا در یک شورای منطقه دیگر عضویت داشته باشد. شورا از میان اعضای خود یک رییس و یک دفتر ریاست جهت انجام امور مربوطه انتخاب می نماید. اعضای شورای منطقه پاسخگوی اظهار عقاید و آرای خویش در هنگام اجرای وظایف خویش نمی باشند. رییس و اعضای انجمن از طرف شورای منطقه و از بین اعضای آن انتخاب می گردند.

اصل ۱۲۲

هر منطقه دارای یک اساسنامه است که هماهنگ با قانون اساسی و قوانین جمهوری ، اصول مربوط به سازمان داخلی منطقه را معین می نماید ، اساسنامه طرق اعمال حق شور و همه پرسی درباره قوانین و

مقررات اداری منطقه و نیز انتشار قوانین و آیین نامه های منطقه را تنظیم می نماید. اساسنامه با مشورت

شورای منطقه و بر طبق آرای اکثریت مطلق اعضای آن و منطبق با قوانین جمهوری تصویب می گردد.

اصل ۱۲۳

یک نفر نماینده دولت مقیم در مرکز منطقه بر امور اداری و اجرایی دولت نظارت کرده آنها را با امور

اداری و اجرایی منطقه هماهنگ می سازند.

اصل ۱۲۴

نظارت بر قانونی بودن اقدامات اداری منطقه ، به صورت غیر متمرکز توسط ارگانی از جانب دولت با

شرایط و در حدود مقرر در قوانین جمهوری انجام می گیرد. قانون می تواند در موارد معین بر تصمیمات

متخذه شورای منطقه نظارت ماهوی کرده و بررسی مجدد آن را طی درخواست مستدل به شورای مذکور

محول نماید. بموجب مقررات مصرح در قانون جمهوری ، دادگاه های اداری درجه اول در منطقه تشکیل

می گردد. بخش های دادگاه های مذکور را در محلی به غیر از مرکز منطقه می توان برقرار نمود.

اصل ۱۲۵

شورای منطقه در صورت انجام اقدامات خلاف قانون اساسی یا نقض شدید قوانین و یا در صورت عدم پاسخ

به دولت به خواست دولت در مورد انحلال انجمن منطقه یا برکناری رییس آن انجمن که مرتکب اعمال یا

تخلفات مشابه شده باشد ، منحل اعلام می گردد. همچنین شورای منطقه ، در صورتی که به دنبال استعفای

اعضا یا غیر ممکن شدن حضور اکثریت اعضا ، از ادامه وظایف بازماند ، منحل خواهد شد. به علاوه ،

ممکن است به دلایل امنیت ملی ، شورا منحل شود. انحلال شورای منطقه به موجب حکم مستدل رییس

جمهور ، پس از اعلام نظر کمیونی از نمایندگان و سناتورها که به منظور رسیدگی به امور مناطق ، بر

طبق مقررات و قوانین جمهوری تشکیل شده اند ، انجام می گیرد ، به موجب حکم انحلال ، کمیسیونی مرکب از سه نفر از شهروندان واجد شرایط انتخاب شدن در شورای منطقه ، تشکیل می گردد که انتخابات شورای جدید را ظرف مدت سه ماه اعلام داشته و بر انجام امور عادی مربوط به انجمن منطقه و نیز بر اقدامات غیر قابل تعویقی که باید به تصویب شورای جدید برسد ، نظارت می کند.

اصل ۱۲۶

هر قانونی که به تصویب شورای منطقه رسیده باشد ، باید به اطلاع نماینده دولت برسد ، و وی قانون مزبور را باید در صورت عدم ایراد از سوی دولت ، ظرف مدت سی روز پس از اطلاع ، مورد تأیید قرار دهد. قانون ظرف مدت ده روز پس از این تأیید منتشر می گردد و پانزده روز پس از انتشار به اجرا گذارده خواهد شد. چنانچه شورای منطقه فوریت قانونی را اعلام نماید و دولت نیز موافقت نماید ، توشیح و اجرای قانون مذکور تابع مهلت یاد شده نخواهد بود. چنانچه دولت تشخیص دهد که قانون تصویب شده از طرف شورای منطقه خارج از صلاحیت شورای مذکور بوده و با منافع ملی یا منافع دیگر مناطق مغایرت دارد ، قانون مذکور را در فرصتی که برای تأیید تعیین گردیده است ، به شورای منطقه عودت می دهد. چنانچه شورای منطقه ، قانون مذکور را به موجب رأی اکثریت مطلق اعضای خود مجدداً تصویب نماید ، دولت می تواند ظرف مدت پانزده روز از اطلاع ، قانونی بودن آن را در دیوان قانون اساسی و یا موضوع اصلی تعارض منافع را در مجلسین مطرح نماید. چنانچه تردیدی وجود داشته باشد ، تشخیص مرجع صالح و رسیدگی در این گونه موارد به عهده دیوان قانون اساسی می باشد. استانها و بخشها در چارچوب اصول مقرر شده در قوانین جمهوری ، سازمانهای مستقل می باشند و قوانین جمهوری وظایف آنها را تعیین می کنند.

اصل ۱۲۷

استانها و بخشها نیز حوزه های تمرکز زدایی دولتی و منطقه ای می باشند. حوزه های استانها می توانند به مراکز فرعی تقسیم شوند که به منظور تمرکز زدایی بعدی فقط دارای وظایف اداری هستند.

اصل ۱۲۸

یک ارگان منطقه ای که به نحو مقرر در قوانین جمهوری تشکیل می شود ، بر قانونی بودن اقدامات استانها ، بخشها و دیگر سازمانهای محلی ، ولو به صورتی غیر متمرکز ، نظارت می نماید. در موارد مقرر در قانون می توان نظارت ماهوی به منظور بررسی مجدد تصمیمات متخذه ارگانها را به موجب درخواست مستدل از طریق سازمان های مشورتی اعمال نمود.

اصل ۱۲۹

(۱) مناطق کشور به قرار زیر می باشند :

تپه مونتته ، واله دانستا (۲) ، لومباردیا ، ترنتینو - آلتوآدیژه ، ونتو ، فریولی - ونیز باجولیا (۳) ، لیگوریا ، امیلیا رومانیا ، توسکانا ، امبریا ، مارکه ، لازیو ، آبروزی ، مولیزه (۴) ، کامپانیا ، پولیا ، بازیلیکاتا ، کالابریا ، سیسیل (ساردنی (۶) ، ... (۵)

<< پاورقی ۲ : به اصل ۵۷ رجوع کنید >>

<< پاورقی ۳ : به اصل ۱۱۶ رجوع کنید >>

<< پاورقی ۴ : به اصل ۵۷ رجوع کنید >>

<< پاورقی ۵ : به اصل ۱۱۶ رجوع کنید >>

<< پاورقی ۶ : به اصل ۱۱۶ رجوع کنید >>

اصل ۱۳۰

یک قانون بنیادی ، با کسب نظر قبلی شوراهای مناطق ، می تواند به درخواست چندین شورای شهرداری که نماینده حداقل یک سوم جمعیت ذینفع هستند ، مناطق موجود را ادغام و یا مناطق جدیدی را با جمعیتی حداقل یک میلیون نفر تأسیس نماید ، به شرطی که این پیشنهاد از طریق همه پرسی با رأی اکثریت جمعیت آنها تصویب شده باشد. از طریق همه پرسی و بر طبق قانون جمهوری می توان پس از کسب نظر شوراهای مناطق ، به استانها و بخشهای متقاضی ، اجازه انتزاع از یک منطقه یا ادغام با منطقه دیگر را داد.

اصل ۱۳۱

هر نوع تغییر شکل استانها و تأسیس استانهای جدید در حوزه یک منطقه به موجب قوانین جمهوری و بنا بر پیشنهاد بخشها و با کسب نظر همان منطقه صورت می پذیرد. منطقه ، با نظر مردم ذینفع و به موجب قوانین خود ، می تواند در محدوده قلمرو خویش بخشهای جدید تأسیس نموده و یا حدود و نیز نام گذاری آنها را تغییر دهد.

اصل ۱۳۲

(×) دیوان قانون اساسی در موارد زیر قضاوت می نماید :

دعای مربوط به انطباق قوانین و مقررات قانونی دولت و مناطق با قانون اساسی.

دعای مربوط به تعارضات اختیارات بین دستگاه های دولتی ، بین دولت و مناطق ، و میان مناطق.

در مورد اتهامات وارد به رئیس جمهور با رعایت شرایط مقرر در قانون اساسی.

<< پاورقی (×) : این اصل به موجب ماده دوم قانون اساسی شماره ۱ مورخ ۱۶ ژانویه اصلاح شد >>

اصل ۱۳۳

(X) دیوان قانون اساسی متشکل از پانزده روز قاضی می باشد که یک سوم قضات مزبور توسط رئیس جمهور و یک سوم از طرف اجلاس مشترک مجلسین و یک سوم نیز از سوی هیأت قضات عالی عادی و اداری انتخاب و تعیین می گردند. قضات دیوان قانون اساسی از بین قضات محاکم عالی ، عادی و اداری و همچنین از بین قضات بازنشسته و استادان دانشگاه در رشته های حقوق قضایی و وکلای دادگستری که بیست سال سابقه کار و کالت داشته باشند ، انتخاب می گردند.

هریک از قضات دیوان قانون اساسی از تاریخ ادای سوگند برای مدت نه سال منصوب می گردند و نمی توانند دوباره برای مقام مزبور انتخاب شوند. پس از انقضای مدت تعیین شده ، قاضی دیوان قانون اساسی از مقام خود کناره گرفته و از انجام وظایف محوله معاف می گردد. دیوان قانون اساسی به موجب قواعد معین شده توسط قانون ، از بین اعضای خود یک نفر رئیس برای مدت سه سال انتخاب می نماید و انتخاب دوباره نامبرده به سمت فوق بدون اشکال می باشد ، ولی در هر صورت این امر با رعایت مهلت انقضای دوره فعالیت وی به عنوان قاضی در این دیوان امکان پذیر است. تصدی مقام قضات در دیوان قانون اساسی با عضویت در مجلسین و شورای منطقه و همچنین کانون وکلای دادگستری و دیگر مشاغل مقرر در قوانین مربوطه منافات دارد. در امر قضاوت در مورد اتهامات وارده علیه رئیس جمهور علاوه بر قضات دیوان قانون اساسی ، شانزده نفر نیز به حکم قرعه از اعضای مندرج در فهرست شهروندان واجد شرایط سناتوری که پارلمان هر نه سال یک بار با همان ترتیب و شرایط ویژه انتخاب قضات عادی گردآوری می کند ، شرکت می نمایند.

<< پاورقی (X) : این اصل به موجب ماده اول اصلاحیه شماره ۲ قانون اساسی مصوب ۲۲ نوامبر نیز ماده

دوم قانون اساسی شماره ۱ مصوب ۱۶ ژانویه ۱۸۹۸ اصلاح شد >> ۱۹۶۷

اصل ۱۳۴

هر گاه دیوان قانون اساسی مغایرت ضوابط یک قانون یا سند قانونی را که دارای قدرت قانونی است ، با اصول قانون اساسی اعلام نماید. قانون یا سند فوق الذکر از روز پس از اعلام دیوان از درجه اعتبار ساقط می گردد. تصمیمات دیوان قانون اساسی به مجلسین و شورای مناطق مربوطه اعلام و ابلاغ می گردد تا مراجع نامبرده هر گاه لازم بدانند تطبیق آنها را با قانون اساسی مورد توجه قرار دهند.

اصل ۱۳۵

یک قانون بنیادی ، شرایط ، شکل و زمان قابلیت طرح و عدم مغایرت قوانین با قانون اساسی و نیز تضمینات مربوط به استقلال قضات دیوان قانون اساسی را مقرر می نماید. سایر ضوابط ضروری برای تشکیلات و وظایف ویژه دیوان قانون اساسی به موجب یک قانون عادی مقرر می گردد. هیچ استیضاحی علیه تصمیمات دیوان قانون اساسی پذیرفته نمی شود.

اصل ۱۳۶

قوانین بازنگری شده قانون اساسی و دیگر قوانین بنیادی توسط هر یک از مجلسین در دو شور متوالی و با رعایت وقفه میان دوشور مذکور که حداقل باید مدت سه ماه به طول انجامد ، تصویب می گردد. و تصویب آن به موجب رأی اکثریت مطلق اعضای هر یک از مجلسین در دومین مرحله رأی گیری انجام می گیرد. این گونه قوانین زمانی به همه پرسی عمومی گذارده می شود که سه ماه پس از انتشار آن ، یک پنجم از اعضای یکی از مجلسین یا پانصد هزار نفر رأی دهنده یا پنج شورای منطقه تقاضا بنمایند. قوانین به همه پرسی گذاشته شده زمانی رسماً منتشر می گردد که به موجب اکثریت آرای معتبر و قانونی به تصویب

رسیده باشد. چنانچه قانون در دومین مرحله رأی گیری به موجب رأی اکثریت دوسوم از اعضای مجلسین به تصویب رسیده باشد، مورد همه پرسى قرار نخواهد گرفت.

اصل ۱۳۷

نوع نظام جمهوری نمی تواند موضوع بازنگری در قانون اساسی قرار گیرد.

مدیریت آموزشی

نهادهای مرکزی

بیشتر ادارات دولتی (مرکزی و غیر مرکزی) کارهایشان را خودشان انجام میدهند، بااستثنای آن کارهایی که مخصوص مناطق می باشد دیگر مسئولان محلی انجام می دهند.

مسئولان دولتی آموزش و پرورش عبارتند از:

- وزارت آموزش و پرورش (ادارات مرکزی)
- ریاست آموزش و پرورش تحصیلات استانی ، ادارات منطقه ای .
- مدیریت شهرستانی آموزش و پرورش . ادارات شهرستانی .

مدیریت مدارس

خط مشی قانونی

با قانون، مصوب ۱۵ مارس ۱۹۹۷، شماره ۵۹۴، برچیده شدن مرکزیت قدیمی سیستم مدارس، که قبلاً به یک مرحله مهم باحکم نمایندگان در سال ۱۹۷۴ رسیده بودند، حالا بالاخره کامل است. قانون بالا (بخش ۲۱) و قوانین بعدی تاریخ ۱۹۹۹/۳/۸ شماره ۲۷۵ برای آن درخواست است که قبول کنند مدارس

بصورت خود مختار (مستقل تدریس ، مدیریت ، تحقیقات فعالانه و آزمایشات و توسعه پیدا کنند. قانون مذکور، قانون مربوطه استقلال مدارس ، ماهیت و هدفهای استقلال مدارس را روشن می کند . بند یکم مشخص می کند که مدارس از عملکرد مستقل در ارائه تحصیلات برخوردارند. قانون فوق همچنین استقلال مدارس ، آزادی تدریس و کثرت گرایی فرهنگی را که به ساختار ارزشی میان طرح ریزی و بکارگیری تحصیلات مربوط است را اذعان میکند.

بودجه آموزشی

نهادهای تامین کننده

طبق قانون برای مدارس کل کشور در حوزه، تحصیلات - سازماندهی - تحقیقات و آزمایشات و توسعه آموزشی بودجه ای مشخص شده است.

بنابراین طبق ماده ۲۹ از قانون شماره ۵۹ تاریخ ۱۹۹۷/۳/۱۵ ، تقریباً همه نوع اعتبارات ضروری برای مراکز تحصیلی در نظر گرفته شده است .

این اعتبارات درنوسازمانی اخیر به قسمتهای مساوی تقسیم شده و ازاین گونه بودجه ها برای تحصیلات ، آموزش و فعالیتهای آموزشی در سطح عمومی بدون هیچ اجباری و محدودیت، در نظر گرفته شده است. بعضی کمکها میتواند تهیه بشود بوسیله بخشها ، گروههای محلی و سازمانهای خصوصی . اینگونه اعتبارات ، برای بکارگیری طرحهای حمایتی مالی تخصیص داده شده است. دولت هم مسئول تأمین بودجه تحصیلات و اهداف مدیریتی می باشد.

ایالات میبایست سرویس ها و کمک‌هایی برای دانش آموزان از قبیل (آشپزخانه رایگان ، حمل و نقل،

کتاب درسی برای مدارس ابتدایی ، کمک به افراد غیر ثروتمند و کمک اجتماعی و سلامتی) خارج از بودجه

خود تهیه کنند و همچنین میبایست برنامه های مالی برای ساختن مدارس داشته باشند.

شهرستانها نیز به نمایندگی از ناحیه خود عهده دارمسئولیت تقبل هزینه های تدارکاتی و تهیه وسایل

ارتباطی و رفاهی مراکزآموزشی اعم از سیستمهای گرمایی، روشنایی، ارتباطات تلفنی و نگهداری از ساختمان

مدارس میباشند.